

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert-Mytus_02-Zrozeni_mytu.pdb

PDB Name: R.Asprin-02-Zrození mytu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Asprin

ZROZENÍ MÝTU
ANEB
DALŠÍ PĚKNÁ ŠLAMASTYKA

Kapitola první

"Život se skládá z řady drsných probuzení."
- R. V. Winkle

Nejhorším ze všech možných způsobů vyburcování z hlubokého spánku je rámus, který vydávají drak s jednorožcem, když si hrají na honěnou.

S námahou jsem rozlepil víčka a jedním okem mžoural po pokoji. Na podlahu se s rachotem překotila židle. To mě ubezpečilo, že mé nejasné tušení bylo správné, zejména když se podlaha a stěny začaly nepravidelně otřásat. Někdo bez mých rozsáhlých vědomostí (těžce nabytých a bolestně udržovaných) by mohl tu spoušť mylně považovat za zemětřesení. Ne tak já. Dospět logicky k tomuto závěru bylo jednoduché. V této oblasti byla zemětřesení vskutku výjimečná. Drak a jednorožec hrající si na honěnou již zdaleka ne.

Vypadalo to jako začátek všedního dne... tedy všedního dne pro čaroděje začátečníka, který je v učení u démona. Kdybych byl býval schopen alespoň trochu předvídat budoucnost a předpovídat události, které nastanou, nejspíš bych byl býval zůstal v posteli. Chci říci, že bojovnost nikdy nepatřila mezi mé přednosti a myšlenka na boj proti celé armádě... ale nepředbíhejme.

Zadunění, které mě probudilo, otřáslo stavením, až na podlahu tlesklo několik kousků nádobí. Další otřes byl ještě mohutnější.

Usoudil jsem, že bych neměl spát dál. V tom jsem si vzpomněl, v jakém stavu šel včera večer spát můj učitel.

To mě rychle probalo. Jenom jedna věc je horší než démon z Pervu, a tou je démon z Pervu, který má kocovinu.

Bleskově jsem vyskočil a zamířil ke dveřím. (Mou hbitost vyvolal spíše strach nežli dar přírody.) Rozrazil jsem dveře a vystrčil hlavu ven, abych prozkoumal terén. Okolí hospody vypadalo normálně. Plevel tu nespoutaně bujel a místy dosahoval až do výše prsou. Už by se s tím mělo něco dělat, ale protože to vypadalo, že jejich nespoutaný růst mému učiteli nevadí, a protože bych byl logickým kandidátem na jejich posekání, kdybych se o tom zmínil, rozhodl jsem se o tom projednou pomlčet.

Pečlivě jsem zkoumal polehlé úseky a nově prošlapané stezky v přerostlé zeleni. Snažil jsem se odhadnout, kde je nebo alespoň kam se poděla má kořist. Už jsem málem přesvědčil sám sebe, že ticho teď bude chvíli trvat a že nejlepší bude jít si znovu lehnout, když se země opět otřásla. S povzdechem jsem se protáhl a připravil se na útok.

První se v dohledu objevil jednorožec. Vzápětí zmizel za rohem hospody po mé pravici. Od kopyt mu odletovaly na všechny strany obří kusy bahna a špíny.

"Pryskyřníku!" snažil jsem se zvolat tím nejautoritavnějším tónem.

O zlomek vteřiny později jsem musel uskočit zpátky do dveří, aby mě pádící zvíře neušlapalo. I když mě jeho neposlušnost poněkud rozladila, neměl jsem mu to za zlé. V patách měl draka a draci nejsou zrovna nejmrštnější, když přijde na rychlé zastavení.

Jako v odpověď na tyto myšlenky se vyřítil drak. Abych byl přesný, on se zrovna nevyřítil, spíše vpadl zpoza rohu, až se hospoda otřásla. Jak jsem řekl, draci nejsou zrovna nejmrštnější.

"Glípe!" zařval jsem. "Okamžitě přestaň!"

Zareagoval - jak se řítí kolem, láskyplně po mně švihl ocasem. Naštěstí mě minul, a tak se jen hospoda zatřásla pod dalším úderem.

Tolik zmohl můj nejautoritavnější tón. Kdyby ti naši dva svěřenci více poslouchali, možná, že bych to se štěstím přežil. Musel jsem je ale zastavit. Ten, kdo přišel s tím nesmrtelným rčením o buzení spících draků, určitě neměl co do činění se spícím démonem.

Chvilku jsem ty dva sledoval, jak se honí porostem. Pak jsem se rozhodl s tím vypořádat tím nejsnadnějším způsobem.

Zavřel jsem oči a oba si je, draka i jednorožce, představil. Obraz draka jsem přenesl na jednorožce, výsledek poopravil několika tahy svého vnitřního duševního štětce a otevřel oči.

Pro mě se scéna nezměnila. V plevlu proti sobě stáli drak a jednorožec. Bylo to ale samozřejmě tím, že kouzlo jsem seslal já, takže na mě nezabíralo. Jeho skutečný účinek se dal odhadnout podle Glípovy reakce.

Nejdříve s hlavou na stranu zíral na Pryskyřníka, pak natáhl svůj hadovitý krk, jak to jen šlo, aby se podíval z jiného úhlu. Několikrát jím zakroutil a rozhlížel se kolem sebe. Celé to párkrát zopakoval a pečlivě přitom prohlížel okolní porost. Pak se znovu podíval na Pryskyřníka.

Jeho kamarád najednou zmizel a na jeho místě tu stál jiný drak. Všechno to bylo nějak zmatené a on chtěl zpátky svého kamaráda.

Na obranu svého mazlíčka musím říct, že když hovořím o nedostatku jeho mrštnosti jak fyzické, tak i duševní, nemyslím tím, že je těžkopádný nebo hloupý. Je mladý, jak ostatně dosvědčují jeho sotva desetistopá délka a nedovyvinutá křídla. Rozhodně si myslím, že až dospěje - to bude asi za tři sta, pět set let - bude hbitý a moudrý, což bych o sobě tvrdit nemohl. Pokud bych žil tak dlouho, což je nepravděpodobné, budu už jen starý.

"Glípe?"

Drak na mě pohlédl. S rozumem byl v koncích, a tak se na mě obrátil, abych to změnil, nebo alespoň vysvětlil. Jako pachatel situace, která ho vyvedla z míry, jsem se cítil hrozně provinile. Už už jsem chtěl vrátit Pryskyřníkovi normální vzhled.

"Nemyslíš, že je toho rámusu málo...!!?"

Trhl jsem sebou, když za mnou zaduněl sarkastický hlas. Všechno mé úsilí bylo nanic. Aahz se probudil.

Zatvářil jsem se jako zpráskaný pes, jak nejlépe jsem to uměl, a otočil se.

Není třeba dodávat, že vypadal strašně.

Možná si myslíte, že démon se zelenými šupinami už sám o sobě vypadá strašně. To jste ale nepotkali démona s kocovinou. Skvrny v očích, které byly normálně zlaté, měly nyní měděnou barvu, kterou ještě zvýrazňovala tepající síť oranžových cév. Rty měl stažené v bolestné grimase, a tak měl zuby vyceněné ještě více než při obvyklém děsivém ubezpečujícím úsměvu. Tyčil se tu s pěstmi sevřenými na stehnech, zjev, který by dokázal vyděsit k smrti.

Já jsem vyděšený nebyl. Strávil jsem s Aahzem již více než rok a věděl jsem, že sice štěká, ale nekouše. Nikdy mě nepokousal.

"Jéje, Aahzi," začal jsem a palcem nohy jsem se přitom rýpal v zemi, "říkal si, že když kvůli něčemu nemůžu spát, tak nejsem doopravdy unavený."

Moje popíchnutí ignoroval, což dělal často, když jsem ho nachytal na švestkách. Místo toho mi zašilhal přes rameno, co se to venku děje.

"Hele, že jenom cvičíš?!" zaúpěl. "Neříkej mi, že jsi schrástil dalšího pitomého draka, abysme měli ještě mizernější život."

"Ano, cvičím!" pospíšil jsem si s ujištěním.

Ihned jsem Pryskyřníka proměnil zpátky, abych to potvrdil.

"Glíp!" zavýsknul šťastně Glíp a vmžiku byli oba pryč.

"Vážně Aahzi," řekl jsem nevinně abych předešel další kousavé poznámce. "Kdepak bych v téhle dimenzi našel dalšího draka?"

"Kdyby tady na Tulpu byl jenom jeden drak, ty bys na něj narazil," zavrčel. "Pokud si vzpomínám, tak ti nedal moc práce najít tohle, jakmile jsem tě poprvé pustil z očí. Zatracený uředníci!"

Otočil se a provedl ústupný manévř z denního světla do šera, které panovalo v hospodě.

"Pokud si já vzpomínám," poznamenal jsem, zatímco jsem ho následoval, "tak to bylo na Bazaru na Pakle. Nedostal bych se k tomu drakovi, kdybys mě naučil cestovat dimenzemi."

"Nezačíněj s tím zase!" zabědoval. "Už jsme to probrali snad tisíckrát. Cestování dimenzemi je nebezpečný. Podívej se na mě! Trčím bez Síly v takový zastrčený dimenzi jako je Tulp, kde se vede barbarskej život a kde jídlo nestojí za nic."

"Sílu jsi ztratil, protože Garkin vyšperkoval svůj kotlík na speciální efekty tím zertovným práškem a pak ho předtím, než ti mohl dát protilátku, zabili," zdůraznil jsem.

"Dej si pozor na to, jak mluvíš o svym starym učiteli," varoval mě Aahz. "Je sice pravda, že se ten starej smrdutej slizoun nechával občas unést svými kousky. Byl to ale mistr čaroděj... a můj přítel. Kdyby jím nebyl, nikdy bych si neuvázal na krk jeho hubatýho učně." Domluvil a významně na mě pohlédl.

"Omlouvám se, Aahzi, já jenom, že..."

"Hele, chlapče," otráveně mě přerušil, "kdybych měl svou Sílu, kterou nemám, a kdybys byl zralej naučit se skákat dimenzemi, což nejsi, tak bysme to mohli zkusit. Protože kdybys to špatně vypočítal a vyklopil nás ve špatný dimenzi, tak bych nás odtud dostal dřív, než by se nám mohlo něco stát. kdybych tě teď měl učit skákat mezi dimenzemi, bylo by to nebezpečnější než hrát ruskou ruletu."

"Co to znamená ruskou?" zeptal jsem se.

Hospoda se otřásla, jak se Glíp opět nevyhnul jejímu rohu.

"Kdy už naučíš toho pitomýho draka, aby si hrál na druhé straně cesty?" rozzlobil se Aahz a natáhl krk, aby vyhlédl z okna.

"Pracuju na tom," Aahzi, připomněl jsem mu jemně. "Nezapomeň, že skoro rok trvalo, než jsem ho ochočil."

"To mi ani nepřipomínej," zabručel Aahz. "Kdyby bylo po mém, tak bysme..."

Zrazil se a naklonil hlavu na stranu.

"Raději bys měl toho draka proměnit," oznámil náhle. "A připravit si ten svůj 'pochybný vzhled'. Budeme mít návštěvu."

Ani mě nenapadlo o tom pochybovat. Už dávno jsme se přesvědčili, že Aahzův sluch je mnohem lepší než můj.

"V pořádku, Aahzi," oznámil jsem a pospíšil si, abych splnil své úkoly.

S hospodou jako základnou byla ta potíž, že i když byla zpustlá a zanedbaná, tak se tu občas stavěli lidé, kteří se chtěli najíst nebo ubytovat. V těchto končinách byla magie stále postavená mimo zákon a svědci byli tím posledním, co jsme potřebovali.

Kapitola druhá

"První dojmy utkví v mysli nejdéle, a proto jsou nejdůležitější."

- J. Carter

Aahz a já jsme hospodu získali za poněkud pochybných okolností. Přesněji, prohlásili jsme ji za svoji právoplatnou válečnou kořist poté, co jsme (spolu s několika spojenci, nyní nepřítomnými) na hlavu porazili Is'tvana, bláznivého čaroděje. Poslali jsme ho spolu s jeho kumpány kamsi do dalekých dimenzí. Hospoda byla jeho operační základnou. Nyní to tedy byla naše základna. Nijak jsem se netoužil dozvědět, od koho a jak ji Is'tvan získal. Navzdory Aahzovu neustálému ujišťování jsem žil v hrůze ze setkání, s jejím právoplatným majitelem.

Nemohl jsem si pomoci, abych si to všechno nepřipomněl, když jsem venku před hospodou čekal na našeho návštěvníka. Jak jsem už řekl, Aahz měl velmi dobrý sluch. Když řekl, že slyší něco "nedaleko", často zapomněl dodat, že to "nedaleko" může znamenat i přes míli daleko.

Navzdory našemu přátelství musím také poznamenat, že jeho sluch je podivuhodně kolísavý. Slyšel na půl míle škrabajícího se ještěroptáka, ale někdy neslyšel ani mé nejdvořilejší prosby a vůbec nezáleželo na tom, jak hlasitě jsem je na něj křičel.

Po ohlášeném návštěvníkovi nebylo zatím ani vidu ani slechu. Přemýšlel jsem, že bych se vrátil zpátky do hospody schovat se před již skoro poledním sluncem, ale pak jsem se rozhodl zůstat. Scénu pro příjezd našeho hosta jsem pečlivě připravil a nerad bych ji opustil kvůli takové nicotnosti, jakou je osobní pohodlí.

Proměňovací kouzlo jsem použil na Pryskyřníka, Glípa i sebe. Glíp teď vypadal jako jednorožec a nevypadalo to, že by tato změna Pryskyřníkovi v nejmenším vadila. Jednorožci byli očividně v kamarádech méně vybíraví než draci. Oba jsem je upravil tak, že vypadali mnohem více neupraveně a zanedbaně, než opravdu byli. Teď bylo nezbytné upravit také můj vzhled.

S Aahzem jsme hned na počátku našeho pobytu došli k závěru, jak se nejlépe vypořádáme s nežádoucími hosty. Nebudeme je děsit a vyhánět, ale staneme se tak odpuzivými, že se sami rozhodnou jet dál. Takže jsem postupně vytvořil podobu, která měla cizince přesvědčit, že se mnou nechťejí být v hospodě pod jednou střechou, aniž by záleželo na tom, jak je velká, nebo kolik je v ní lidí. Takto proměněný jsem jako vlastník hospody vítal nevyzpytatelné pocestné.

Při vši skromnosti musím připustit, že tato proměna měla bouřlivý úspěch. Většina návštěvníků na ni reagovala opravdu legračně. Někdo vykřikl, někdo vypadal, jako by se mu udělalo nevolno, jiní zase malovali ve vzduchu před sebou nejrůznější náboženské symboly. Strávit noc se tu nerozhodl nikdo.

Když jsem experimentoval s různými tělesnými vadami, poznamenal Aahz trefně, že většinu lidí jedna vada neodpuď. Naopak, v dimenzi jako je Tulp, je považována za něco normálního. Aby byl zaručen žádoucí efekt, využil jsem jich tedy hned několik.

Po proměně jsem se obtížně belhal, měl jsem hrb a znetvořenou ruku, která byla nemocná na první pohled. Zbytky zubů byly křivé a začernalé a jedno oko mi bloudil nezávisle na druhém. Nos jsem neměl nejspoměrnější, tedy v této nové podobě. Mistrovským kouskem mé dovednosti v proměňování byly krvežíznivě vyhlížející štěnice, kterými se mi to ve špinavých vlasech a rozedraných šatech jen hemžilo.

Celkový můj vzhled byl úděsný. Dokonce i Aahz připustil, že je zneklidňující, což bylo, vezmeme-li v úvahu, s čím vším se setkal v nejrůznějších dimenzích, vysokým oceněním.

Mé úvahy přerušil náš návštěvník, který se objevil na dohled. Vzpřímeně, jako by spolkl pravítko, seděl obkročmo na velkém nelétajícím jezdeckém ptáku. Neměl uniformu, ani neměl nějakou viditelnou zbraň. Držení těla prozradilo vojáka daleko rychleji, než by to udělaly všelijaké ty parády, co vojáci nosí. Oči měl ostrážitě, neustále podezřívavě těkaly okolo, dokud pták pomalými, obezřelými kroky nedorazil k hospodě. Bylo překvapující, že mě několikrát přešel pohledem, aniž by dal najevo, že si mé přítomnosti povšiml. Možná, že mu nedošlo, že jsem živý.

Nelíbilo se mi to. Muž vypadal spíše na lovce než na náhodného pocestného. Byl ale tady a s tím se muselo něco udělat. Rozehráł jsem svůj part.

"Přeje si vznešený pán pokoj?"

Jak jsem hovořil, namířil jsem si to k němu nacvičenou kolébavou chůzí. Aby ho rafinovanost mého zjevu opravdu odradila, nechal jsem skanout z koutku úst velký chrchel, který mi nezadržitelně tekl dolů po bradě.

Na chvíli musel muž věnovat veškerou pozornost zvířeti, aby ho zvládl. Pták se totiž snažil uletět a bylo mu úplně jedno, že to neumí.

Můj zjev očividně zahrál na nejstarší strunu v ptákově mysli, která vedla daleko do minulosti před jeho nelétavé předky.

S hlavou zvědavě nakloněnou jsem vyčkával, až muž přiměje ptáka, aby, byť nervózně, stál. Konečně mi na chvíli věnoval pozornost. Potom oči odvrátil a upřeně zíral do nebe.

"Přicházím, abych vyhledal toho, kdo je známý jako Skeeve čaroděj," řekl mi.

Teď bylo na mně, abych vyskočil. Podle mého nejlepšího vědomí nevěděl nikdo kromě Aahze a mě, kdo jsem a co jsem,

tím méně, kde jsem.

"To jsem já!" zapomněl jsem se a vyhrkl svým normálním hlasem. Když už na mě vyděšeně pohlédl, došlo mi, jak vypadám.

"To jsem já, pane!" pospíšil jsem si to vylepšit. "Počkejte... já dojdu..."

Obrátil jsem se a rychle zmizel v hospodě, kde čekal Aahz.

"Tak co je?" naléhal.

"Chce... chce mluvit se Skeevem... se mnou!" blekotal jsem nervózně.

"No a co?" zeptal se důrazně. "Tak co děláš tady? Jdi ven a promluv s ním."

"Když vypadám takhle?"

Aahz popuzeně obrátil oči v sloup.

"Koho zajímá, jak vypadáš?" vyštěkl. "Nech toho. Ten chlap je tu naprosto cizí!"

"Mě to zajímá!" prohlásil jsem a pyšně se narovnal. "Ten muž se ptá po Skeevovi čaroději a já si myslím..."

"Co že se ptá?" skočil mi do řeči Aahz.

"Ptal se po Skeevovi čaroději," zopakoval jsem a pokradmu si prohlížel postavu čekající venku.

"Podle mě vypadá vyděšeně," odvětil Aahz. "Možná, že bys měl příště trochu na té proměně ubrat."

"Nemyslíš si, že je to lovec démonů?" zeptal jsem se nervózně.

Místo dopovědi se Aahz náhled odvrátil od okna.

"Když chce čaroděje, má ho mít," mumlal. "Rychle, chlapče, nahod' na mě Garkinovu podobu."

Jak už jsem dříve vzpomenu, byl Garkin mým prvním učitelem magie. Impozantní postava s prosedivělými vousy pařila mezi naše nejoblíbenější a nejčastěji užívané proměny. Garkina bych svedl ze spaní.

"To stačí," poznamenal Aahz, když zkoumal výsledky mé práce. "Teď se budeš držet u mě a necháš mluvit mě."

"A o čem?" vyhrkl jsem.

"Klid, hochu," uklidňoval mě. "V tomhle hovoru já budu ty. Jasný?"

Aniž vyčkal na mou odpověď, mřil už ze dveří, a tak mi nezbylo, než ho následovat.

"Kdo to žádá o přijetí u velkého Skeeva?" zvolal venku dunivým basem.

Muž po mně nervózně střelil pohledem a potom se upjatě narovnal.

"Přicházím jako vyslanec Jeho nejvyššího Veličenstva Rodrika Pátého, krále Possilta, jenž..."

"Kde je Possiltum?" přerušil ho Aahz.

"Prosím?" muž překvapeně zamrkal.

"Possiltum," opakoval Aahz. "Kde to je?"

"Ach!" pronesl muž s náhlým porozuměním. "Je to království hned na východ odsud... na druhém břehu řeky Bystré... nemůžete to minout."

"V pořádku," pokývl Aahz. "Pokračujte."

Muž se zhluboka nadýchla pak se zamračením zaváhal.

"Krále Possilta," připomněl jsem.

"Ó ano! Děkuji." Muž ke mě vyslal prchavý úsměv a bleskový pohled. Pak pokračoval: "Krále Possilta, jenž se poroučí a posílá své pozdravení tomu, který je znám jako Skeeve čaroděj..."

Zarazil se a s očekáváním se zadíval na Aahze. Byl odměněn vznešeným pokývnutím hlavy. Uspokojen, muž pokračoval.

"Jeho Veličenstvo vyjadřuje své pozvání Skeevovi čaroději, aby předstoupil přes dvůr possiltský, kde by mohlo být posouzeno, zda by mohl zastávat post dvorního čaroděje."

"Já se ale vskutku necítím posuzovat královy schopnosti jako dvorního čaroděje," odpověděl rezervovaně Aahz a nespustil přitom z muže oči. "Být prostě jenom králem ho neuspokojuje?"

"Ne, ne!" opravil se chvatně muž. "Král chce posoudit vaše schopnosti."

"Ach!" pronesl Aahz s náhlým porozuměním. "To je ovšem jiná. Dobrá, dobrá. Pozvání od... kdo že to je?"

"Rodrik Pátý," oznámil muž s povýšeně vztyčenou hlavou.

"Dobrá," odpověděl Aahz se širokým úsměvem. "Já nikdy pětinu neodmítnu."

Muž zamrkal, zamračil se a tázavě se na ně podíval. Jen jsem pokrčil rameny, sám jsem tomu vtipu nerozuměl.

"Můžete sdělit Jeho Veličenstvu," pokračoval Aahz, aniž si povšiml našich rozpaků, "že je mi potěšením přijmout jeho milé pozvání. Dostavím se na jeho dvůr při nejbližší vhodné příležitosti."

Muž se zamračil.

"Jsem přesvědčen, že Jeho Veličenstvo stojí o váš okamžitý příjezd," poznamenal zlověstně.

"Ovšem," odvětil uhlazeně Aahz. "Jak jsem jen mohl být tak hloupý. Přimete-li na noc naše pohostinství, bude promne a mého pomocníka největším potěšením vás zítra doprovodit."

Svou narážku bez potíží poznám. Zaslíntal jsem a vycenil na posla zuby.

Muž po mně střelil vyděšeným pohledem.

"no, já ale musím opravdu jet," pospíšil si s odpovědí. "Sdělím Jeho Veličenstvu, že dorazíte zakrátko za mnou."

"Opravdu byste tu raději nezůstal?" zeptal se ho s nadějí v hlase Aahz.

"To opravdu ne!" muž téměř vykřikl a pták začal pomalu před námi couvat.

"Nu dobrá," řekl Aahz. "nejspíše vás dostihneme cestou."

"V tom případě," řekl muž a již otáčel ptáka, "bych raději jel napřed... tedy, dle mého bude nejlepší, když ohlásím váš příjezd."

Zvedl jsem ruku, abych mu zamával na rozloučenou, ale muž si mě nevšiml, protože již pádil pryč a hnál zvíře stále větší rychlostí.

"Vynikající!" prohlásil Aahz a potěšeně si mnul ruce. "Dvorní čaroděj! Taková prima práce, takovej pěkněj šolich! A přitom ten dnešek tak mizerně začal."

"Nerad ti do toho skáču," skočil jsem mu do řeči, "ale má to jednu drobnou chybu."

"Hmm? Co, jakou?"

"Já nechci být dvorním čarodějem."

Jako obvykle můj protest ani v nejmenším nezdušil jeho nadšení.

"Ty ses vůbec nechtěl stát čarodějem," připomněl mi odměřeně. "Ty jsi chtěl bejt zlodějem. No, a tohle je pro tebe slušnej kompromis. Jako dvorní čaroděj budeš státním zaměstnancem... a státní zaměstnanci jsou zloději takovýho kalibru, že se ti o tom ani nezdá."

Kapitola třetí

"Devadesát procent úspěšného obchodního jednání spočívá v umění prezentovat se zákazníkovi."

- B. Holand'an

"Rád bych se ujistil, jestli jsem to dobře pochopil," začal jsem opatrně. "Říkáš, že mě nepřijmou kvůli mým schopnostem?"

Nechtělo se mi věřit, že bych Aahzovu přednášku správně interpretoval. Kupodivu vybuchl nadšením.

"Správně, hochu," potvrdil. "Konečně to chápeš."

"Ne, nechápu," trval jsem na svém. "To je ta největší potřebnost, jakou jsem kdy slyšel."

Aahz se záupněm složil hlavu do dlaní.

Co jsme opustili hospodu, bylo to pořád dokola. A démon, co po tři dny běduje, to je pro každého trochu moc.

"Je mi to líto, Aahzi," ucedil jsem podrážděně, "ale tomuhle nevěřím. Uvěřil jsem hodně věcem, co's i říkal, ale tohle... to je proti zdravému rozumu."

"Co s tím máš co dělat zdravěj rozum?" vybuchl. "Mluvíme přece o ucházení se o místo!"

Po tomto výbuchu Pryskyřík zafíkal a začal pohazovat hlavou, takže jsme se museli klidit z dosahu jeho rohu.

"Klid, Pryskyříku," chlácholil jsem ho.

I když koulel očima, přece jen se klidně trmácel dál, a tak naše zavazadla naložená na smyku, který za sebou táhl, nepřišla k úhoně. Navzdory příhodám, jakou byla ta u hospody, jsme spolu vycházeli dobře a obvykle mě poslechl. Zato s Aahzem si do oka nepadli, zvláště když Aahz teď rozzlobeně zvýšil hlas.

"Chce to jenom trochu vlídnosti," sdělil jsem škodolibě Aahzovi. "Měl bys to někdy zkusit."

"Místo aby ses tu vytahoval s tím svým pochybným vztahem ke zvířatům," kontroval Aahz, "měl bys možná přivolat svého draka. To poslední, co potřebujeme, je, aby dělal rozruch po okolí."

Rychle jsem se rozhlédl. Měl pravdu. Glíp zmizel... už zase.

"Glípe!" zavolal jsem. "Pojď sem, ty blboune!"

"Glíp!" ozvala se odpověď.

Křoví po naší levici se rozhrnulo a z něj se vynořila drakova hlava.

"Glíp?" řekl s nakloněnou hlavou.

"Pojď sem!" opakoval jsem.

Nenechal se víc pobízet. Vpadl na cestu a t'apal vedle mě.

"Říkám pořád, že jsme měli nechat toho pitomýho draka v hospodě," brblal Aahz.

Ignoroval jsem ho a zkontroloval jsem, jestli jsou v pořádku vaky, které měl drak uvázané na hřbetě. Podle mého jsme toho vezli mnohem víc, než jsme potřebovali. Aahz ale trval na svém. Glíp se nadšeně snažil o mě třít čumákem. Zápach jeho dechu mě málem porazil. Na chvíli jsem zapochyboval, jestli Aahz neměl pravdu a jestli jsme ho měli brát s sebou.

"Co jsi to říkal o ucházení se o práci?" zeptal jsem se, jedna abych změnil téma a jednak abych zakryl, že se mi zvedl žaludek.

"Vím, že to zní podivně, chlapče," začal Aahz s nečekanou upřímností, "a také to podivný je, ale mnoho věcí je takovejch, obzvláště v týhle dimenzi. To však neznamená, že se jim můžeme vyhnout."

Skončil, a tak jsem mohl přemýšlet. Mít démona a draka za společníky na cestách by připadalo podivné mnoha lidem. Vlastně, když jsem tak o tom přemýšlel, připadalo to divné i mně!

"Dobrá, Aahzi," řekl jsem nakonec, připouštím, že na světě existují nerůznější podivnosti. Tak se mi pokus znova vysvětlit, jak je to s tím dvorním čarodějem."

Kráčeli jsme dál a Aahz si uspořádal myšlenky. Glíp, místo aby zase zmizel na průzkum okolí, se tentokrát pro změnu poklidně vlekl vedle Pryskyříka.

"Snad to půjde takhle," řekl Aahz konečně. "Dvorní čaroděj toho moc na práci nemá... tedy pokud se magie týká. Stará se především o efekt, protože tím ukazuje, jak je na tom dvůr dobře, může-li si držet čaroděje. Jen zřídka se po něm něco chce. Kdybys byl šaškem, tak by ti šlapali na přezky, ale čaroději, kdepak, to ne. Nezapomeň, že s magií koketuje hodně lidí, ale veřejně se přitom používá tak málo, jak jen to jde."

"Jestli je to takhle," pravil jsem spokojeně, "tak to jsem ten pravý. V nicnedělání mohu soupeřit se všemi čaroději na Tulpu."

"K tomu nemám co dodat," poznamenal Aahz suše. "Není to ale tak snadný. Úplně bez námahy to zase taky nejde. Dostat tu práci, to může být pěkná fuška."

"Oh!" uklouzlo mi.

"Abych tu práci dostal, musíš udělat dojem na krále, a nejspíš i na jeho rádce," pokračoval Aahz. "A dojem na ně musíš udělat ty, ne tvý schopnosti."

"Co má znamenat zase tohle?" zakabonil jsem se.

"Podívej, chlapče, jak už jsem řekl, dvorní čaroděj je na okrasu. Hledají někoho, kdo se bude u dvora jen tak potloukat, někoho, kdo udělá dojem, ať už bude něco dělat, nebo ne. Sebedůvěra z tebe musí jen tryskat. A co je nejdůležitější, musíš jako čaroděj vypadat... tedy alespoň tak, jak si oni myslí, že čaroděj vypadá. Pokud jsi nastrojenej jako čaroděj, mluvíš jako čaroděj a chováš se jako čaroděj, tak si nejspíš nikdo ani nevšimne, že nejsi čaroděj."

"Díky, Aahzi," ušklíbl jsem se. "Daří se ti skvěle pozvednout mi sebedůvěru."

"Neštět' se," napomenul mě. "Umíš levitovat docela velký předměty, umíš jakžtakž létat a dát dohromady proměňovací kouzlo. Na nováčka to vůbec není špatný, ale nenalhávej si, že máš čarodějnický mistrovský na dosah."

Měl pravdu, samozřejmě, ale připouštěl jsem si to nerad.

"Když jsem tedy tak neschopné trdlo," řekl jsem odměřeně, "tak proč se trmácíme, abych se stal dvorním čarodějem?" Aahz na mě popuzeně vycenil zuby.

"Ty neposloucháš, mladě," ušklíbl se. "Jakmile tu práci jednou máš, tak už je to hračka. Fígl je v tom, abys ji dostal. Naštěstí s několika menšími úpravami a pod dobrým vedením bysme tě mohli na uvedení do vznešený společnosti připravit."

"A co by to jako mělo být za úpravy?" neudržel jsem se.

"Pro začátek to, jak se oblékáš."

"A co je na mém oblečení špatného?" bránil jsem se.

"Ale vůbec nic," odvětil nevinným tónem. "Tedy pokud chceš před lidmi vypadat jako vesnickej balík, kterému sláma čouhá z bot. Žádný vážený čaroděj by se takhle nevystrojil ani za nic."

"Ale mě si jako čaroděje považují!" namítl jsem.

"Opravdu? A kdopak?"

Dostal mě, na to jsem neměl co říct.

"Protože jsme tento problém předpokládal, vzal jsem s sebou z hospody pár maličkostí," pokračoval a rozmáchle ukázal na Pryskyřníkovi náklad.

"A já si myslel, že jsme to tam prostě vyplnili," prohlásil jsem suše.

"Dej si pozor na pusku, mladě," varoval mě. "Je to jenom pro tvoje dobro."

"Skutečně? Ty samozřejmě nečekáš, že bys z toho něco měl, vid'?"

Jako obvykle vyšel můj sarkasmus naprázdno.

"No, já z toho budu mít taky," připustil. "O to neměj strach. Pro ostatní budu ale tvůj učedník."

"Můj učedník?"

Najednou to vypadalo daleko lépe.

"Řekl jsme pro ostatní!" ujistil mě honem. "když budeme sami, tak se budeš učit a cvičit jak normálně. To si pamatuj, než si začneš na 'svýho učedníka' dovolovat."

"Samosebou, Aahzi," klidnil jsem ho. "A co jsi to měl na mysli, když jsi mluvil o tom, že bych se měl jinak obléknout?" Nedůvěřivě se na mě podíval, mě náhle nadšení mu bylo podezřelé.

"Ne že bych si myslel, že jsem na tom nějak špatně," dodal jsem s úšklebkem.

To asi zmírnilo jeho pochybnosti.

"Tvoje oblečení nestojí zanic," zahřímal. "Máme štěstí, že ti dva Impové, co jsme je vypakovali spolu s Is'tvanem, tam nechali většinu šatstva."

"Higgins a Brockhust?"

"Jo, tihle dva," Aahz se znechuceně ušklíbl, když si je připomněl. "To se Impům musí nechat. Nejsou to sice ani zdaleka takoví obchodníci jako Dablové, ale elegantně oblékat se umí."

"Nechce se mi věřit, že by to všechno, co jsi zapakoval, byla garderóba," suše jsem poznamenal.

"Hele, copak ses nic nenaučil?" zamračil se Aahz. "Vždyť jsem ti to říkal hned, jak jsme se poprvé potkali. Ať je magie, jak chce snadná, nikdy to tak nesmí vypadat. Musíš mít po ruce pár propriet, nějaký to mumlání... stejně, jak to dělal Garkin."

V Garkinově chatrči, tam jsem s magií začínal. Byla přečpaná svíčkami, fiólamy s roztodivnými prášky, zaprášenými knihami... bylo to opravdové čarodějovo doupě. Samozřejmě, že jsem postupně zjistil, že většinu z toho pro samotné čarování nepotřeboval.

Začínalo mi svítat, co Aahz myslel tím, se musím naučit dbát na efekt.

"Máme toho spoustu, co se nám může hodit, až se půjdeš předvést," pokračoval, "Is'tvan tam po sobě zanechal spoustu veteše. Až to vybalíme, tak mezi tím možná najdeš i pár známejch věcí. Impové si posloužili několika kousky z Garkinova a přivezli je do hospody."

"Opravdu?" Byl jsem přirozeně zvědavý. "Měli taky tu Garkinovu pánev?"

"Pánev?" Můj učitel se zamračil.

"Jen si vzpomeň," připomněl jsem mu. "Je to vlastně kotlík. Pil jsi zněj víno, když jsi prvně dorazil."

"Správně! Jo, myslím, že jsem ho tam zahlídl. Proč?"

"Jen tak," odvětil jsem nevinně. "Vždycky se mi líbil, to je všechno."

Když jsem v raných dobách mého učednictví pokračmu sledoval Garkina, poznal jsem, že ten kotlík má svá tajemství, která jsem se chtěl mermomocí dozvědět. A chtěl jsem si je, pokud to bude jenom trochu možné, schovat pro Aahze jako překvapení.

"Taky budeme muset něco udělat s tvou vizáží," pokračoval Aahz zamyšleně.

"Co je na..."

"Jsi moc mladej!" zodpověděl mi nedopovězenou otázku. "mladýho čaroděje si nikdo nenajme. Chtějí takovýho, který už má přece jenom něco za sebou. Kdybychom..."

Náhle se zarazil a rozhlédl se kolem.

"Hochu," řekl přehnaně starostlivě a nadmíru pozorně přitom zkoumal oblohu, "tvůj drak je už zase pryč."

V mžiku jsem to obhlédl. Měl pravdu.

"Glípe!" zavolal jsem. "Sem, ty blboune!"

Z hloubky křovin za námi se vynořila jeho hlava. Z tlamy mu čouhalo něco drobného, co mělo nohy. Než jsem ale mohl rozeznat, co to je, tak můj drobeček polkl a bylo po tom.

"Glíp!" vyrazil pyšně a olízl se dlouhým rozeklaným jazykem.

"Pitomej drak," mumlal si Aahz.

"Nemusíme platit za krmení," zahrál jsem na Aahzovu nejcitlivější strunu.

Zatímco jsme čekali, až nás drak dojde, přemýšlel jsem, že tentokrát nemám žádné morální ani etické námitky proti své účasti v Aahzových plánech. Věděl jsem totiž, že když nám nic netušící Rodrik Pátý skočí na naši šarádu, získá tím víc, než původně počítal.

Kapitola čtvrtá

"Jestliže byly vykonány náležité přípravy a přijata nezbytná opatření, je úspěch představení zaručen."

- Ethelred Nepřipravený

Na nepatrný podnět mé mysli svíce vzplála.

Potěšen jsem ji zhasil a zkusil to znovu.

Kradmý pohled, kratičké soustředění vůle a doutnající knot opět vzplál.

Zhasil jsem plamen a usmál se na důvěrně známou svíci.

Tohle byla první opravdová zkouška toho, jak za poslední rok pokročily mé čarodějnické schopnosti. Svíci jsem znal ještě z doby, kdy jsem byl Garkinovým učněm. Tehdy pro mě byla největším trestem. Ani veškerá má soustředěná energie ji nezapálila. Ale teď...

Mrkl jsem znovu na knot a opět jsem byl odměněn zaplápoláním plamene.

Zhasil jsem ho a znovu celé cvičení zopakoval. Když jsem se přesvědčil, jak mi jde snadno něco, o čem jsem kdysi pochyboval, že to vůbec kdy dokáži, má sebedůvěra vzrostla.

"Nech už toho s tou svíčkou!"

Až jsem vyskočil, jak mě Aahz vylekal. Málem jsem svíci převrhl a zapálil deku.

"Promiň, Aahzi," omluvil jsem se a naposledy svíci uhasil. "Jenom jsem..."

"Jseš tady kvůli konkursu na dvorního čaroděje," skočil mi do řeči. "Ne na vánoční stromek na náměstí!"

Už už jsem se chtěl zeptat, co to je vánoční stromek, ale raději jsem mlčel. Aahz vypadal neobvykle rozrušeně a nervózně. Byl jsem si jistý, že ať bych otázku formuloval jakkoliv, dostalo by se mi sarkastické odpovědi, která by mi stejně byla k ničemu."

"Hloupý rozsvěcování a zhasínání svíčky," brumlal si pro sebe Aahz. "Každá hlídka na hradě si toho všimne."

"Myslel jsem, že chceme, aby si nás všimli," zdůraznil jsem, ale Aahz si mě ani nevšiml a dál zíral na hrad, který se v ranním šeru tyčil před námi.

Neměl to daleko, protože jsme se se utábořili uprostřed cesty hned před hlavní hradní branou.

Jak už jsem řekl, myslel jsem si, že jsme se tady utábořili schválně, abychom na sebe upozornili.

Proplížili jsme se sem uprostřed noci. Horko těžko jsme našli cestu mezi staveními nakupenými okolo hlavní brány.

Protože jsme nechtěli rozžít světlo, moc jsme toho nevybalili, ale Garkinovu svíci jsem poznal i potmě.

Tohle vše mělo co dělat s tím, čemu Aahz říkal "dramatický vstup na scénu". Pokud jsem až dosud mohl posoudit, znamenalo to, že jsme nesměli nic udělat jednoduše.

S pomocí šatníku po Impech a proměňovacího kouzla jsme pečlivě připravili i naše vzezření.

Aahz měl můj tradiční "pochybný vzhled". Glíp vyhlížející teď jako jednorožec klidně postával vedle Pryskeřníka.

Tvořili spolu hezký uspořádaný párek. Avšak největší pozornost jsme věnovali mému vzhledu.

S Aahzem jsme se shodli na tom, že by se Garkinova podoba pro tento účel nehodila. Zatímco já jsem vypadal moc mladě, Garkin by byl moc starý. Ještě než jsme naši představu dotvořili, rozhodli jsme se vytvořit čaroděje v nejlepších letech - pokročilého třicátníka, který je ještě mladý, ale ne mladistvý, zkušený a přitom ne starý a který je silný, ale přitom stále se zlepšující.

Takováto proměna vyžadovala o poznání více úsilí než obvykle. Nedokázal jsem si totiž vybavit takovou podobu, kterou bych mohl přenést na svou vlastní. Místo toho jsem tedy zavřel oči a představil si sám sebe. Pomalu jsem podobu vymazával, až jsem dostal prázdnou tvář, se kterou jsme začali. Aahz mě pečlivě sledoval, připraven poskytnout návrhy na úpravy nebo zlepšení, a já začal.

Jako první jsem začal s výškou. Postupně jsem rostl do výšky, až jsem byl o půldruhé hlavy vyšší než můj originál.

Další přišly na řadu vlasy, které se z narezlých změnily na černé. Přitom jsem figuru trochu přitmavil.

Nejvíce práce dal obličej.

"Prodluž trochu bradu," radil Aahz. "A teď vousy... ne tolik, troubo! Jen malou kozí bradku... To už je lepší!... Teď protáhni licousy... tak, zvětši nos... trochu užší... obočí udělej hustší... ne, to ne, nech to jako předtím a místo toho nech

trochu zapadnout oči... a aby byly pořádně výrazný, jinou barvu! Dej hnědý... tak, teď ještě pár vrásek doprostřed čela od přemýšlení... Dobrý. Takhle by to ušlo."

Zíral jsem na postavu vytvořenou v mé mysli a snažil se vrýt si ji do paměti. Byla působivá, možná trochu hrozivější, než kdyby bylo po mém. Ale odborníkem tu byl Aahz, a tak jsem musel dát na něj.

"Skvělý, hochu!" propukl v nadšení. "Teď si ještě vezmi ten černý plášť se zlatorudým lemováním, co zbyl po Impech, a je z tebe ozdoba každého dvora."

"Zmizte odsud! Překážíte v cestě!"

Drsný rozkaz mě vrátil zpátky do přítomnosti.

K našemu improvizovanému tábořišti zlostně rázoval voják navlečený v koženém kabátci a rozháněl se zlověstně vyhlížejícím kopím. Brána za ním byla pootevřená a vykukovaly z ní hlavy několika dalších vojáků, kteří nás pozorně sledovali.

Rozednilo se, a tak jsem si mohl hradby lépe prohlédnout. Nestály za moc, byly stěží deset stop vysoké. Ostatně podle toho, co jsme viděli cestou od hranic, celé království nestálo za moc.

"Jste hluchý nebo co?" řval voják a hnal se blíž. "Řek sem, abyste zmizeli!"

Aahz mu pospíšil v ústrety a zastoupil mu cestu.

"Přicestoval vznešený Skeeve," oznámil, "který..."

"Nezajímá mě, co jste zač!" vztekal se voják a hned napřáhl kopí. "Tady nesmíte..."

Přestal jako když utne, protože mu kopí náhle vyklouzlo z rukou a vzneslo se do vzduchu, kde zůstalo třet mezi ním a Aahzem.

Bylo to moje dílo, jednoduchá levitace. Bez ohledu na naši taktiku jsme se rozhodl do toho vložit, než se nám to úplně vymkne z rukou.

"Já jsem Skeeve!" zahřímal jsem, snažit se o dunivý bas. "A toto je můj pomocník, kterého jsem se snažil zastrašit svou chabou zbraní. Přicházíme na pozvání Rodrika Pátého, krále possiltského!"

"Tady to máš, ty hňupe!" škodolibě shlédl Aahz na vojáka. "Tak teď buď hodnej a hezky nás běž ohlásit... no?"

Jak už jsem se zmínil, vše jsme připravili, abychom na každého jaksepatří zapůsobili. Tenhle strážný náš scénář očividně nečetl. Nepropadl děsu, ani se nezkroutil strachem. Jestli na něj měl náš výstup vůbec nějaký vliv, pak právě opačný.

"Čaroděj, co?" jízlivě se zašklebil. "Pro takového mám svoje rozkazy. Obejděte to dozadu, tam najdete ostatní."

To nás zarazilo. Tedy alespoň mě. Podle našeho plánu bychom se dále nedohadovali a vstoupili do paláce, abychom byli představeni dvoru, nebo nám měl král jít s celým dvorem naproti. Být posláni k zadní brance, o takové variantě jsme neuvažovali.

"Dozadu?" zrudl Aahz. "Ty se odvažuješ navrhnout takovému čaroději, jakým je můj pán, aby šel zadními dveřmi jako nějaký obecní sluha?"

S vojákem to ani nehnulo.

"Kdyby bylo po mém, odvážil bych se vám navrhnout mnohem méně příjemnou věc. Ale mám své rozkazy. Půjдете zadem jako všichni ostatní."

"Všichni ostatní?" ujistil jsem se.

"Správně," ušklíbl se. "S vámi 'zázrakodějci' se král vypořádává na nádvoří. Ve městě je tolik námezdních kramářů s kouzly, že by to stačilo pro osm království. Někteří stojí ve frontě od včerejšího poledne. Teď se kliděte z cesty a mažte dozadu!"

Na patě se otočil a odpochodoval zpátky k bráně. Kopí nechal viset ve vzduchu.

Aahz nebyl výjimečně schopen slova stejně jako já.

Očividně jsem nebyl jediným, koho král pozval, aby zaskočil. Očividně jsme byli v bryndě.

Kapitola pátá

"... Oko z mloka, z žáby palec..."

- pravděpodobně nejstarší recept na výbušnou směs, předchůdce střelného prachu.

"Aahzi, co budeme dělat?"

Jakmile byla stráž z doslechu, mohl jsem opět mluvit normálně, i když proměnu bylo třeba zachovat i nadále.

"To je jednoduchý," odvětil. "Sbalíme se a obejdeme to dozadu. Copak jsi neslyšel?"

"Co ale budeme dělat..."

Aahz už ale zase balil těch pár věcí, které jsme vybalili.

"Ty nic nedělej, hochu," upozornil mě přes rameno. "Nikdo tě nesmí vidět, že bys dělal nějakou podřadnou práci. To by zkazilo dojem."

"Povídal, že jsou tady další čarodějové!" vypravil jsem ze sebe konečně.

"Jo. No a co?"

"No co budeme dělat?"

Aahz se zamračil. "Už jsem ti řekl. Sbalíme se a..."

"Co budeme dělat s těmi dalšími čaroději?"

"Dělat s nimi něco? Nebudeme dělat nic. Nejsi tu proto, abys soupeřil, jasný?"

Dokončil balení a poodstoupil, aby se pokochal svým dílem. S uspokojením pokývl a pak se mi zadíval nad rameno.

"Hele, mladej, co kdybys udělal něco s tím kopím?"

Sledoval jsem jeho pohled. Ve vzduchu se ještě pořád vznášelo kopí strážného. Aniž jsem na to musel myslet, stále jsem jej tam častí myslí držel. Ještě jsem se nerozhodl, co s ním udělám. Otázkou ale bylo, co bych s ním měl udělat?"

"Aahzi, pověz..." začal jsem, ale Aahz už vyrazil podél hradeb.

Na chvíli jsem zaváhal. Strážný byl pryč, tomu jsem zbraň vrátit nemohl. A nechat ji jen tak spadnout na zem, to mi zrovna nepřípadalo jako vhodné.

Nevymyslel jsem nic, co by bylo patřičně dramatické, a tak jsem to nechal na později. Pospíšil jsem si za Aahzem a kopí nechal, aby mě ve vzduchu následovalo. Jen jsem ho trochu zvedl výše, aby neporanilo Glípa nebo Pryskyřníka.

"Ty jsi čekal, že tu budou i jiní čarodějové?" zeptal jsem se, když jsem svého učitele dostihl.

"To zrovna ne," připustil. "Samozřejmě, ta možnost tu byla, ale za moc pravděpodobný jsem to nepovažoval. Není to ale až tak překvapující. Takovej šolich přiláká nerůznější nemešla."

Nevypadalo to, že by ho to nějak obzvlášť vyvedlo z míry, a tak jsem se snažil s novým vývojem vypořádat.

"Dobrá," prohlásil jsem nevzrušeně. "Jak to změni naše plány?"

"Nijak. Dělej dál, co jsem ti řekl, a všechno bude dobré."

"Ale co když ti druzí čarodějové..."

"Tak koukni, chlapče," řekl vážně, "to, že ti říkám, že máš před sebou ještě dlouhou cestu, než se staneš mistrem čarodějem, ještě neznamená, že jsi nicka! Nenutil bych tě k tomu, aby ses o tu práci ucházel, kdybych si myslel, že na ni nestačíš."

"Fakt, Aahzi?"

Otočil se a opět vyrazil.

"A nezapomeň, že Tulp nepatří mezi dimenze, které zrovna vynikají svými čaroději. Nejsi sice žádný mistr, ale ti tady nejsou široko daleko. Vsadím se, že jestli dojde k nějakému poměřování, budeš vypadat jako opravdový odborník." To dávalo smysl. Aahz nijak neskrýval své nevalné mínění o Tulpu a jeho obyvatelích, mě z toho nevyjímaje. Měl jsem proto potřebu si to nějak víc ujasnit.

"Aahzi?"

"Copak?"

"Pověz mi upřímně, jakou si myslíš, že mám šanci?"

Než odpověděl, chvíli mlčel.

"Chlapče, sám víš, jak si pořád stěžuješ, že ti snižuju sebevědomí."

"No a?"

"No, tak bude v zájmu nás obou, když po mně nebudeš chtít, abych ti to řekl upřímně."

Nechtěl jsem.

Dostat se dovnitř zadní branou nepředstavovalo žádný problém. Žádná zadní brána totiž nebyla.

K mému překvapení a Aahzovu znechucení hradby ani neobklopovaly palác kolem dokola. Podle toho, co jsem viděl, byla z nich hotová pouze ta přední. Obě postranní se stavěly a zadní nestála vůbec. Měl bych to asi ještě upřesnit. To, že se postranní hradby staví, se dalo usoudit spíše jen podle postaveného lešení, než podle nějakého ruchu na staveništi. Pokud tam nějaké práce vůbec probíhaly, tak jedině tak opatrně, že plevel, který lešením prorůstal, nepřišel k úhoně.

Tohle království začínalo ve mně budit vážné pochybnosti. A to jsem se mu měl dát do služeb.

Těžko říci, jestli to, kde se dvořanstvo shromáždilo, byla zahrada nebo nádvoří, které vzdalo nerovný boj s plevelem a roštím, které sem vtrhlo místy, kde měla stát zadní hradba. (Vyrůstal jsem na statku a má základní povědomost o rostlinstvu byla, že pokud to není k jídlu a neroste to v uspořádaných řadách, tak je to plevel.)

Jako odpověď na mé úvahy si Pryskyřník urval plnou tlamu zeleně z nejbližšího trsu a začal nadšeně přezvykovat. Glíp keř očichal a ohnul nad ním nos.

Tohle všechno jsem vnímal jen tak mimoděk. Má pozornost byla upoutána osazenstvem dvora.

U zdi paláce stál altán bez bočních stěn. Skýtal ochranu sedící postavě, to byl nejspíš král. Po každém boku mu stál muž. Dav, nebo co to bylo, byl rozdělen na dvě skupiny. Usoudil jsem, že to je fronta čekajících... nebo spíše zadoufal, protože to byla skupina, ke které jsme se přidali. Druhá skupina postávala v neuspořádaném chumlu na vzdálenějším konci zahrady a přihlížela. Nepoznal jsem, zda to jsou odmítnutí uchazeči nebo jenom čumilové.

Můj zrak náhle upoutal mladý pár z přihlížející skupinky. Nečekal jsem, že bych tu potkal známé tváře, ale tyhle dva jsem už jednou viděl. A nejenom že viděl, spolu s Aahzem jsme se za ně vydávali, což mělo za následek, že nás pověsili.

"Aahzi!" zašeptal jsem naléhavě. "Vidíš támhle ty dva?"

"Ne," odsekl Aahz a ani neotočil hlavu, aby se podíval.

"Ale to jsou..."

"Nech je bejt," trval na svém. "Sleduj porotce. Jedině na ty musíš udělat dojem."

Musel jsem připustit, že to dávalo smysl. Takže jsem s nechutí věnoval pozornost osobám v altánu.

Král byl kupodivu mladý, mohlo mu být tak okolo pětadvaceti. Vlasy mu v kadeřích padaly na ramena a přidáme-li k tomu jeho křehkou postavu, vypadal poněkud zženštile. Podle toho, jak seděl, trvalo buď slyšení již drahnou dobu, nebo si vynikajícím způsobem osvojil umění vyhlížet naprosto znučeně.

Muž po jeho levici se zrovna k němu skláněl a něco mu naléhavě šeptal do ucha, na což král neurčitě pokývl.

Nevypadal o mnoho starší než král, ale už viditelně plešatěl. Na sobě měl dlouhou halenu a plášť bezvýrazných barev a konzervativního střihu. Ačkoli tam stál uvolněně a klidně, jeho bystré oči nejvíce připomínaly vychytralou lišku.

Vzápětí nato se pohnula postava po králově pravici, čímž upoutala mou pozornost. V první chvíli jsem měl dojem, že to je halda kožešin a šklublo to se mnou, když jsem poznal, že to je muž. Byl vysoký a rozložitý, hlavu mu korunovaly husté černé kadeře a tvář mu téměř zakrýval mohutný plnovous. Tohle všechno mu, spolu s těžkým kožichem,

propůjčovalo zvířecí vzhled, který mě na první pohled spletl. Něco krátce řekl králi, pak si v gestu neodvolatelnosti zkrfčil ruce na prsou a hleděl na druhého rádce. Během toho se mu na okamžik rozevřel kožich, a tak jsem zahlédl záblesk drátěné košile a za opaskem zastrčenou ohromnou sekeru s oboustranným ostřím. Zjevně nebylo radno pouštět se s ním do křížku. Na plešatějšího to žádný dojem neudělalo a upřený pohled mu oplatil stejnou měrou. Něco mě ostře rýplo do žeber.

"Viděl's to?" šeptal mi naléhavě Aahz.

"Co jako?"

"Králový rádce. Generála a kancléře, pokud se nepletu. Viděl jsi ten generálův zlatý medailón?"

"Viděl jsem tu jeho sekeru!" šeptl jsem.

Nádvoří náhle potemnělo.

Vzhlédl jsem a spatřil kupy mraků zakrývajících slunce.

"Kontrola počasí," brumlal si Aahz. "Ucházející."

Bylo to tak, protože když vzápětí stařík v červeném plášti stojící před trůnem začal divoce mávat rukama a rozhazovat do vzduchu červený prášek, začalo lehce mrholit.

S padajícím deštěm mi spadlo srdce do kalhot. I když mi Aahz při přípravě ukázky pomáhal, tak mocná, ani působivá má kouzla nebyla.

"Aahzi..." zašeptal jsem úpěnlivě.

Namísto odpovědi jen máchl rukou, abych mlčel. Z altánu přitom ani nespustil oči.

Sledoval jsem jeho pohled a spatřil generála, jak naléhavě hovoří ke králi. Ten chvilku naslouchal, pak pokrčil rameny a řekl něco čaroději. Ať to bylo cokoliv, tomu se to nelíbilo. Povýšeně se napřímil, obrátil se a chystal se odejít, ale král ho zavolal zpět. Ukázal na mraky, doprovodil to několika slovy a pohodlně se opřel. Čaroděj zaváhal, pak pokrčil rameny a začal znovu gestikulovat a zaříkávat.

"Nevzal ho," pronesl spokojeně Aahz.

"Tak co tam teď dělá?"

"Likviduje dešť, než přijde na řadu další," poučil mě.

Bylo to tak, mrholení sláblo a mraky se k velké úlevě obecenstva, které před bouřkou nechránil žádný altán, začaly protrhávat. Tato další ukázka čarodějových schopností mi pokleslou sebedůvěru nepozdvihla.

"Aahzi!" zašeptal jsem. "Ten je lepší čaroděj než já."

"Jo. No a?"

"No, když jeho nepřijali, tak já nemám šanci!"

"Možná jo, možná ne," zněla zamyšlená odpověď. "Zatím to vypadá, že hledají něco zvláštního. Kdo ví? Třeba to budeš ty. Nezapomeň, že jsem ti říkal, že dobře placenou prácičku nedostanou vřdycky ti nejschopnější. No, vlastně většinou to tak chodí."

"Jo," a snažil jsem se, aby to znělo optimisticky, "možná budu mít štěstí."

"Jenom štěstí nebude stačit," opravil mě stroze Aahz. "No, z toho, co's viděl, co si o rádcích myslíš?"

"Nemají se rádi," brskně jsem poznamenal.

"Správně!" Vypadalo to, že to Aahze překvapilo a potěšilo. "Takže to znamená, že asi nepůjde uspokojit oba dva. Budeš to muset hrát na jednoho z nich... nebo lépe jednoho z nich urazit. Tím si toho druhého nakloníš víc, než čímkoliv jiným. Tak, a kterého si budeš chtít naklonit?"

Tahle otázka byla lehčí než ta první.

"Generála!" prohlásil jsem rozhodně.

"Špatně! Tvým mužem je kancléř."

"Kanceléř!" ujelo mi hlasitěji, než jsem chtěl. "Ty jsi neviděl tu sekeru, co má generál?"

"Hmm, ehm," odvětil Aahz. "Ty jsi neslyšel, jak dopadl chlapík, co byl před dědou červenokabátníkem?"

Zavřel jsem oči, abych se lépe ovládl a něco ostrého nepoznamenal.

"Aahzi," řekl jsem uvážlivě, "nezapomeň, kdo jsem. Já jsem Skeeve. Patřím mezi ty, co neslyší šepot na míli daleko."

Jako obvykle přešel Aahz můj sarkasmus bez povšimnutí.

"Ten ani nedostal šanci, aby předvedl, co umí," sdělil mi. "Kanceléř jenom mrkl na bandu, kterou měl s sebou a zeptal se ho, kolik lidí má v družině. "Osm," odpověděl. "Příliš mnoho!" řekl kanceléř a ten ubožák byl vyřízený."

"No a?" nechápal jsem.

"No, to znamená, že kasu tady hlídá kanceléř," usuzoval Aahz. "A nejen to, má také větší vliv než generál. Jen se koukni na ty strašný hradby. Copak by je voják, kdyby tu měl rozhodující slovo, nechal nedokončený? Někdo rozhodl, že se na jejich stavbu už utratilo moc peněz a že se to zastaví nebo odloží. A vsadil bych se, že ten někdo byl kanceléř."

"Možná jim došlo kamení," navrhl jsem.

"Ale no tak, hochu. Podle toho, co jsme od hranic viděli, tak v tomhle království se na polích rodí hlavně kamení."

"Ale generál..."

Jak jsem promluvil, opět jsem na generála pohlédl. S překvapením a zneklidněním jsem zjistil, že se dívá přímo na mě. A nebyl to přátelský pohled.

Zaváhal jsem, chvilinku jsem doufal, že jsem se spletl. Nespletl. Generálův pohled ani nezakolísal a už vůbec, že by se jeho výraz zmínil. Jestli něco, tak naopak.

Generálův pohled upoutal krále i kancléře a ti začali také hledět stejným směrem.

"Mladej!" zaúpěl Aahz vedle mě. "Myslel jsem, že jsem ti řekl, abys něco udělal s tím kopím!"

Kopí! Úplně jsem na něj zapomněl!

Odtřhl jsem oči od generálova rozzlobeného pohledu a nejnenašadněji, jak jsem uměl, jsem mrkl dozadu.

Trpěli tam stáli Pryskyřník a Glíp a nad nimi se bez pohnutí vznášelo kopí. Bylo to trochu nápadné.

"Vy!" zahřmělo.

Otočil jsem se k altánu. Generál postoupil kupředu a mohutným prstem ukazoval na mě.

"Ano, vy!" zařval, když se naše pohledy střetly. "Jak jste přišel k tomu kopí? Patří palácové strážci."

"Řekl bych hochu, že se schyluje k tvému pohovoru," zamumlal Aahz. "Drž se, ať je uzemniš."

"Ale..." zaprotestoval jsem.

"Čekat ve frontě je únavný!"

Nato udělal Aahz nenuceně dlouhý krok dozadu. Výsledek byl týž, jako kdybych postoupil kupředu, což jsem samozřejmě neudělal. Upoutal jsem pozornost celého nádvoří, a tak mi nezbylo nic jiného, než do toho skočit rovnýma nohama.

Kapitola šestá

"To je zábava!"

- Vlad Napichovač

Pomalými, odměřenými kroky s rukama založenýma na prsou jsem kráčet k altánu.

Na nácviku této chůze Aahz trval. Prohlásil, že díky ní budu vypadat sebevědomě a majestátně. Ted', když jsem stanul před králem, jsem zjistil, že díky ní mohu ukázat ani ne tak svůj majestát, jako spíše schovat, že se mi třesou kolena.

"Nuže?" zahřměl generál a naklonil se ke mně. "Na něco jsem se ptal! Jak jste přišel k tomu kopí? Radím vám odpovědět, než se rozzlobím!"

Něco se ve mě zlomilo. Všechn strach, který jsem z generála a jeho sekery měl, se rázem vypařil a místo něj mě zaplavila vlna chladného vzteku.

Při první návštěvě Bazaru na Pakle jsem zjistil, že se mi nezamlouvá, když si na mě dovoluje velký rozeřvaný Dabel. Ted' jsem zjistil, že se mi nezamlouvá o nic víc, když je tím nadutcem velký rozeřvaný Tulpan.

Takže tenhle obr tady chce ohromovat svou důležitostí?

Šlehnutím mysli jsem uchopil kopí. Aniž bych se na ně podíval, vrhl jsem ho tak, že by skončilo generálovi v prsou.

Generál to spatřil a zbledl. Neohrabaně ustoupil, ale došlo mu, že na útěk je pozdě, a tak jako šilený hrábl po seceře.

Zarazil jsem mu kopí tři stopy před hrudí a nechal ho před ním vznášet se špicí namířenou na srdce.

"Tohle kopí?" otázel jsem se nedbale.

"Ahh..." opáčil generál a nespustil z něj oči.

"To kopí jsem sebral jednomu nadmíru hrubému vojákov. Říkal, že koná dle rozkazů. Mimochodem, nebyly to vaše rozkazy?"

"Já... uhm..." generál si olízl rty. "Vydal jsem svým mužům rozkazy, aby s cizinci zacházeli vhodným způsobem. Neřekl jsem jim, aby se chovali jinak než slušně."

"V tom případě..."

Otočil jsem kopím o devadesát stupňů, takže již na něj neměřilo.

"... vám to kopí vracím, abyste ho mohl strážci vrátit a vysvětlit jí řádně vaše rozkazy..."

Generál zaváhal, zamařil se a pak natáhl ruku, aby vznášející se kopí uchopil. Těsně předtím, než to udělal, jsem nechal kopí spadnout na zem, až to hlasitě zařinčelo.

"... a snad i přidat pár pokynů, jak mají zacházet se svými zbraněmi," dokončil jsem.

Generál zrudl a sehnul se, aby kopí sebral. Kancelář se uchichtl. Generál se točil a nasupeně na něj pohlédl. To už se kancelář usmíval zcela nezakrytě a něco králi šeptal. Ten se snažil při jeho slovech zadržet smích.

Generál nechal kopí kopím a znovu se ke mně obrátil. V celé své mohutnosti na mě rozzuřeně zíral.

"Kdo jste?" zeptal se tónem, ze kterého se dalo soudit, že po odpovědi se mé jméno ihned octne na čele seznamu odsouzcenců k veřejné popravě.

"A kdo se na to ptá?" nedal jsem se, stále plný vzteku.

"Muž, kterého se tážeš," vložil se do toho král, "je Hugo Badaxe, velitel Královských armád possiltských."

"A já jsem J. R. Grimbles!!!" pospíšil si kancelář, aby se na něj nezapomnělo. "První rádce Jeho Veličenstva."

Od generála si za to vysloužil další temný pohled. Usoudil jsem, že je na čase se do toho pustit.

"Já jsem čaroděj jménem Skeeve," spustil jsem vznešeně. "Přibyl jsem sem na laskavé pozvání Jeho Nejvyššího Veličenstva Rodrika Pátého."

Odmklčel jsem se a lehce pokynul hlavou ke králi. Ten se usmál a pokývnutím odpověděl.

"Přibyl jsem, abych si objasnil, zda bych měl uvažovat o přijetí místa čaroděje na královském dvoře possiltském."

Toto prohlášení Aahz velmi pečlivě sestavil. Mělo předvést mou sebedůvěru tak, že jim ukáží, že přijet sem je spíše moje než jejich volba.

Háček byl v tom, abychom neztratili kanceláře, který již po mých slovech kriticky pozvedl obočí.

"Zastávat takové místo však vyžaduje oboustrannou důvěru," pokračoval jsem. "Musím vědět, že budu přijat pro to, jaké služby jsem schopen poskytnout, a Jeho Veličenstvo musí vědět, že mé schopnosti si zaslouží jeho ocenění a podpory."

Pootočil jsem se a pozvedl hlas, abych oslovil celý dvůr.

"Velkorysost Koruny possiltské je všem známa," prohlásil jsem. "Jsem pevně přesvědčen, že Jeho Veličenstvo po zásluze odmění své poddané úměrně podle vykonaných služeb."

Za mnou se ozval přidušený zvuk, asi od generála. Nevšímal jsem si toho.

"A tak tedy základem je, že ubezpečím Jeho Veličenstvo... a jeho rádce... že mé schopnosti skutečně vyhoví jeho požadavkům."

Trochu jsem se natočil k trůnu, aby král mohl zahlédnout můj kradný úsměv, který byl v rozporu s mými slovy.

"Vaše Veličenstvo, vládnou mnoha rozličnými schopnostmi a dovednostmi. Avšak podstatou všeho je kontrola. Vědom si toho, jak jste zaneprázdněn, neodvážuji se marnit váš čas předváděním těch hloupých pouťových triků a jarmarečních ukázek, jichž jsme tu měli příležitost vidět přehršel. Proto tu vytvořím jen tři kouzla, ale věřím, že při vaší moudrosti užijete jejich celou hloubku a dosah."

Otočil jsem se a prstem ukázal na Pryskyřníka a Glípa.

"Tamto tu je pár mých nejlepších jednorožců," prohlásil jsem dramaticky. "Bylo by Jeho Veličenstvo tak laskavé a jednoho z nich vybralo?"

Král překvapením zamrkal, když jsem ho pozval k účasti na mé ukázce. Na chvíli zaváhal.

"Uhm... tedy toho levého," řekl a konečně ukázal na Pryskyřníka.

Lehce jsem se uklonil.

"Dobrá, Vaše Veličenstvo. Toto zvíře bude tedy dle vašeho rozhodnutí ušetřeno. Sledujte pozorně to druhé."

Tohle byl další malý trik, který mě Aahz naučil. Říká se mu 'čarodějova přesvědčivost' a spočívá v tom, že obecně nabídnete, aby si vybrali, když ve skutečnosti na výběr nemají. Kdyby král vybral Glípa, jednoduše bych pokračoval dál, protože by "to zvíře bylo odsouzeno k záhubě".

Pomaloučku jsem ukázal prstem na Glípa a lehce sklonil hlavu.

"Walla walla Washington!" pronesl jsem temně.

Nevím, co ta slova znamenají, ale Aahz mě ujistil, že mají historický význam a že přesvědčí lidi, že konám něco složitějšího.

"Alech kazam šazam," pokračoval jsem a pozvedl druhou paži. "Bobity hobity..."

V mysli jsem odstranil Glípu z proměny.

Dav vzdechl, až to přehlušilo mé závěrečné "hajdy hu flípe Glípe."

Jakmile drak uslyšel své jméno, okamžitě zareagoval. Pozvedl hlavu a pádil, aby mi poslušně stanul u boku. Aahz se podle plánu ihned přišoural a stál připravený ve střehu na dosah drakovy hlavy.

Tak jsme měli demonstrovat, že jsme připraveni zvládnout jakékoliv potíže, které by mohly s drakem nastat. Dav ale na Aahze zareagoval s ještě větším zděšením, než na proměnu jednorožce ve draka. Úplně jsem zapomněl, jak byla ta proměna v "pochybné individuum" účinná. Měl jsem strach, aby mé představení neztratilo spád, a tak jsem si pospíšil, abych tomu zabránil.

"Tenthle nepodařený ubožák je můj učedník Aahz," oznámil jsem. "Napadá vás možná, jestli je v jeho silách zvládnout draka, kdyby se ta potvora rozzlobila. Řeknu vám to rovnou... není!"

Dav nervózně couvl. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se generálova ruka sune k toporu sekery.

"Ale je to v silách mých! Nyní se přesvědčíte, že ani síly temna nejsou Skeevovi neznámé!"

Prudce jsem se otočil a píchl do Aahze prstem.

"Hubo chvástává, proměň se a trp!"

A proměnil jsem Aahze zpátky do jeho pravé podoby.

Rozhostilo se ticho. Aahz se usmál. Při jeho úsměvu měkly kolena i silným mužům, a v tomto davu moc silných mužů nebylo.

Zbylí uchazeči o přijetí se strkali a šlapali navzájem, jak spěšně couvali před démonem. Výkřiky se mísily s nakvap drmolnými zaklínadly.

Znovu jsem se obrátil k trůnu. Král i kancléř nevypadali, že by je to sebralo. Trochu pobledli, ale jinak byli klidní.

Zachmuřený generál si Aahze zamyšleně prohlížel.

"Jako démon zvládne můj učedník draka hravě... co jednoho, třeba deset draků, kdyby bylo třeba. Taková je má Síla. Musí se s ní ale zacházet jemně, až, chcete-li, delikátně."

Snažil jsem se, aby to vyznělo hloubavě.

"Chci-li zmást nepřítele či získat spojence, není mi třeba chvástat se silou nebo plýtvat hrozbami. Je výhodnější, když zůstanou utajeny a pak jimi překvapím, protože kdo by se jich nadál... od jiného."

S posledními slovy jsem zrušil svou proměnu a vrátil ke své mladistvé neokázalosti. Možná by nebylo správné použít přitom zase nějaké to nepravé zaklínadlo. Všechna, která mě Aahz naučil, jsem však už použil, a experimentovat s novým jsem se neodvážil.

Král s kancléřem na mě zaujatě zírali, jako by se pouhou silou vůle snažili prohlédnout mou proměnu. Generál předváděl to samé jako před chvílí, když civěl na Aahze. Ten si nyní založil ruce na prsou a vycenil zuby ve spokojeném úsměvu.

Tentokrát jsem s ním pro změnu jeho spokojenost sdílel. Jen ať civí! Na prokouknutí mé magie bylo pozdě, protože žádná už nebyla. Ačkoli králův ansámbl a ostatní uchazeči byli přesvědčeni, že byli svědky mocného kouzla, všechno, co jsem udělal, bylo, že jsem zrušil kouzla, která jim nabízela zrak. V tuto chvíli jsme všichni, Aahz, Pryskyřník, Glíp i já, jakkoliv jsme vypadali podivně, byli sami sebou. Neexistující kouzlo nemohl prohlédnout ani ten největší expert v magii.

"Jak Vaše Veličenstvo ráčí vidět," zakončil jsem, "mé schopnosti nepatří mezi ty obvyklé. S jejich pomocí může slaboch vypadat jako hrdina nebo ten nejmocnější jako prostáček. Mohou vaše nepřátele zničit či obveselovat váš dvůr. To závisí na tom, jak je vaše ctěná libost. Stačí vaše slovo, váš pokyn a Skeevovy schopnosti a síly vám jsou k dispozici." Napřímil jsem se a uctivě sklonil hlavu. Stál jsem tam a čekal na výrok trůnu.

Nějakou dobu nepadlo ani slovo. Riskl jsem pohled na altán.

Kancléř s generálem si horečně šeptali královi nad hlavou, který jim naslouchal a nakláněl se sem a tam. Došlo mi, že to asi nějakou chvíli potrvá. Pomalu jsem zvedl hlavu.

"Skeeeve!" zvolal náhle král, přerušiv tím výměnu názorů svých rádců. "To, co jsi udělal s tím kopím, to umíš vždycky takhle ovládat zbraně?"

"To je hračka, Vaše Veličenstvo," odvětil jsem skromně. "O tom již ani neuvažuji jako o něčem mimořádném." Král pokýval hlavou a řekl něco polohlasně rádcům. Když skončil, generál zrudl, na patě se otočil a odkráčel do paláce. Kancelář se jen naparoval.

Koutkem oka jsem se odvažil mrknout na Aahze, který mi mrknutí oplatil. I když byl o kus dál, vynikající sluch ho zvýhodňoval, takže již znal královo rozhodnutí.

"Nechť všichni zde shromáždění jsou svědky!" zazněl kancelářův hlas. "Rodrik Pátý, král Possilta, tímto oceňuje čarodějnické schopnosti a znalosti zde přítomného Skeeva a oficiálně jej jmenuje dvorním čarodějem království possiltského. Blahopřejte mistru dvornímu čaroději ke jmenování... a pak se rozejděte!"

Poražení soupeři mě poctili vlašným potleskem a nespočtem nazlobených pohledů. To jsem si ale uvědomil až poté, co mi došel význam kancelářových slov.

Dokázal jsem to! Jsem dvorní čaroděj! Vybrali mě ze všech čarodějů z pěti království! Mě! Skeeva!

Zpožadoval jsem, že mi kancelář pokynul. S hranou lhostejností jsem přistoupil k trůnu.

"Mistře čaroději," pravil kancelář s úsměvem, "mohli bychom probrat otázku vaší mzdy?"

"Takovéto věci vyřizuje můj učedník," odpověděl jsem povzneseně. "Nerad se vytrhuji takovými přízemnostmi."

Dohodli jsme se již předtím, že vyjednávání o mzdě by si vzal na starost Aahz. Jestli byl v něčem ještě lepší než v magii, tak to bylo ve smlouvání. Otočil jsem se, abych ho přivolał. Protože všechno vyslechl, byl připraven a už k nám spěchal.

"To může počkat, Grimble," vložil se do toho král. "Jsou tu naléhavější věci, které zasluhují pozornosti našeho čaroděje."

"Vaše přání je mi rozkazem, Veličenstvo," řekl jsem a vznešeně se uklonil.

"Výborně," rozzářil se král. "Takže vyhledejte generála Badaxe, který vám řekne vše potřebné."

"Vše potřebné o čem?" zeptal jsem se zmateně.

"O čem? O armádě, která na nás útočí, samozřejmě," odvětil král.

Všechno se ve mě rozeznělo na poplach.

"Útočící armádě?" vyhrkl jsem a zcela jsem přitom zapomněl na nacvičeno okázalost. "O jaké útočící armádě?"

"O té, která se právě blíží k našim hranicím," doplnil kancelář. "Proč bychom jinak tak najednou potřebovali čaroděje?"

Kapitola sedmá

"Na početní převaze nezáleží. Vítězství v bitvě dobude lepší taktik."

- George A. Custer

"Tak tohle má být ta prima práce! Pěkně šolich! Povídal's prý příležitost ke cvičení! Prý to bude hračka!"

"Uklidni se!" zavrčel Aahz.

"Uklidnit se? Copak jsi Aahzi neslyšel? Mám zastavit nějakou armádu! Já!"

"Mohlo to být horší," trval na svém Aahz.

"Jak?" nechápal jsem.

"Mohl jsi v tom být sám, beze mě," odpověděl. "Na to nezapomeň."

To jsem věděl a okamžitě mě to zchladilo. I když to vypadalo, že jakmile jsem se dal s Aahzem dohromady, přivolał jsem tím na sebe kupu problémů. Ze všech mě však vždycky vytáhl... tedy alespoň zatím. Ztratit ho teď, zrovna když jsem ho potřeboval nejvíc, to bylo to poslední, co jsem chtěl.

"Co si počnu, Aahzi?" zabědoval jsem.

"Když už se tedy ptáš," usmál se, "radil bych napanikařit, dokud se všechno nedozvíme. Nezapomeň, že jsou armády a armády. Zatím toho víme málo. Možná je tahle tak slabá, že bychom ji opravdu mohli porazit."

"A co když ne?" namítl jsem skepticky.

"No, nač stahovat kalhoty, když brod je ještě daleko," prohlásil Aahz. "Pojďme si nejprve poslechnout, co má pro nás připraveno starej Badaxe."

K tomu jsem neměl co dodat. Takže jsme za stísněného mlčení dál kráčeli podle kancelářových pokynů chodbami paláce. Bylo by snazší vzít zavděk nabízeným průvodcem, který by nás tam dovedl. Já byl ale celý žhavý, abych mohl s Aahzem hovořit o samotě. Tím pádem jsme museli nechat Pryskeřníka s Glípem u našich zavazadel na nádvoří a sami si najít cestu do generálových komnat.

Palác byl labyrintem chodeb, až mě napadlo, jestli jich tady není více než komnat. Naše putování ještě ztěžovalo osvětlení, nebo spíše jeho nedostatek. Ačkoliv ve dech byla spousta držáků na pochodně, ty byly zastrčeny sotva v každém čtvrtém. Světlo, které vydávaly, přesné orientaci v tomto bludišti moc nepomáhalo.

Upozornil jsem na to Aahze jako na další důkaz lakoty panující v tomhle království. Jeho stručná odpověď byla, že čím víc peněz ušetří na režii a údržbě, tím víc jich mohou utratit za přepych... jakým jsme třeba my.

Zrovna se mi usilovně snažil vysvětlit, co to znamená "energetická krize", když jsme zabočili za roh a stanuli před generálovými komnatami.

Nebylo těžké na to přijít, protože to byly jediné dveře z těch, které jsme minuli, u kterých stála čestná stráž. Na širokých ramenou se jim blyštěla vyleštěná zbroj. Jak jsme se k nim blížili, měřili si nás přimhouřenýma očima.

"Jsou toto komnaty generála Badaxe?" otázal jsem se zdvořile.

"Jste čaroděj zvaný Skeeeve?" zeptal se ho na oplátku strážný.

"Mladý pán se tě na něco ptal, vojáku!" vložil se do toho Aahz. "Takže odpověz, ledaže bys byl tak tupý a nevěděl, kdo se nachází na druhé straně dveří, u kterých hlídáš?!"

Strážný zrudl a druhému, který držel halapartnu, jak jsem si všiml, na ní zbělely klouby. Napadlo mě, že teď, když už jsme se stal dvorním čarodějem, by asi nebylo nejmoudřejší dál proti nám vojsko poštvávat.

"Ehm, Aahzi..." zamumlal jsem.

"Ano! Toto jsou komnaty generála Badaxe... pane!" vyštěkl najednou strážce.

Jméno mého společníka jasně potvrdilo, kdo jsem. I když by mě zajímalo, kolik cizinců se tu asi potlouká ve skutečnosti velkého šupinatého démona. Závěrečné, s těžkostmi vyslovené "pane" bylo výsledkem mého vystoupení na nádvoří. Stáže patrně dostaly rozkaz být zdvořilé, alespoň ke mně, jakkoliv by to bylo urážející... což očividně bylo.

"Děkuji ti, strážný," odušil jsem povýšeně a zabušil na dveře pěstí.

"Vstupte," poznamenal strážný, "generál dal pokyn, že máte jít rovnou dovnitř."

To, že nám to řekl až potom, co jsem zaklepal, svědčilo o tom, že strážce jejich mínění o čarodějích neopustilo. Jenom si našli rafinovanější cesty, jak jít na nervy.

Aahz se zjevně chystal začít se strážným nové kolo. Honem jsem dveře otevřel a vešel, a tak mu nezbylo, než aby mě následoval.

Generál stál u okna, ozářený světlem proudícím dovnitř. Jakmile jsme vešli, otočil se k nám.

"Ach! Pojdte dál, pánové," zahlaholil zoviálně. "Už na vás čekám. Udělejte si pohodlí. Poslužte si vínem, pokud máte chuť."

Jeho náhlá přátelskost mě znepokojila ještě více než dřívější neskrývané nepřátelství. Aahz si s tím ale hlavu nelámal a ihned se chopil nabídnutého džbánu vína. Už jsem si myslel, že ho trochu nalije do jednoho z pohárů, které byly na podnosu se džbánem, a podá mi ho. Na místo toho se z něj zhluboka napil, s potěšením se olízl a už ho nedal z ruky. Uprostřed chaosu, ve který se můj život obrátil, bylo příjemné zjistit, že se něco nezměnilo.

Generál se na moment zachmuřil, ale pak zase vyloudil bodrý výraz, s nímž nás vítal.

"Než se do toho pustíme," usmál se, "musím se vám omluvit za své hrubé chování při audienci. Grimbale a já máme... odlišné názory na stávající situaci a to se, bohužel, dotklo i vás. Za to se vám také omlouvám. Normálně bych proti čarodějům všeobecně nic neměl a proti vám zvlášť."

"Tak prrr! Počkat, generále," skočil mu Aahz do řeči. "Co má váš spor s kancléřem co dělat s námi?"

Generálovi se v rozporu s uhlazeností jeho mluvy divoce zablýsklo v očích.

"Je to pokračování našeho starého sporu týkajícího se rozdělování financí," vysvětloval. "Když k nám dospěly zprávy o blížící se armádě, radil jsem králi okamžitě posílit naši armádu, abychom odpovídajícím způsobem dostali naši přísaze bránit královské državy."

"To mi připadá jako dobrá rada," prohodil jsem v naději, že si to u generála vylepším, když s ním budu souhlasit.

Badaxe mě odměřil zničujícím pohledem.

"To je divné, že to říkáte zrovna vy, čaroděj," poznamenal mrazivě. "Grimble radil, aby se peníze investovaly kamkoliv jinam než do armády, tedy přesněji do čaroděje."

Teď už bylo jasné, proč nás strážce i generál nepřijali se zrovna otevřenou náručí. Nejenže jsme dorazili namísto posil, my jsme byli přímo políčkem jejich schopnostem.

"Dobrá, generále," uznal Aahz. "Tohle ale vzala voda. Tak co nás čeká?"

Generál koukl na mě, na Aahze a zase zpátky. Viditelně ho překvapilo, že jsem nechal svého učně, aby se ujal vedení schůzky. Když jsem se neměl k tomu, abych Aahze pokáral za jeho drzost, pokrčil generál rameny a přistoupil k pergamentu visícímu na zdi.

"Věřím, že tohle situaci objasní..." spustil.

"Co to má být?" skočil mu do toho Aahz.

Generál už už ostře dosekl, ale nakonec se ovládl. "Tohle," pravil klidně, "je mapa království, které máte bránit. Jmenuje se Possiltum."

"Ano, ovšem," kývl jsem. "Pokračujte."

"Tahle čára tady na severu u hranic představuje postupující armádu, se kterou se máme vypořádat."

"To je škoda, že to nemáte v měřítku," poznamenal Aahz. "Podle toho, jakto máte tady, je nepřátelská linie delší než vaše hranice."

"Tahle kresba je v měřítku," řekl důrazně. "Možná, že teď si uvědomíte ohromnost úkolu, který vás čeká."

Má mysl se vzpírala přijmout, co řekl.

"Opravdu, generále," namítl jsem. "to určitě přeháníte. V žádném království se nenajde tolik bojeschopných mužů, aby obsadili takhle dlouhou frontu."

"Čaroději," pronesl výhružně generál, "svého nynějšího postavení jsem nedosáhl přeháněním vojenských situací.

Armáda, proti níž stojíte, je z nejmocnějších, jaké kdy svět viděl. Je to úderná paže rychle rostoucí říše daleko na severu. Postupují už tři roky. Zabrali všechna malá království a rozdrtili každý odpor. Všichni muži z dobytých území schopní vojenské služby jsou odvedeni do armády a tak se rozrostli až do té velikosti, co vidíte tady na mapě. Jediným důvodem, proč nepostupují rychleji, jsou kromě neomezeně rostoucího počtu mužů i jejich ohromné válečné stroje, které, byť jsou velmi účinné, jdou přemísťovat jen pomalu."

"Tak a teď nám řekněte špatné zprávy," poznamenal suše Aahz.

Generál to vzal vážně.

"Špatná zpráva je," zavrčel, "že jejich vojevůdce je vynikající strateg. Porazil armády třikrát větší, než byla jeho, a nyní má na povel tak obrovskou armádu, že je prakticky neporazitelný."

"Začínám chápat, proč král vrazil peníze do čaroděje," poznamenal můj učitel. "Nevypadá to, že byste mohl sebrat tak

velké síly, že by je mohly zastavit."

"Neměl jsem takový plán!" naježil se generál. "Kdybychom nemohli nepřítele porazit, snažili bychom se aspoň, aby na překročení hranic drazé doplatil, a tak ho přimět, aby se obrátil k slabším zemím, které půjdou dobýt snáze."

"Řeknu vám, Badaxi," řekl zamyšleně Aahz, "to není špatný plán. Když bychom se dali dohromady, pořád by se nám to mohlo povést. Kolik mužů nám můžete dát na pomoc?"

"Žádného," odvětil rozhodně generál.

Jen jsem zamrkal.

"Promiňte, generále," naléhal jsem. "Myslím, že jste před chvílí řekl, že..."

"Žádného," opakoval. "Pro vaše tažení vám nepřidělím ani jednoho svého vojáka."

"To je nesmysl!" vybuchl Aahz. "Přece si nemyslíte, že jenom magií zastavíme takovou armádu?"

"To si tedy nemyslím," pousmál se generál.

"Ale když prohrájeme, tak Possiltum padne," upozornil jsem.

"Správně," přisvědčil Badaxe nevzrušeně.

"Ale..."

"Dovolte mi, abych objasnil svou situaci," přerušil mě. "Podle mého názoru je tady v sázce víc než jedno království.

Kdybyste ve svém tažení uspěli, znamenalo by to, že při obraně království je magie účinnější než vojenská síla. A to by mohlo vést k tomu, že by všechny armády byl rozpuštěny, protože by se raději najímali čarodějové. Prosazovat tohle, tomu já pomáhat nebudu. Jestli chcete ukázat, že čarodějové jsou lepší než armáda, budete to muset zvládnout sami jen s magií. Vojsko nehne ani prstem, aby vám pomohlo."

Přitom jak mluvil, vzal Aahzovi z ruky bez odporu džbán, což bylo samo o sobě známkou toho, že Aahz byl jeho slovy vyveden z míry stejně jako já.

"V tomto ohledu je můj postoj jednoznačný, pánové," pokračoval Badaxe, když se napil vína. "Tak jednoznačný, že jsem ochoten obětovat sebe i království. A co víc, rád bych vám, abyste udělali to samé."

Přestal a zadíval se na nás tím divokým pohledem.

"Protože, a to vám říkám rovnou, i když se z nadcházející bitvy vrátíte jako vítězové, nedožijete se své odměny. Král možná vládne tady na dvoře, ale co se děje v království, to se dozvídá od mých vojáků. A ti budou rozestaveni podél vaší zpáteční cesty do paláce s rozkazem přinést zprávu o vaší smrti při nehodě, i kdyby ji měli sami zaříditi. Říkám to dost jasně?"

Kapitola osmá

"Pro zisk se vyplatí všechno."

- Teresias

Díky nejvyšší míře sebeovládání jsem se udržel nejen po odchodu od generála, ale dokonce do chvíle, kdy jsme se dostali z doslechu čestné stráže. Když jsem konečně promluvil, podařilo se mi to bez známek hysterie, která by prozradila mé skutečné pocity.

"Jak jsi řekl, Aahzi," prohodil jsem nedbale, "jsou armády a armády. Je to tak?"

Aahz se nedal ani na okamžik oklamat.

"S hysterií se, hochu, nikam nedostaneme," poznamenal. "Potřebujeme si to důkladně promyslet."

"Nezlob se na mě," pravil jsem důrazně, "ale nebylo to zrovna 'důkladně promyšlení', které nás předtím dostalo do pěkné kaše?"

"Dobrá, dobrá," zašklebil se Aahz. "Připouštím, že když jsem prve situaci odhadoval, přehlídl jsem pár maličkostí."

"Pár maličkostí?" nevěřícně jsem opakoval. "Aahzi, tahle 'prima práce', do které jsi mě dostal, se ani v nejmenším nepodobá tomu, co jsi mi popsal, když jsi mě k tomu přemlouval."

"Já vím, chlapče," povzděchl si Aahz. "Dlužím ti omluvu. Vypadá to, že to bude pěkná robota."

"Robota!" vykřikl jsem, jak jsem se pozvolna přestával ovládat. "Bude to sebevražda!"

Aahz smutně potřásl hlavou.

"Už zase přeháníš. Nemusí to být sebevražda. Máme na výběr, víš?"

"Jistě," odvětil jsem sarkasticky. "Můžeme se dát zabít cizími vojáky nebo Badaxovými hochy. To jsem ale hlupák, že mi to hned nedošlo. Už jsem si začínal děla starosti."

"Máme na výběr," opravil mě stroze Aahz, "buď vyrazit na to idiotské tažení, nebo sebrat peníze a zmizet."

Bezútěšnou temnotou, která mě zaplavila, zasvitl paprsek naděje.

"Aahzi," řekl jsem s upřímným obdivem, "ty jsi génius. Pojd', vyrazíme."

"Kam vyrazíme?" zeptal se.

"No zpátky do hospody, samozřejmě," připomněl jsem. "Čím dřív, tím líp."

"Tuhle variantu v našem výběru nemáme," ušklíbl se Aahz.

"Říkal jsi ale..."

"Řek jsem 'sebrat peníze a zmizet' a ne jenom 'zmizet'," opravil mě. "Nepůjdeme nikam, dokud se nesejdeme s Grimblem."

"Ale Aahzi..."

"Žádné 'ale Aahzi'," zlostně mě přerušil. "Tehle vejlet nás stál pěkný balík. Takže to dostaneme zpátky a možná z toho i něco vyrazíme."

"Nic nás to nestálo," řekl jsem nechápavě.

"Stálo nás to čas na cestu a čas pro tvoje studium," oponoval. "A ten má taky svou cenu."

"Ale..."

"Kromě toho," pokračoval povzneseně, "v sázce jsou ještě důležitější věci."

"Jako třeba?" naléhal jsem.

"No... jako třeba... no..."

"Tady vás mám, pánové!"

Otočili jsme se a spatřili, jak se k nám kvapem blíží Grimble.

"Doufám, že vás po té schůzce zastihnu," pokračoval, když nás došel. "Nebude vám vadit, když to s vámi proberu? Je mi jasné, že se chcete bez otálení vydat na tažení. Je tu ale několik důležitých záležitostí, které musíme před vaším odjezdem projednat."

"Jako je naše mzda," dodal neústupně Aahz.

Grimblimu ztuhl úsměv na rtech.

"Ach! Ano, ovšem. Nejprve je však třeba vyřídit několik dalších záležitostí. Věřím, že vás generál vybavil veškerými informacemi nezbytnými pro váš úkol."

"Až do nejmenších příšerných podrobností," přisvědčil jsem.

"Dobrá, dobrá," řekl kancléř se smíchem. Můj sarkasmus se jeho nadšení ani netknul. "Ani v nejmenším nepochybuji, že se s touto chátrou ze severu dokážete vypořádat. Rád bych vám řekl, že jsem si vás vybral už před audiencí. Popravdě řečeno, za to, že jsme vás vzali, mohu já."

"To vám nezapomeneme," usmál se Aahz a oči se mu nebezpečně přimhouřily.

Něco mě napadlo.

"Povězte... ehm, pane kancléři," zeptal jsem se jen tak mimochodem, "jak jste se dozvěděl, kde nás najdete?"

"Proč se ptáte?" opáčil Grimble.

"Jen tak," ujistil sem ho. "Když se ale audience tak vydařila, rád bych vyjádřil svoji vděčnost tomu, kdo se vám o mně tak pochvalně zmínil."

Byla to chatrná výmluva, ale zdálo se, že na to skočil.

"Nu... ehm, bylo to vlastně jedno děvče," připustil. "Dostí pohledné, ale její jméno si teď nevybavím. Asi si obarvila vlasy, co jste ji neviděli. Když jsme se... ehm... viděli, měla je zelené. Znáte ji?"

Jasně, že ano. Byla jenom jedna žena, která znala Aahze i mě a i to, kde jsme k zastížení. A byla jenom jedna žena, na kterou se hodil popis svůdnice se zelenými vlasy. Tanda!

Už jsem otvíral pusku, abych mu odpověděl, když mi Aahz vrazil varovně loket do žeber.

"Gagh!" vypravil jsem ze sebe inteligentně.

"Tak znáte ji?" naléhal Grimble.

"Já... ehm, nemohu si ji zařadit, takhle najednou," lhal jsem. "Víte ale, jak jsme my čarodějové roztržiti."

"Ovšem," usmál se kancléř a viditelně se mu, kdoví proč, ulevilo.

"Tak, tohle je vyjasněno," zapojil se Aahz. "myslím, že jste říkal něco o naší mzdě."

Grimble se na okamžik zamračil, ale vzápětí vyloudil na tváři rádobý dobromyslný úšklebek. "Už chápu, proč nechal Mistr Skeeve obchodní jednání na vás, Aahzi," prohlásil.

"Lichotit umíte," poznamenal Aahz, "ale s tím se z toho nevyzujete. Mluvili jsme o naší mzdě."

"Určitě jste si povšiml, že naše království je chudobné," povzdechl si Grimble, "nicméně naše služebníky se snažíme odměnit co nejlépe. Pro dvorního čaroděje máme připraveno ubytování v ústraní, mělo by tam být dost místa pro vás oba. Stravu budete mít zajištěnou... tedy samozřejmě za předpokladu, že se k tabuli neopozdíte. Také by tu byla možnost... ne, myslím, že mohu jít tak daleko a říci, že jde o jistotu, že k velkorysosti Jeho Veličenstva bude patřit i bezplatné poskytnutí stání ve stájích a krmiva pro vaše jednorožce. Co tomu říkáte?"

"Že se z toho snažíte dostat lacino?" odsekl Aahz.

"Co míníte tím 'lacino'?" naježil se kancléř, jenž na okamžik ztratil svou vyrovnanost.

"To, co jste nám zatím nabídl," ušklíbl se Aahz, "je pokoj, ve kterém nebudeme spát, jídlo, které nebudeme jíst, a ustájení, které nebudeme potřebovat, protože budeme v poli, kde budeme bojovat za vás ve vaší válce. Za to požadujete na Skeevovi, aby svými schopnostmi zachránil vaše království. Ať počítám, jak počítám, chcete to lacino!"

"Ano, chápu vás," připustil kancléř. "Nuže, bude vám samozřejmě vyplacena nevelká mzda."

"Jak nevelká?" naléhal Aahz.

"Dostačující k pokrytí vašich výdajů," pousmál se kancléř. "Řekněme padesát zlatých měsíčně?"

"Řekněme dvě stě," usmál se na něj Aahz.

"Možná bychom to mohli zvýšit až na pětasedmdesát," nedal se kancléř.

"A my dorovnáme na dvě stě dvacet pět," nabídl Aahz.

"Když uvážíme vaše schopnosti, mohli bychom zaplatit... promiňte," zamrkal kancléř. "Řekl jste dvě stě dvacet pět?"

"No, to jsem se vlastně přeřekl," připustil Aahz.

"Myslel jsem si to," usmál se Grimble.

"Měl jsem na mysli dvě stě padesát."

"Tak podívejte..." začal kancléř.

"Hele, Grimble," vyšel mu Aahz vstříc, "máte na výběr tři možnosti. Můžete zdvojnásobit armádu, najmout čaroděje nebo ztratit království. Dokonce i při třech stěch měsíčně je Skeeve pro vás pořád to nejlepší. Nekoukejte na to, kolik utratíte, ale na to, kolik ušetříte."

Grimble se na chvilku zadumal.

"Tedy dobrá," zašklebil se, "tak tedy dvě stě padesát."

"Řekl bych, že tu byla řeč o třech stěch," podotkl jsem důrazně.

Vysloužil jsem si tím temný pohled. Nepodlehli jsem a oplatil mu ho.

"Tři sta," procedil skrz zaťaté zuby.

"Vyplacené dopředu," doplnil Aahz.

"Vyplacené na konci výplatního období," opravil ho Grimbale.

"Ale no tak, Grimbale," začal Aahz, ale kancléř ho gestem zarazil.

"Ne! V tom jsem neoblomný," trval na svém. "Všichni dvořané dostávají mzdu na konci výplatního období, když je otevřená pokladnice. Kdybychom toto porušili a povolili výjimku, žádosti o další výjimky by nebraly konce."

"Tak byste nám mohli dát alespoň zálohu, ne?" naléhal Aahz. "Abychom měli na přípravu tažení."

"To nepřipadá v úvahu!" odsekl Grimbale. "Kdybych vám zaplatil za dosud neposkytnuté služby, tak by vás jistí lidé, jmenovitě Hugo Badaxe, podezřívali, že máte v úmyslu sebrat peníze a utéct a ne jít do boje!"

Trefil nepříjemně do černého. Přistihl jsem se, že se dívám jinam, aby mě neprozradil provinilý pohled. Aahz samozřejmě ani nemrkl.

"A co podplácení?" zeptal se.

"Že by se někdo z královny družiny nechal podplatit, to je nemyslitelné, a nepřichází ani v úvahu, že by někdo úplatky považoval za součást příjmů. Kdyby se vás někdo pokusil podplatit, ihned o tom zpravte Jeho Veličenstvo!"

"Ne se nechat podplatit, Grimbale," zavrčel Aahz, "ale podplatit druhé. Kdybychom podplatili nepřitele, to by bylo na naše náklady, nebo by to zaplatilo království?"

"Opravdu pochybuji, že by se vám povedlo takovou armádu podplatit," namítl kancléř skepticky. "Kromě toho byste měli přece uspět magií. Za to vás platíme."

"Přesné informace jsou i magii ku prospěchu," odvětil Aahz. "No tak, Grimbale, vždyť víte, jak je to s dvorními intrikami. Před každou bitvou je dobré být předem dobře informován."

"Zcela správně," připustil kancléř. "Dobrá tedy, myslím, že vám můžeme poskytnout fond na úplatky. Předpokládám však, že s ním budete hospodařit rozumně."

"Kolik tam bude na to rozumné hospodaření?" naléhal Aahz.

"Řekněme... pět zlatých."

"Pěťadvacet by bylo..."

"Pět!" prohlásil neoblomně Grimbale.

Aahz si chvilku soupeře prohlížel a pak s povzdechem napřáhl ruku. "Pět."

Kancléř s nechutí zalovil v měšci a odpočítal pět zlatých. Než je Aahzovi dal, ještě je dvakrát přepočítal.

"Je vám, doufám, jasné," upozornil, "že až zvítězíte budu požadovat vyúčtování."

"Samozřejmě," usmál se Aahz a polaskal zlatáky.

"Zdá se, že jste o našem vítězství přesvědčen, pane kancléři," poznamenal jsem.

Grimbale s údivem povytáhl obočí.

"Samozřejmě, Mistře čaroději," odvětil. "Tolik věřím ve váš úspěch, že jsem na něj vsadil mé království, a co je důležitější, i mou reputaci. Povšimněte si, že kladu reputaci nad království. Ne náhodou. Království vznikají a zanikají, ale kancléř zůstává. To ovšem za předpokladu, že zkázu království nepřivodila jeho rada. Pokud byste selhali při záchraně Possilta, moje kariéra skončila. Pokud by k tomu pánové snad došlo, ujist'uji vás, že by s ní skončila i vaše."

"To zní jako výhrůžka, Grimbale," suše podotkl Aahz.

"Opravdu?" podivil se kancléř s předstíranou nevinností. "To jsem neměl v úmyslu. Já přece nevyhrožuji, já jen říkám, jak se věci mají. Udržuji těsný kontakt s kancléři všech okolních království, mnozí z nich jsou dokonce mé příbuzní."

Všem je jasná má situace v téhle záležitosti, kdy jde o to, kdo z koho: magie nebo armáda. Pokud bych se snad spletl v úsudku a vy v obraně Possilta neuspěli, tak jim to neujde. Pak bude každý čaroděj, a vy Skeeve obzvlášť, když si bude hledat další zaměstnání, prohlášen za podvodníka a šarlatána. A protože kancléřové velmi často dvůr ovládají, vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby si našli výmluvu nebo dokonce nastavili obvinění, které by vás stálo život, jen aby mi prokázali laskavost. Způsob popravy se království od království liší, ale konečný výsledek je týž. Věřím, že při plánování vašeho tažení toto vezmete v úvahu." Domluvil, na patě se otočil a odkráčel. Chvilí jsme mlčky stáli.

"Tak, Aahzi," řekl jsem nakonec, "máš teď pro nás nějakou rozumnou radu, co si počít?"

"Samozřejmě," odvětil.

"Jakou?"

"Teď, když už to máme všechno v kupě," prohlásil slavnostně, "můžeš klidně začít panikařit."

Kapitola devátá

"V sázce je víc, než naše životy."

- plukovník Travis v povzbuzujícím proslovu v Los Alamos

Třetí noc po odjezdu z hlavního města Possilta jsme se utábořili na kopečku, ze kterého byl výhled na hlavní cestu vedoucí královstvím k severu.

Tvrzení, že vedla k severu, ne zcela přesně vystihovalo situaci. Po tři dny putování jsme byli jediní, kdo na tomhle pruhu bláta k severu směřoval. Nedostatek provozu tímto směrem vynahrazoval počet lidí, kteří mířili směrem opačným. Cestou jsme jich nepřetržitě potkávali hloučky i celé rodiny. Putovali k hlavnímu městu. Šli pomalým, ale vytrvalým tempem, jak je typické pro lidi, kteří jsou zvyklí cestovat jedině po svých. Nebyl na nich znát strach ani panika, ale měli společně dvě věci, které svědčily o tom, že se nejedná o náhodné pocestné.

První bylo množství věcí, které měli s sebou. Zdaleka to převyšovalo míru obvyklou pro běžné putování. Vlekli se s nešikovnými nacpanými ranci nebo táhli přecpané káry. Očividně se každý, kdo směřoval k jihu, snažil pobrat tolik svých pozemských statků, na co mu ranec nebo kára stačily.

Druhým společným rysem bylo, že nám nikdo z nich nevěnoval ani sebemenší pozornost. To bylo mnohem pozoruhodnější než první zjištění.

Náš putující spolek byl tříčlenný - já, Aahz a Glíp. Přes Aahzovu nechuť jsme museli Pryskyřníka nechat v paláci. Aahz by byl býval raději, kdybychom ho vzali s sebou a nechali tam Glípa, ale v tomto ohledu byly královské rozkazy jasné.

Drak nesměl zůstat v paláci, aniž by tam s ním nebyl alespoň jeden z nás, aby ho zvládl. Proto jsme tedy putovali ve třech. Jinoch, drak a brblající démon, to tady na Tulpu nebyla určitě zrovna obvyklá podívaná. Přesto ale venkovani proudili k jihu a sotva si nás všimli, když jsme je míjeli a oni nám museli udělat místo.

Aahz byl toho názoru, že ať přechází před čímkoliv, vyvolalo to v nich takový strach, že si jsou jen stěží schopni cestou něčeho nebo někoho povšimnout. A tím něčím, co vyvolalo jejich úprk, tvrdil dále, byla ta velká armáda, které jsme se my jeli postavit.

Abychom si to ověřili, pokoušeli jsme se skupinek, které jsme míjeli, na to vyptat. Skončili jsme s tím ale hned první den, protože odpovědi, kterých se nám dostavilo, si byly navlas podobné. Vypadalo to asi takhle:

Aahz: Hej, příteli, počkej! Kam máš namířeno?

Odpověď: Do města!

Aahz: Proč?

Odpověď: Abychom byli co nejbliž králi, až se bude bránit proti vetřelcům ze severu. Sebe se bude muset pokusit zachránit, když už nebude bránit pohraničí.

Aahz: Občane, už nemusíš prchat. Měl bys ocenit králův zájem o vaši bezpečnost. Tady před sebou vidíš nového dvorního čaroděje, kterého král najal právě k obraně Possilta před nepřátelskými hordami.

Odpověď: Jednoho čaroděje?

Aahz: Který má samozřejmě mou všemožnou podporu.

Odpověď: Řekl bych, že jste se zbláznili.

Aahz: Tak koukni...

Odpověď: Ne, ty koukni, ať jsi kdo chceš nebo co chceš. Aniž bych si nevážil vás nebo jakéhokoliv jiného čaroděje, pokud se chcete postavit takové armádě, jste blázní. Magie by mohla být dobrá tak proti běžné armádě, ale takovouto armádu s jedním čarodějem neporazíte... co s jedním, na to by nestačilo ani dvacet čarodějů.

Aahz: Máme ale naprostou důvěru...

Odpověď: Fajn, tak pokračujte na sever. Co se mě týká, já razím do města!

Tahle výměna názorů zklidnila naši snahu obyvatelstvo uklidnit. Na druhé straně ale připomněla naši výměnu názorů, která nebyla ani třetí noc, když jsme se ukládali ke spánku, ukončená.

"Tak co je s tím tvým plánem sebrat peníze a zmizet?" hudoval jsem.

"Taková suma," odsekl Aahz. "Celých pět zlatáků."

"Říkal jsi přece, že chceš zisk," naléhal jsem. "Tak tady ho máš. Není to sice moc... ale odpovídá to našemu úsilí, které jsme tomu věnovali. Když uvážíme, že jsme nic neutratili..."

"A co jednorozec?" namítl Aahz. "Mají ho oni, a tím bychom na tom prodělali."

"Aahzi, jestli si snad nevzpomínáš, ten jednorozec nás nic nestál," připomněl jsem mu. "Byl to dar od Quigleyho."

"Ale až ho budeme chtít nahradit, bude to něco stát," trval na svém. "Takže když ho nedostaneme zpátky, tak na tom proděláme. Už jsem ti říkal, že chci z toho něco mít... a naprosto odmítám jakkoliv na tom tratit."

"Glíp?"

Aahzova ostrá slova probudila draka, který ospale zvedl hlavu, aby zjistil, co se děje.

"Spi dál, Glípe!" chlácholil jsem ho. "Všechno je v pořádku."

Uklidněn se opět svalil na záda a složil hlavu.

Vyhlížel velmi podivně, jak tam tak ležel a všechny čtyři nohy mu trčely do vzduchu. Něco mi to připomnělo.

Chvilí jsem přemítal a namáhal si mozek. Pak jsem se rozhodl změnit taktiku.

"Aahzi," prohlásil jsem zamyšleně, "co je opravdovým důvodem, proč ses do tohohle pustil?"

"Copak jsi neposlouchal? Řekl jsem..."

"Já vím, já vím," přerušil jsem ho, "řekl jsi kvůli zisku. Jenomže na tom mi nesedí to, že ses snažil tam nechat Glípa, který nás něco stál, namísto Pryskyřníka, který nás nestál nic. Takže to nezní zrovna moc věrohodně, když se snažíš předvádět, že ti jde o zisk s co nejmenším úsilím."

"No, víš přece, co si myslím o tom pitomým drakovi..." začal.

"A ty víš, co si o něm myslím já," zarazil jsem ho. "Když už jsme u toho, je ti snad také jasné, že bych ho nikdy neopustil, abych si zachránil kůži, tím méně kvůli penězům. Z nějakého důvodu si chceš být jistý, že tohle dotáhnu až do konce... a ten důvod nemá vůbec nic společného s penězi. Tak co to je?"

Teď bylo na Aahzovi, aby upadl do zamyšleného mlčení.

"Dokážeš čím dál líp přijít věcem na kořen, hochu," pravil konečně.

Normálně bych nad takovou poklonou zaplesal. Tentokrát to nezabralo. Bylo mi totiž jasné, co to je - pokus odvézt pozornost.

"Ten důvod, Aahzi," nepovolil jsem.

"Má to několik důvodů, chlapče," pronesl nezvykle vážně. "Ten hlavní je, že ještě nejsi mistr čaroděj."

"Doufám, že ti nebude vadit, když ti řeknu, že to nedává ani za mák smyslu," poznamenal jsem suše. "Když nejsem zrovna nejschopnější, tak proč jsi byl celý žhavý mě do tohohle uvrtat?"

"Tak mě poslouchej," řekl Aahz a gestem mě zarazil. "Udělal jsem chybu, a ta chyba nás dostala do situace, která vyžaduje mistra čaroděje. A víc než schopnosti mistra čaroděje potřebujeme jeho svědomí. Chápeš?"

"Ne," přiznal jsem.

"Není divu," povzdechl si Aahz. "Proto jsme se tě snažil oklamat, abys tenhle úkol dokončil, namísto toho, abych ti to vysvětlil. Až dosud spočíval totiž veškerý svůj trénink ve zlepšování fyzických schopností, aniž bychom rozvíjeli tvé profesionální svědomí."

"Učil jsi mě vždycky, že mám mít na paměti zisk," bránil jsem se.

"Tohle nemyslím. Koukni, na zisk na chvíli zapomeň."

"Aahzi, jsi v pořádku?" zeptal jsem se s opravdovými obavami. "To vůbec nejsi ty."

"Vlez mi na záda, mladej," rozčílil se. "Snažím se ti tu vysvětlit něco důležitýho!"

mlčel jsem. Stejně mě nepřesvědčil. Aahz zůstane Aahzem.

"Když jsi byl Garkinovým učněm," začal, "a dokonce i když jsme se poprvé potkali, tak ses nechtěl stát čarodějem."

Chtěl jsi být zlodějem. A abys pořádně cvičil, musel jsem ti zdůrazňovat, jaký i může kynout z magie prospěch, když se ji pořádně naučíš."

Odmlčel se. Neřikal jsem nic. Nebylo co dodat. V obojím měl pravdu, jak ve faktech, tak i v jejich výkladu.

"Ale magie," povzdechl si, "má i druhou stranu. A tou je odpovědnost. Odpovědnost ke svým kolegům čarodějům a, což je ještě důležitější, odpovědnost k magii samotné. I když to vypadá, že díky dlouhému životu toho můžeme víc získat, že mezi kolegy máme soky a že s nimi bojujeme a snažíme se jim urvat práci před nosem, přesto nás všechny spojuje společná věc. Každý čaroděj má za povinnost provozovat magii tak, aby bylo zjevné, že je to věc vážná a účtyhodná. Čím větší čaroděj, tím větší má smysl pro tuto povinnost."

"Co to má společného s naší situací?" nadhodil jsem.

"V sázce je hodně, chlapče," odvětil zamyšleně. "Slyšel jsi to od Badaxe i Grimbla. A co je důležitější, slyšel jsi to i od těch vesničanů, se kterými jsme mluvili. Rodrik vsadil celé své království na to, že to magie dokáže. Jestli je to možné, anebo je takovýto úkol úplný nesmysl, to nemůže říct ani čaroděj. Kdybysme neuspěli, všichni ostatní by viděli, že neuspěla magie a nikdy by jí už nevěřili. Proto se nemůžeme z téhle mise vyzout. Zastupujeme tu magii..., a tak se musíme pokusit to zvládnout co nejlíp."

Chvilí jsem o tom uvažoval.

"Ale co zmůžeme proti celé armádě?" zeptal jsem se nakonec.

"Abych ti řekl pravdu," povzdechl Aahz, "tak to opravdu nevím. Doufám, že na něco přijdeme."

Dlouho jsme pak pospolu tiše seděli, každý zahroubaný do vlastních úvah o našem poslání a o tom, co je v sázce.

Kapitola desátá

"Pokud byly provedeny důkladné výzvědy a průzkum nepřátelských sil, není třeba se početní převahy obávat."

- Sedící Býk

Když jsme konečně armádu spatřili, pohasla ve mě i ta poslední jiskřička naděje. Zvěsti o její ohromnosti nepřeháněly. Spíše ve vyjádření plného dojmu z její mohutnosti selhaly.

Naše výzvědná výprava nás přivedla po několikadenním putování přes severní hranice Possilta do vnitrozemí sousedního království. Jeho jméno není důležité. Jestliže se ještě nestalo součástí nové říše, mělo k tomu dojít v nejbližší době.

Nevěděli jsme, zda jsme rozhodnou bitvu propásli, nebo zda se království jednoduše vzdalo. Ať už tomu bylo jakkoliv, po nějakých bránících se jednotkách nebylo ani stopy. Jediné, co jsme spatřili, bylo ohromné ležení říšské armády rozprostřené v neuspořádané linii, která mizela na každé straně daleko za obzorem.

Armáda nebyla našťastí zrovna na pochodu. To nám naše výzvědy výrazně usnadnilo. Podél frontové linie byly pravidelně rozestaveny hlídky. Byly tam však spíše jen pro ohraničení ležení, takže jsme mohli prostě přes frontu, aniž bychom se k nim moc přiblížili a vystavili se tak nebezpečí prozrazení.

Buď jsme se vždycky připlazili do blízkosti ležení, nebo jsme leželi na stromy, abychom měli lepší výhled. Ať jsme zrovna dělali průzkum, nebo se přesouvali jinam, byl Aahz zcela ponořený do svých úvah. Povedlo se miz něj dostat jen občasné zavrčení nebo jednoslabičnou odpověď. Tak jsem se věnoval pozorování po svém.

Vojáci byli zhruba stejně oblečení. Základní vybavení sestávalo z kožené helmice a prsního krunýře, hrubé soukenné haleny sahající ke kolenům, sandálů, meče, dvou kopí a velkého čtvercového štítu. Bylo patrné, že se nechystají hned vyrazit, protože rozbili stany a většinu času trávili ostřením zbraní, opravami zbroje, jídlem nebo poflakováním. Občas se objevil voják v železné zbroji, nejspíš důstojník, a začal na ostatní rvát, načež ti se apaticky seřadili do šiku a začali cvičit. To obyčejně přestalo, jakmile důstojník zmizel z dohledu.

Občas jsme narazili na obléhací stroje, které měly vrhat do dálky velké balvany a střely, ale v činnosti jsme je neviděli. Vypadalo to, že jakžtakž pravidelně je používáno jediné zařízení - signální věž. V každém táboře byla jedna taková věž. Byla to vratká, z kůlů stlučená konstrukce, která se tyčila do výšky asi dvacetí stop a na vrcholku byla korunována malou čtvercovou plošinkou. Několikrát denně na každou z nich vylezl voják a navzájem si signalizovali praporky. Věže také sloužili jako sušáky prádla, takže bývaly ověšeny schnoucími halenami.

Podle všeho to vypadalo jako pořádně nudné živobytí. Podle mě nudnější než být říšským vojákem může být jenom trávit celé dny pozorováním říšských vojáků!

Leželi jsme zrovna na břiše na travnatém pahorku a zkoumali další tábor, když jsem se o tento svůj názor podělil s Aahzem.

"To máš pravdu," připustil nepřítomně. "Být vojákem, to je pěkně bezduchá práce."

"A co my?" pokusil jsem ho celý dychtivý přimět k řeči. "Abys věděl, tak to, co děláme, není zrovna vzrušující!"

"Ty bys chtěl vzrušení?" zeptal se a poprvé za ty dny se na mě pořádně podíval. "Tak hele, proč se neskutálíš dolů a nepožádáš dozorčího důstojníka, aby ti poskytl stručný přehled, jak to u nich funguje? Vsadím se, že by ti to tu nudu trochu oživilo."

"Tak moc se zase nenudím!" pospíšil jsem si.

"Tak co kdybys sklapl a nemluvil mi do toho," pousmál se Aahz a chystal se znovu zabrat do pozorování.

"Do čeho ti mluvit?" nedal jsem pokoj. "O co se tu vlastně snažíme?"

Aahz si povzdychl.

"Provádíme průzkum nepřítele," vysvětloval trpělivě. "V tomhle tažení toho hraje tolik proti nám, že kdybychom se ještě k tou všemu měli vrhnout do boje bez znalosti věci..."

"A kolik toho potřebujeme vědět?" brblal jsem. "Tenhle tábor se v ničem neliší od posledních pěti, co jsme viděli."

"Nevíš totiž, co máš hledat," vysmíval se mi Aahz. "Copak jsi vlastně až doted' o nepříteli zjistil?"

Ta otázka mě zaskočila, ale statečně jsem výzvu přijal.

"Noo... ehm... je jich hodně... jsou dobře vyzbrojeni... ehm... mají katapulty..."

"To je všechno?" ušklíbl se Aahz. "To je přímo brilantní! Ty a Badaxe, vy byste byli vynikající tým taktiků."

"Dobrá, tak mě to nauč!" odsekl jsem. "Co's zjistil?"

"Můžeš strávit roky studiem teorie vojenství a stejně tomu nepřijdeš na kloub," odvětil vážně můj učitel. "Pokusím se ti v kostce vysvětlit to nejdůležitější. K tomu, abys odhadl nepřítele, tak jak to děláme teď, si zapamatuj dvě slova:

'Masív' a 'Spor'."

"'Masív' a 'Spor'," zopakoval jsem poslušně.

"Některé kapacity dávají přednost slovu 'Zdroj posil', ale já mám raději 'Masív' a 'Spor'," dodal jen tak mimochodem.

"No, to je dobrý," ušklíbl jsem se. "Teď mi ale řekni, co to znamená."

"Slouží to k lepšímu zapamatování věcí, na které se musíš zaměřit," pokračoval Aahz. "'Zdroj posil' znamená zbraně, doba, rozmístění, jednotky, pohyblivost, síla. Má to něco do sebe, ale vůbec to nepočítá s úsudkem zvěda. Já mám raději 'Masív' a 'Spor'. To znamená manévrování, síla, výzbroj a spojení, organizace, rozvinutí."

"Aha," řekl jsem. Doufal jsem, že ode mě neočekává, že si to budu všechno pamatovat.

"Nuže, teď použijeme tuto šablonu," pokračoval, "a zrekapitulujeme si, co jsme až do teď viděli. Velikost: jsou jich spousty, tolik, že nemá smyslu je počítat. Manévrování: teď zrovna třetí na místě."

"Na tohle jsem přišel sám taky," poznamenal jsem uštěpačně.

"Ovšem klíčovými je jejich výzbroj a vybavení," přešel Aahz bez povšimnutí mou poznámku a pokračoval: "Podívejme se na to, co vlastně mají a co ne."

"A co z toho?"

"Mají spoustu blátošlapů, tedy ohromnou pěchotu a nevelkou artilerii s katapulty a lučištníky. Ale nikdy ani stopy po něčem, co by připomínalo jízdu. To znamená, že se přesunují pomalu, a to obzvlášť v bitvě. Nemusíme se tedy obávat nějakých rychlých pohyblivých křídel, všechno se to bude pohybovat hlemýžďím tempem."

"Ale Aahzi..." začal jsem.

"Co se týká rozvinutí a organizace," pokračoval neochvějně, "jsou roztaženy do všech stran, nejspíš proto, že takhle jde nejsnáze obstarat proviant. Ukazuje to i na dostatečnou sebedůvěru, když nepovažují za nutné soustředit své síly. A když se podíváme na organizaci, je to seskupení kumpání nebo batalionů. Každému velí dva nebo tři důstojníci a všechno to vede vojevůdce nebo generál."

"Aahzi..." opět jsem se pokusil.

"Spojení se zdá být jejich nejzranitelnějším místem," tvrdošíjně pokračoval. "Jestliže taková ohromná armáda nedokáže koordinovat své manévry, dopadne to s ní moc špatně. Pokud si opravdu předávají rozkazy těmi signálními věžemi nebo po běžcích, tak bysme jim to mohli trochu zamotat."

"Co tohle všechno má znamenat?" přerušil jsem ho konečně.

"Hmm? Ach, to je v kostce to, s čím máme tu čest," odvětil nevinně.

"Já vím, já vím," povzdychl jsem. "Celé dny ale říkáš, že až uvidíš, co to je, tak připravíš plán. Už jsi to teda viděl. Tak jaký máš plán? Jak je můžeme porazit?"

"Zatím nijak, hochu," připustil sklíčeně. "Kdybych na něco přišel, řekl bych ti to. Zatím jsem ale nepřišel na nic. Proto pokračuju ve sledování."

"Možná žádný způsob, jak je porazit, ani není," nadhodil jsem opatrně.

Aahz vzdychl.

"Začínám si myslet, že máš pravdu. Pokud by tomu tak opravdu bylo, znamenalo by to, že budeme muset udělat něco, do čeho se mi vůbec nechce."

"Máš na mysli vzdát to?" zeptal jsem se překvapeně. "Po tom proslovu, co's měl o odpovědnosti a..."

"Tak prr," zrazil mě Aahz. "Neříkal jsem nic o vzdávání. To, co uděláme, je..."

"Glíp!"

Nezaměnitelný zvuk k nám dorazil z druhé strany kopečku, ze zarostlé kotlinky, kde jsme nechali mého mazla.

"Chlapče," zaúpěl Aahz, "nemohl bys toho pitomého draka umlčet? To zrovna potřebujeme ze všeho nejvíc, aby na nás poštvál celou armádu."

"Jasně, Aahzi!" dal jsem mu za pravdu a začal se plížit zpátky, jak nejrychleji jsem uměl.

Jakmile jsem byl za vrcholkem kopce, zvedl jsem se a přikrčený jsem seběhl dolů. Plazení rozhodně nepatří mezi mé oblíbené způsoby přemísťování.

Jak bylo teď obvyklé, uvázali jsme Glípa ke stromu... k dost velkému stromu, protože předtím úspěšně několik menších vytrhli s kořeny. Není třeba říkat, že s tím nebyl nijak nadšený. Vzhledem k delikátní povaze naší činnosti to však bylo nezbytné.

"Glíp!"

Už jsem ho spatřil. Zuřivě napínal provaz až k prasknutí. Kupodivu se ale tentokrát nesnažil dostat se ke mně. Snažil se seč mohl dostat ke křovinám, které byly opodál od jeho stromu... nebo k někomu, kdo se v nich skrýval!

Polil mě studený pot. Napadlo mě, že Glípa možná objevil jeden z nepřátelských zvěďů. To by bylo zlé, ale mnohem horší byla možnost, že zvěd pořád někde kolem je.

Rychle jsem se schoval ve stínu stromů a obhlížel situaci. Zvěda jsem nikde neviděl. V křovinách se nic nehýbalo. Mohl jsem proklouznout zpátky pro Aahze. Kdyby se ale ukázalo, že to byl planý poplach, nebyl by ani v nejmenším nadšený, že jsem ho sem tahal. Mohl jsem pustit Glípa, aby vetřelce našel, ale to by znamenalo vydat všanc sebe. Jak jsem tam stál a rozvažoval, co podniknout, někdo se za mnou vynořil a zakryl mi rukama oči.

"Hádej!" zazněl mi do uší měkký hlas.

Kapitola jedenáctá

"Jak bych mohl zapomenout na staré známé..."

- hrabě Monte Christo

Vyletěl jsem!

Asi bych to měl upřesnit. Když říkám 'vyletěl', tak myslím doopravdy vyletěl. Před více než rokem mě naučil Aahz létat. Jedná se vlastně o kontrolované vznášení pomocí obrácené levitace.

Ať to je, co to je, já to udělal. Vyrazil jsem rovnou do vzduchu a zůstal tam asi ve výšce deseti stop. Nevěděl jsem, kdo se to za mnou vynořil a ani jsem to vědět nechtěl. Chtěl jsem pomoc! Chtěl jsem Aahze!

Mohutně jsem se nadechl, abych dal průchod svému zoufalství.

"Si ňák vyskakuješ, fešáku, ne?"

Navzdory své panice jsem to zaregistroval.

Tak tak jsem zadržel výkřik a podíval se dolů na útočníka. Z mé výhodné pozice se mi naskytl pohled na zlatavě olivovou tvář s kočičíma mandlovýma očima, lemovanou spoustou světle zelených vlasů. Také hluboký výstřih s plnými ňadry jsem nemohl přehlédnout.

"Tando!" zajíkl jsem se radostí a přinutil se stočit pohled zpátky na obličej.

"Neměl bys nic proti tomu, kdybys sletěl dolů?" zavolala. "Mě to nahoru nejde."

Chtěl jsem se na ní efektně snést, ale raději jsem to neudělal. Přece jenom ještě nejsem v létání tak dobrý. Veškerý dojem by přišel vniveč, kdybych se na ni zřítíl.

Místo toho jsem se tedy raději pomalu snesl na zem několik kroků od ní.

"Jéé, Tando, já... ouhm!"

To poslední ze mě vyrazila svým objetím, při kterém mi kosti zapraštěly.

"Jéje, tak ráda tě vidím, fešáku," zamumlala šťastně. "Jak se ti vede?"

"Nebývalo to špatný," shrnul jsem to. "Co ty tady děláš?"

Když jsem ji viděl naposledy, byla v té nešťastné partě, kterou jsme s Aahzem vypravili kamsi do dalekých dimenzí. Mrzelo mě, že zrovna ona půjde s nimi pryč.

"Čekám na vás, ty moulo," rýpla si do mě a něžně mě chytila okolo pasu. "Kde je Aahz?"

"Támhle..." ukázal jsem málem za kopeček, když mě něco napadlo. "Ty hele..., jak to víš, že je Aahz se mnou?"

"No tak, neblázni," rozverně do mě šťouchla. "To je přece jasný. Nechat tě samotného proti takový armádě, to by ani Aahz neudělal."

"Odkud ale víš..."

"Glíp!"

Můj dráček přišel na to, že kořist už v křovinách není. Takže teď pro změnu napínal provaz, aby dosáhl k nám. Strom, ke kterému byl přivázán, se začal povážlivě ohýbat.

"Glípe!" zvolala nadšeně Tanda. "Jak se vede, kámo?"

Strom se ještě více ohnul, jak se Glíp zatetelil radostí, že ho poznala. Také jsem byl celý rozechvělý. Tanda to dovedla se samci každého druhu.

Nedbala na vlastní bezpečí, klekla si k němu, zatahala ho za vousy a láskyplně podrbala na čumáku.

To Glíp zbožňoval. Já neméně. K obvyklým vysokým botám z měkké kůže měla na sobě zelenou halenu, která obepínala její křivky a odhalovala fantastické nohy. Když si ještě navíc takto klekla, vyhnula se jí až...

"Co je s tím drakem?" zahřměl Aahz, který se za mnou vynořil z křoví.

Tentokrát jsem nevyletěl... tedy ne tolik.

"Jé, Aahzi," začal jsem. "Je tady..."

S dalším vysvětlováním jsem se obtěžovat nemusel.

Tanda vyskočila a proletěla kolem mě.

"Aahzi!" vykřikla a vrhla se mu do náruče.

Mého učitele tím zaskočila stejně jako mě. Pod jejím nápořem zakolísal, snažil se to vyrovnat, ale přesto se spolu

poroučeli k zemi.

Aahz byl vespod, když žuchli na zem. Chvíli mu trvalo, než se z té rány sebral.

"Pořád bouřlivák, co?" pošťuchovala ho Tanda.

"Egghh... he... ah..." vypravil ze sebe Aahz duchaplně. Tanda vyskočila a upravovala si halenu.

"Aspoň se nemusím ptát, jestli mě rád vidíš," poznamenala.

"Tando!" popadl Aahz konečně dech.

"Tak přece se na mě pamatuješ?" rozzářila se.

"Čekala tu na nás, Aahzi," pohotově jsem podotkl.

"Jasně!" zakabonil se Aahz. "Grimble nám řekl, že do tohohle jsi nás vlastně uvrhla ty."

Tanda se zarazila.

"Já vám to vysvětlím," prohlásila omluvně.

"Už se nemůžu dočkat," poznamenal Aahz.

"Já jsem také tak trochu zvědavý," přidal jsem se.

"Ehm... snad by to, hoši, mohlo chvilku počkat," řekla zamyšleně. "Nebylo by tu něco k pití?"

To byla za dnešek zatím nejrozzáblnější otázka, co byla řečena. V mžiku jsme načali mčch s vínem, sesedli se dokola a začali hasit žízeň. Přes Aahzovy protesty jsem trval na tom, abychom se usadili blízko Glípa, aby se necítil opuštěný. Znamenalo to samozřejmě, že jeho poněkud aromatický dech podbarvoval naši debatu. Byl to ale jediný způsob, jak zjistit, aby byl zticha, když jsme mluvili.

"Co se dělo, když jste odrčeli?" naléhal jsem. "Kde jsou Is'tvan, Brockhurst a Higgins? Co se stalo s Quigleym? Oživilí Frumpla, nebo je pořád sochou?"

"To až později, mladej," zarazil mě Aahz. "Nejdřív to nejdůležitější. Skončili jsme u toho, jak to bylo s Grimblem."

"Jo, Grimble," nakrčila nosik Tanda. "Všimli jste si někdy, že čím větší křivák, tím víc by si užíval? To hlavně kvůli němu jsem na vás nečekala v Possiltu."

"Hezky od začátku," usměnil ji Aahz.

"Tak teda od začátku," olízla si Tanda zamyšleně rty. "No, sbalila sem ho v jednom baru pro osamělý srdce... on je vlastně ženatej, ale to sem se dověděla až pak."

"Co je to bar pro osamělá srdce?" skočil jsem jí do řeči.

"Sklapni, mladej," zavrčel Aahz.

"Vlastně to nebyl tak úplně bar, spíš hospoda," opravila se. "Mělo mě to napadnout, že je ženatej. Takhle mladej a už skoro plešatej může být jedině někdo, na koho doma čeká žena."

"Přestaň filozofovat," zaúpěl Aahz, "a řekni nám konečně, jak to bylo!"

Tanda povytáhla obočí.

"Teda Aahzi," řekla vyčítavě, "ty jsi tak netrpělivej, když máš někoho poslouchat, a přitom si sám tak rozvláčneji, když něco vyprávíš."

"Teda v tom má pravdu, víš," poznamenal jsem.

"Tak dost!" zařval Aahz. "Jak to bylo?!"

"Když se na mě Grimble snažil udělat dojem, jak je důležitější, tak se zmínil, že se pokouší najít dvorního čaroděje. Říkal, že přesvědčil krále, aby nějakýho najal. Že se mu ale nedaří žádnýho najít, a tak má strach, že nakonec bude vypadat jako hlupák."

"A když byla řeč o hlupácích," dodal jsem, "tak sis vzpomněla na nás."

"Ale houby, nebud' takovej," zamračila se. "Myslela sem si, že by to nebyl špatnej způsob, jak vypomocť kamarádům. Věděla sem, že trčíte v týhle díře uprostřed lesa... a každej ví, jakěj je to šolich být dvorním čarodějem."

"Co jsem ti, chlapče, říkal," poznamenal Aahz.

"To určitě mluvíte každý o jiné práci," odvětil jsem.

"No tak," přerušila nás Tanda a položila mi chlácholivě ruku na paži. "Když sem mu o vás říkala, tak jsem o té blížící se armádě nevěděla. Čestně!"

Můj vztek se pod jejím dotykem rozplynul. Mohla by mi stejně tak říct, že prodala mou hlavu jako ozdobu, a já bych ji to odpustil.

"Noo..." začal jsem, ale ona pokračovala, proti čemuž jsem nic neměl.

"Když sem zjistila, jak se věci ve skutečnosti mají, bylo mi jasné, že sem vás dostala do pěkný kaše," řekla upřímně.

"Jak sem řekla, byla bych na vás čekala v Possiltu. Nebyla jsem si jistá, jak budete vypadat. Mohli byste se ke mně hrnout, než bych vás stihla varovat. Kdybyste se se mnou začali vřtat tak, jak sme zvyklí, mohlo by to celej kšeft pokazit. Grimble je pěkně žárlivej převřt, a kdyby si pomyslel, že sme víc než náhodný známí, tak by se nedalo s jeho pomoci, kterou by jinak poskytl, vůbec počítat."

"To je opravdu kšeft," zabručel Aahz. "Celejch pět zlatých."

"Tolik?" upřímně se podivila Tanda. "To's mu zlámal ruku?"

"To Aahz pro nás vřdycky dokáže získat největší možný zisk," pravil jsem pyšně. "Tedy alespoň co se peněz týče."

"No, aspoň vás neoberu o peníze na tažení," uzavřela. "Když sem zjistila, do jaký šlamastyky jsem vás dostala, rozhodla jsem se, že to udělám zadarmo. Když už jsem vás do toho dostala, tak vám alespoň pomůžu z toho ven."

"To je báječné," prohlásil jsem.

"To jo, to je!" souhlasil Aahz.

Něco v jeho hlase mě podráždilo.

"Myslím to, že vám pomůžu," rozzčílil jsem se, "ne to, že to udělá zadarmo."

"To taky mám na mysli, učedníku," vrátil mi rozzlobený pohled. "Na rozdíl od někoho však vím, o čem mluvím!"

"Chlapci, chlapci," pravila Tanda a snažila se nás rukama utiřit. "Nezapomeňte, že stojíme na stejný straně."
"Glíp!" přidal se k Tandě drak.
Jak už jsem se zmínil, Glípův dech je dost silný na to, aby zarazil jakoukoliv diskuzi. Takže trvalo pár minut, než se vzduch vyčistil a my mohli pokračovat.
"Než sme byli tak neurvale přerušení," vydechla nakonec Tanda, "chystal ses, Aahzi něco říct. Máš nějaký plán?"
"Teď už jo," usmál se Aahz a pošimral ji pod bradou. "A věř mi, že bez tebe by to byla pořádná honička."
Znělo to nějak moc nadšeně. Jejím hlavním povoláním, tedy tím, které šlo citovat ve slušné společnosti, byl nájemní zabiják.
"Ale no tak, Aahzi," ohradil jsem se. "Tanda je dobrá, ale určitě nestačí na celou armádu."
"Bejt sebou, moc bych na to nesázela, fešáku," mrkla na mě.
Zčervenal jsem, ale pokračoval.
"Říkám, že je to velké sousto jak pro jednoho, tak i pro tři," tvrdil jsem.
"To máš pravdu," řekl vážně Aahz.
"My prostě nemáme... co's to řek, Aahzi?"
"Řekl jsem, že máš pravdu," opakoval.
"Já si to myslel," pochvaloval jsem si. "Jenom jsem to chtěl slyšet znova."
"Mohl bys to slyšet častěji, kdybys měl pravdu častěji," odsekl Aahz.
"No tak, Aahzi," přerušila ho Tanda, "tak co je to za plán?"
"Jak řekl tady mladej..." prohlásil Aahz povýšeně, "potřebujeme ještě větší pomoc. Potřebujeme vlastní armádu."
"Ale Aahzi," snažil jsem se mu připomenout, "Badaxe řekl..."
"Kdo tu mluví o Badaxovi?" namítl bezelstně. "Tuhle válku máme vyhrát za pomoci magie, není to tak? Dobrá. Teď, když je s námi Tanda, přibýlo pár hezkých možností. Jen si vzpomeň."
Vzpomněl jsem si. Vzpomněl jsem si, jak Aahz prohlásil, že mu nedělá starosti nechat Tandu s Is'tvanem samotnou, protože, kdyby šlo do tuhého, umí cestovat dimenzemi. Začínalo mi svítat.
"Ty máš na mysli..."
"Zcela správně," usmál se. "Vyrážíme zpátky na Paklu. Naverbujeme si vlastní armádičku!"

Kapitola dvanáctá

"Tohle není nic pro staré pány! Pošlete tam chlapce!"

- W. Hays

Nevím, jak nás Tanda přepravila z Tulpu na Paklu. Kdybych to věděl, nepotřebovali bychom ji. Viděl jsem jen, jak v jednu chvíli začala zařikávat a třást rameny (což bylo samo o sobě působivé), a byli jsme tam.
'Tam' znamenalo v tomto případě Bazar na Pakle. Když na to přijde, tato věta sama o sobě neříká nic o tom, co se rozprostíralo kolem nás.
Před dávnými časy stála dimenze Pakla před hospodářským zhroutilím. Aby přežili, využili Dablové (které jsem kdysi znal jako d'ably) svých schopností cestovat mezi dimenzemi a stali se kupci. A tak se díky přírodnímu výběru nestali nejúspěšnějšími Dably nejlepší bojovníci, ale nejlepší kšeftmani. Během nespočetných generací se stali uznávanými jako nejlepší obchodníci ze všech dimenzí. Byli také uznáváni jako nejmazanější, nejchladnokrevnější a nejziskuchtivější podvodníci.
Bazar na Pakle byl jejich doménou i výkladní skříní. Dablové tu bez přestávky, dnem i nocí, po celý rok, smlouvali a handrkovali se nad zbožím, které sem přitáhli z nejrůznějších dimenzí. I když to tu původně zřídili a obhospodařovali Dablové, narazili jste tu na poutníky z mnoha dimenzí nakupujících i stanů a stánek, které tu byly nakupeny v řadách neberoucích konce. Platilo tu napsané pravidlo: "Jestli je něco vůbec někde k mání, tak na Bazaru na Pakle."
Už jsem tady jednou s Aahzem byl. Sháněli jsme tehdy nějakou tajnou zbraň proti Is'tvanovi. Dopadli jsme tak, že jsme měli Glípa a Tandu!... Bazar na Pakle byl plný překvapení!
Uvádím to proto, abych vysvětlil, proč si nás nikdo v tom mumraji vířícím okolo nás ani nevšiml, jakkoliv podivně naše čtveřice vypadala.
Glíp do mě šťouchl, byl trochu pryč z té náhlé proměny okolí. Nevšímal jsem si ho. Moje první zdejší návštěva mě totiž ani zdaleka neuspokojila. Takže teď jsem si mohl hlavu vykroutit, abych toho uviděl co nejvíc.
Tanda byla praktičtější.
"Tak už jsme tady, Aahzi," pronesla. "Máš představu, kam vyrážíme?"
"Ne," připustil Aahz. "Ale hned na to přijdu."
Aniž by cokoliv dalšího řekl, natáhl ruku a chytil nejbližšího kolemjdoucího. Bylo to malé ošklivé stvoření s kly. Aahz svou oběť otočil k sobě a vybafl mu do obličeje: "Hele ty, bojuješ rád?"
Srdce se mi zastavilo. Začít si rvačku, to jsme zrovna teď potřebovali.
Zubatec našťestí couvl, místo aby tasil zbraň, a podezřívavě si nás prohlížel.
"Ne s Perversem, co má u sebe draka, to ne," opáčil obezřele.
"Dobrá," usmál se Aahz. "A kdyby sis chtěl najmout někoho, aby za tebe bojoval, kam bys šel?"
"Na Bazar na Paklu," pokrčil rameny.
"To vím," zavrčel Aahz, "ale kam na Bazaru?"
"Ach tak," prohlásil zubatec s náhlým porozuměním. "Asi dvacet řad tudy a potom doprava asi dalších třicet. Tam jsou nakvartýrovaný žoldnéři."

"Dvacet a pak třicet," zopakoval pečlivě Aahz. "Díky."

"Spropitné by potěšilo více než veškeré díky," usmál se zubatec a natáhl ruku.

"To máš pravdu!" připustil Aahz a otočil se k němu zády.

Zubatec chvíli váhal, pak pokrčil rameny a šel po svém. Měl jsem mu možná říct, že Perversové všeobecně a Aahz obzvlášť štědrostí nevynikají. "Půjdem dvacet řad tady a pak dalších třicet," sdělil nám Aahz.

"Jo, slyšeli jsme," ušklíbla se Tanda. "Proč ses ho nezeptal rovnou?"

"Můj způsob je rychlejší," odvětil samolibě Aahz.

"Opravdu?" zeptal jsem se pochybovačně.

"Koukni, mladej," zamračil se Aahz, "chceš nás snad ty provést tímhle zvěřincem?"

"No..." zaváhal jsem.

"Tak sklapni a nech to na mně, jasný?"

Ve skutečnosti mi ani trochu nevadilo, že nás Aahz povede, ať by to bylo kamkoliv. Aspoň ho zaměstná hledání a ražení cesty davem a já zatím budu moct obdivovat všechny divy, které cestou na Bazaru potkáme.

Ať jsem se ale snažil sebevíc, bylo toho tady na jedny oči prostě moc.

U jednoho stánku se nad nějakou lebkou dohadovali dva Dablové s tvorem se sloni hlavou. Tedy alespoň jsem si myslel, že to je lebka. V dalším zase něco Dabel předváděl pestrému houfu zákazníků. Z malé dřevěné krabičky přitom vyvolával vznášející se oblaka zelených bublin.

Najednou nám cestu zahradil stan, ve kterém prodávali prsteny metající blesky. Prodrat se mezi kupcovými ukázkami a smlouvajícími zákazníky bylo zhora nemožné.

Aahz a Tanda nezaváhali a sebevědomě se proplétali mezi blesky. Jako zázrakem prošli bez úhony.

Zatnul jsem zuby, chytil se Glípova ucha a vykročil v jejich stopách. Ani do nás se blesky netrefily. Žádný Dabel by si očividně nedovolil a nedovolil by ani nikomu jinému v jeho obchodě způsobit zranění potencionálnímu zákazníkovi. To bylo šikovné vědět.

Prsteny metající blesky mi něco připomněly. Když jsme se naposledy s Tandou loučili, dal jí Aahz prsten, který vysílal spalující žár, jež dovedl člověka spálit na škvarek. Je to tak... opravdu jí ho dal. Možná si myslíte, že to byl důkaz hloubky citů, které k ní choval. Podle mého se zbláznil. Připomnělo mi to ale ten prsten a hlavně to, co se s ním asi stalo.

Protáhl jsem krok a přiblížil se tak ke dvojici vpředu. Zjistil jsem však, že jsou plně zabráni do hovoru. Rámus, který vládl na Bazaru, však mařil všechny pokusy jím naslouchat. Přesto se mi tu a tam podařilo něco z hovoru zaslechnout.

"... slyšela... strašně drahý, ne?" říkala Tanda.

"... se ale vyplatí..." odpověděl Aahz vychytrale.

Natáhl jsem se, abych zaslechl více.

"... myslíš, že tu budou k máni?" zeptala se Tanda.

"Přitom, kolik je tu hospod?" opáčil Aahz. "Podle toho, co vím, je to jejich hlavní..."

Zbytek jsem neslyšel. Náhle jsem byl po kolena v nějaké oživlé hmotě, která mi proklouzla mezi nohama a zmizela v jednom stanu následovaná dvěma ustaraně vyhlížejícími Dably.

Honičky ani pozdvižení jsem si nevšímal a snažil se znovu dohnat Aahze a Tandu. Bylo jasné, že mluví o žoldnících. Chtěl jsem slyšet co nejvíc, jednak abych se poučil a jednak proto, že je možná budu muset vést do boje.

"... je najít?" ptala se Tanda. "Máme jenom obecnou představu."

"... snadno," odpověděl Aahz sebevědomě. "Stačí když půjdeme po zpěvu."

"Po zpěvu?" zapochybovala Tanda.

"Je to jejich znamení," podtrhl Aahz. "Ten je také nejčastěji přivádí do jejich..."

Náhle mi cestu zastoupil Dabel a pyšně mi nabízel plné dlaně semen. S máchnutím je hodil na zem a na cestě přede mnou se rozrostlo husté černé trní. Normálně by mě to fascinovalo, teď jsem ale pospíchal.

Aniž bych zarazil, abych Dablovi vyčinił, vznesl jsem se do vzduchu. Zoufalství dalo mým nohám křídla... zoufalství podpořené maličkou levitací. Bez potíží jsem trní přeletěl a lehce přistál na druhé straně, kde mě málem rozdupal Glíp, který se mezitím trním prodral.

"Glíp?" pravil a zvědavě ke mně naklonil hlavu.

Pomalu jsem se sbíral z prachu, kam mě srazilo jeho nadšení. Jednou pořádnou jsem mu vrazil.

"Příště dávej pozor, kam šlapeš," vztekal jsem se.

Odpověděl mi na to tím, že vyplázl svůj dlouhý jazyk a olízl mi tvář. Zápach jeho dechu byl zničující a jeho jazyk mi na obličej zanechal stružku slin. Mé napomenutí ho očividně postrašilo.

Zhluboka jsem se nadechl a vyrazil za Aahzem. Glíp se kolébal neohrabaně za mnou.

Už jsem je málem dostihl, když náhle Aahz zastavil, aby se otočil. Nestačil jsem včas zastavit, takže jsem do něj vrazil, až upadl.

"Máš naspěch, fešáku" pohlédla na mě lišácky Tanda.

"Jé, Aahzi," zblekotal jsem, skláněje se nad ním. "Já jsem nechtěl..."

Z polosedu máchnul rukou a uštědřil mi ránu, pod kterou jsem jenom zapotácel.

"Příště dávej pozor, kam šlapeš," zahřimal.

"Glíp!" prohlásil drak a olízl mi tvář.

Buď se mi hlava točila víc, než jsem si myslel, nebo jsem to už jednou zažil.

"Teď už přestaň šaškovat a poslouchej!"

Aahz už stál na nohou, plný aktivity.

"Tady se na chvíli rozdělíme. Ty počkáš tady a já to jdu vyjednat se žoldáky."

"Jé, Aahzi," žadonil jsem, "nemohl bych..."

"Ne, to bys teda nemohl!" odsekl ostře. "Tahle cháska je pěkně ostrá. Zase by ses uprostřed vyjednávání na něco hloupě zeptal a oni by ztrojnásobili ceny, to tak."

"Ale..." pokusil jsem se.

"Ty počkáš tady," nařídil Aahz. "Opakuju, počkáš! Žádné rvačky, žádné očumování krámů s draky, prostě počkáš!"

"Já tady s ním zůstanu, Aahzi," nabídla se Tanda.

"Dobrá," přikývl. "A snaž se, ať se nedostane do maléru, jasný?"

Domluvil, otočil se a zmizel se a zůstal v davu. Nebyl jsem zas tak zklamaný. Totiž, byl bych rád šel s ním, ale být s Tandou nějakou chvíli o samotě, to se mi líbilo víc... tedy pokud můžete být s někým o samotě uprostřed Bazaru na Pakle.

"Ta, Tando," pronesl jsem a vyslal nejširší úsměv.

"Později, fešáku," odpověděla energicky. "Teď si musím něco oběhat."

"Oběhat?" zamrkal jsem.

"Jo Aahz je přes živou sílu vynikající, ale já bych přesto měla raději v rukávu pár triků, kdyby se to zvrtilo," vysvětlovala. "Porozhlédnu se tam, co mají speciální efekty a kouknu se, co mají na skladě."

"Tak jo, jdeme," souhlasil jsem.

"Ne, ty ne," zavrtěla hlavou. "Myslím, že bude lepší, když tam půjdu sama. Tam, kam chci jít, to není pro civilizovaný návštěvníky. Počkáš s drakem tady."

"Ale ty's měla dohlédnout na to, abych se nedostal do maléru!" namítl jsem.

"Proto tě taky neberu s sebou," pravila s úsměvem. "Máš u sebe něco na způsob zbraně?"

"No..." zaváhal jsem, "něco na způsob meče je v jednom vaku u Glípa."

"Fajn. Vyndej ho a měj u sebe. Udrží ti to chátro od těla. No a... ehm... počkej na mě támhle!"

Ukázala na podivně vyhlížející kamenné stavení s oprýskaným štítem.

"Co to je?" zeptal jsem se a nedůvěřivě jsem si ho prohlížel.

"To je bistro 'U žlutého pŕlměsíce'," vysvětlovala. "Něco na způsob hospody. Dej si tam něco. Jídlo tam mají nechutný, ale dá se strávit."

Chvilku jsem si to prohlížel.

"No, přesto bych raději..." rozhodl jsem se konečně.

Zjistil jsem však, že mluvím do vzduchu. Tanda beze stopy zmizela.

Podruhé v životě jsem se octl sám na Bazaru na Pakle.

Kapitola třináctá

"Čím větší čurbes, tím víc je z toho prachů."

- Jindřich VIII.

Jakkoliv je Bazar fascinující, být tam sám nemusí být nejpříjemnější.

Obzvlášť snadno propadám strachu, a tak jsem se rozhodl raději zařídít podle Tandiny rady a zamířil do té hospody. Nejdříve jsem ale učinil několik opatření. Uvázal jsem Glípa ke sloupu pro koně u hospody a vybalil meč. Měli jsme jeden ucházející meč. Naneštěstí ten měl zrovna Aahz. Takže na mě zbyl starý Garkinův meč, zbraň, které se už vysmál jak démon, tak i lovec démonů. Přesto mě jeho váha na boku uklidňovala, i když ještě více by mě možná uklidnilo, kdybych věděl, jak s ním zacházet. Mé dosavadní lekce s Aahzem však naneštěstí o šermu nebyly. Mohl jsem jenom doufat, že náhodnému pozorovateli unikne, že to je poprvé, co ho mám u sebe.

Zatavil jsem se ve dveřích hospody, abych obhlédl, jak to uvnitř vypadá. Nebyl jsem zvyklý na uhlazené stolování a vnějšku jsem zjistil, že tady mi nehrozí.

Jednou z mála rad, kterou mi dal otec, jež byl sedlákem, ještě než jsem utekl z domova, byla ta, že nemám důvěřovat hospodě nebo restauraci, která je přehnaně čistá. Tvrdil, že čím je to tam čistější, tím pochybnější bude kvalita a původ jejich jídla. Kdyby měl jenom trochu pravdu, musela být tahle hospoda na samém konci žebříčku. Tahle nebyla čistá, takže se přímo blýskala.

Nemyslím to jenom obrazně. Ostrá světla na stropě se blyštěla na nakupeném zařízení, což byly plechové stoly a nepohodlně vyhlížející židle z lesklých trubek a tuhé bílé hmoty, kterou jsem nepoznal. Na vzdálenějším konci byl pult, za kterým stál veliký kamenný chrlič jako jediná ozdoba v místnosti. Za ním byly dveře, asi do kuchyně, a v nich malé okénko, kterým se dalo zablédnout, co tu dělají za jídlo. Jeho příprava spočívala v tom, že opekli placku masa, nacpali ji do rozkrojené housky, na maso pleskli nějaké barevné pasty a celou tu spoušť zabalili do kousku papíru.

Celá ta procedura jen potvrdila moje dřívější obavy. Obstarával jsem veškeré vaření pro sebe a Aahze, stejně jako předtím pro sebe a Garkina, a ještě předtím jenom pro sebe. I když jsem si nedělal o kvalitách svého kuchtění přehnaně iluze, bylo mi jasné, že výsledkem toho, co s tím masem provádějí, je konzistence a chuť na uhl spalených kožených rukavic.

Navzdory očividně mizerné kvalitě jídla tu bylo skoro plno. To jsem jen tak zahlédl koutkem oka. Také jsem zahlédl, že valná většina z nich na mě zírá. Napadlo mě, že je to možná proto, že postávám ve dveřích, aniž bych vešel. Sbíral jsem totiž k tomu odvalu.

Cítil jsem se trochu trapně. Vstoupil jsem dovnitř, dveře se za mnou zaklaply. Se zlomyslnou přesností mi na moment přicvakly meč. Stačilo to ale, abych se musel neohrabaně zarazit v půli kroku, když jsem vyrazil. Tolik pro představu, jak jsem zruční v zacházení s mečem.

Zostuzeně jsem se vyhýbal pohledům ostatních hostů a pospíšil si k nálevnímu pultu. Nevěděl jsem, co udělám, až k

němu dorazím, protože jídlu tady jsem nedůvěřoval. Doufal jsem ale, že na mě přestanou civět, až to bude vypadat, že si objednávám.

Pořád jsem se střežil na kohokoliv pohlédnout. Místo toho jsem jim předvedl zevrubnou prohlídku chrliče. Panoval tu neustálý hluk. Chrlič najednou otočil hlavu, aby mi pohled vrátil. Jako kdyby to žádná socha nebyla! Tady se jim opravdu o pult staral chrlič!

Vypadalo to, že je vytesán z hrubého šedého kamene. Když roztáhl křídla, snesla se na zem prška prachu a kamínků. Na rukou měl spáry a z loktů mu trčely zakřivené bodce. Jediným světlým rysem, který jsem na něm viděl, byl jeho úsměv, který byl sám o sobě poněkud zneklidňující. Seděl mu vytesaný na tváři, stahoval dozadu uši a odhaloval řadu špičatých zubů, dokonce delších než měl Aahz.

"Budete si přát?" optal se zdvořile a úsměv mu ani nezacukal.

"Ehm..." poodstoupil jsem. "Musím si to rozmyslet. Je tu toho tolik na výběr."

Jídelníček jsem samozřejmě neviděl... pokud tu něco takového měli. Na zdi za chrličem bylo něco vyryto do zdi v jazyce, kterému jsem nerozuměl. Předpokládal jsem, že to je nabídka jídel, protože ceny nebyly vyryty o zdi, ale mnohokrát na ní smazány a přepsány křídou. Chrlič pokrčil rameny.

"Záleží na vás," prohlásil neurčitě. "Až se rozmyslíte, stačí křiknout. Jmenuju se Gus."

"Udělám to..." Gusi," usmál jsem se a pomalu couval ke dveřím.

Měl jsem v úmyslu tiše vypadnout a počkat venku s Glípem, ale dopadlo to jinak. Než jsem stačil udělat čtyři kroky, dopadla mi na rameno ruka.

"Není tohle Skeeve?" zvolal něčí hlas.

Otočil jsem se, tedy chtěl jsem se otočit. Zarazil mě ale můj meč, který bříinkl do nohy stolu. Hlavu jsem ale stihl otočit, a tak jsem zjistil, že zírám do tváře Impovi.

"Brockhurste!" poznal jsem ho okamžitě.

"Poznal jsem tě, když jsi... hej!" Imp ustoupil a zvedl ruku na obranu. "Nerozčiluj se! Nestojím o nějaké potíže."

Ruka se mi mimoděk svezla k meči, aby ho vyprostila zpod stolu. Brockhurst si to zjevně vyložil jako snahu meč tasit. Proti tomu jsem nic neměl. Brockhurst byl jedním z Is'tvanových poskoků a nevycházeli jsme spolu zrovna nejlépe. Že se obával mého 'hbitého meče', to nebylo špatné.

"Nechovám vůči tobě žádnou zášť," pokračoval naléhavě. "Tamtam, to byla jenom práce. Zrovna teď jsem bez práce... pořád."

V poslední větě zazněla hořkost, což probudilo mou zvědavost.

"Nedaří se?" zeptal jsem se opatrně.

Imp se ušklíbl.

"To je slabý slovo. Pojď, posadíme se. Objednám ti mléčný koktejl a povím ti to."

Nevěděl jsem určitě, co to mléčný koktejl je. Určitě jsem ale věděl, že tady bych si ho nedal.

"No... ehm... díky, Brockhurste," řekl jsem s nuceným úsměvem, "myslím ale, že půjdu."

Imp mě uchopil za lokte.

"Pořád podezřívavej, co?" zamumlal. "Povím ti, jak to uděláme, aby sis nemyslel, že tě chci obelhat."

Než jsem ho mohl zarazit, vyrazil k pultu.

"Hej, Gusi," zavolal. "Nevadilo by, kdybych si vzal jinej kelímek?"

"No, vlastně..." začal chrlič.

"Díky!"

Brockhurst se již navracel se svou kořistí. Nesl tenkostěnnou, velmi křehce vyhlížející nádobu. Žuchl sebou k nejbližšímu stolu a pokynul mi, abych se posadil naproti.

Slušnost mi velela ho uposlechnout, i když mě později napadlo, že jsem z mnoha důvodů být slušný nemusel. Opatrně jsem vyrazil, dávaje přitom pozor, abych něco s mečem neshodil, a usadil se na nabízenou židli.

Brockhurst tady již musel sedět, protože na stole stála stejná nádoba, jakou přinesl od pultu. Lišily se jediné tím, že tato byla ze tří čtvrtin naplněná podivně růžovou tekutinou.

S velkou obřadností vzal Imp nádobu ze stolu a přelil polovinu jejího obsahu do nového poháru. Tekutina do něj pleskla jako řídké bahno.

"Tady máš!" řekl a posunul mi ho přes stůl. "Teď už se do nějakých šachů s pitím nemusíš obávat. Oba dva pijeme to samé."

S tím pozvedl svůj pohár, naznačil přituknutí a zhluboka se napil. Zjevně očekával, že učiním totéž. To bych raději pil krev.

"Ehm... nechce se mi věřit, že by se ti nedařilo," snažil jsem se vykroutit. "Nevypadáš špatně."

Tentokrát jsem byl upřímný. Brockhurst vypadal dobře... dokonce i na Impa. Jak tvrdil Aahz, Impové se oblékají vybraně, a ani Brockhurst nebyl výjimkou. Na sobě měl zlatem lemovaný rezavě hnědý sametový kabátec, který mu šel znamenitě k jeho růžové pleti a černým ulíznutým vlasům. Pokud trpěl hladem, rozhodně na to nevypadal. Byl stejně hezky štíhlý a přitom mužně svalnatý, jako když jsme se potkali poprvé.

"Nenech se zmást tím, jak vypadám," namítl a potřásl hlavou. "Před sebou máš Impa, který je v koncích. Musel jsem všechno prodat - svou kuší, váček s kouzly - neměl jsem dokonce ani dost peněz, abych mohl zaplatit členský příspěvek Zabijáckého cechu."

"To je tak těžké najít práci?" s účastí jsem se zeptal.

"Tobě to povím, Skeeve," zašeptal důvěrně. "Od toho fiaska s Is'tvanem jsem o práci nezavadil."

Při zaznění toho jména mi opět po zádech přeběhl mráz.

"A co je vlastně s Is'tvanem?" zeptal jsem se opatrně.

"O něj strach neměj," sdělil mi Brockhurst zachmuřeně. "Zůstal pracovat na živnostenském úřadě na Králičím ostrově, pár dimenzí odsud."

"Co se stalo s ostatními?"

Byl jsem přirozeně zvědavý. Od znovushledání s Tandou jsem totiž neměl moc příležitostí s ní o tom podrobně hovořit. "Frumpla jsme nechali napospas hejnům holubů v nějakém parku nebo kde... jako socha vypadal daleko lépe, než když byl naživu. Lovce démonů a ta dívka zmizeli jedné noci, když jsme spali, neznámo kam. Můj kolega Higgins zamířil zpátky na Imper. Usoudil, že jeho kariéra je u konce a že by se měl usadit. Já zatím pořád práci hledám, ale pomalu si začínám myslet, že Higgins měl pravdu."

"Ale no tak, Brockhurste," namítl jsem. "Určitě se tu musí pro tebe něco najít. Vždyť tohle je Bazar."

Imp si těžce povzdechl a znovu se napil.

"To je od tebe milé Skeeve, že to říkáš," usmál se. "Ale realita je jiná. Po Impech není zrovna moc velká shánka, a už vůbec ne po Impech bez Síly."

Věděl jsem, co má na mysli. Všichni dimenzionální cestovatelé, tedy demoni, které jsem až dosud potkal - Aahz, Is'tvan, Tanda a dokonce i Dabel Frumple, - považovali Impy za méněcenné. To nejlepší, co jsem o nich slyšel, bylo, že se snaží nevkusně napodobovat Dably.

Bylo mi ho líto. Poprvé jsme se sice střetli jako nepřátelé, ale nezapomněl jsem, že to není tak dlouho, kdy jsem byl sám ztracenou existencí, o kterou nikdo nestál.

"Musíš se dál snažit," povzbuzoval jsem ho. "Někde určitě musí být někdo, kdo by si tě najal."

"Moc tomu nevěř," zašklebil se Imp. "Jsem na tom teď tak, že sám sebe bych nenajal. Ty mě jo?"

"Samozřejmě že jo," prohlásil jsem. "Okamžitě."

"Nu dobrá," povzdechl si, "měl bych ale přestat mluvit jen o sobě. Jak ses měl ty? Co tě přivádí na Bazar?"

Teď bylo na mě, abych se zatvářil.

"Aahz a já jsme v pěkné kaši," vysvětloval jsem. "Snažíme se tady někoho naverbovat na pomoc."

"Vy najímáte lidi?" Brockhurst byl najednou plný zájmu.

"Jo. Proč?" plácl jsem.

Pozdě mi došlo, co jsem řekl.

"Tak nač ty řeči. Najmi mě!" Brockhurst byl bez sebe nadšením.

"No, ehm..." vypravil jsem ze sebe.

"To je báječné," zasmál se Imp vítězoslavně a zamnul si ruce. "Věř mi, Skeeve, nebudeš toho litovat."

Už jsem litoval.

"Počkej chvilku, Brockhurste," zarazil jsem ho zoufale. "Měl bys o té práci vědět pár maličkostí."

"Jako co?"

"No, za prvé: vyhlídky jsou mizerné," řekl jsem rozvážně. "Proti sobě máme celou armádu. A když uvážíme kolik za to, tak je to pěkná bída."

Myslel jsem si, že poznámka o penězích udělá své. Nemýlil jsem se.

"Kolik že za to bude?" zeptal se Imp neomaleně.

Teď jsem byl v koncích. Neměl jsem nejmenší představu, kolik se žoldnérům normálně platí.

"My... ehm... my nemůžeme nabídnout víc než jeden zlatý za všechno," pokrčil jsem rameny.

"Ujednáno!" prohlásil Brockhurst. "Při současném stavu mých financí nemohu takovou nabídku odmítnout bez ohledu na to, jak je to nebezpečné."

Napadlo mi, že bych měl Aahz požádat o krátkou lekci o směnném kurzu.

"Ehm... je tu ještě další potíž," zamumlal jsem zadumaně.

"Jaká?"

"Můj partner, Aahz. Pamatuješ se na něj?"

Imp přikývl.

"No, on se právě teď snaží někoho najmout a má u sebe peníze," pokračoval jsem. "Takže je dost dobře možné, že když uspěje, a on obvykle uspěje, že nezbyde dost peněz, abychom mohli najmout tebe."

Brockhurst se chvilku kousal do rtů a pak pokrčil rameny.

"Dobrá," řekl posléze, "zkusím to. Nic jiného mi stejně nezbývá. Jak říkám, dveře se mi s nabídkami na práci zrovna netrhnou."

Nemohl jsem už najít žádnou výmluvu.

"Takže," chabě jsem se pousmál, "když teda s tím souhlasíš..."

"Pozor, šéfe," zamumlal mi do toho Imp. "Máme společnost."

Nedokážu říct, co mě znepokojilo víc. Jestli to, že mě Brockhurst nazval šéfem, nebo zjevení, které zrovna přistoupilo k našemu stolu.

Kapitola čtrnáctá

"Hledáme pár správných chlapíků."

- B. Cassidy

Chvilíčku jsem si myslel, že k nám přišel kostlivec. Pak jsem se podíval lépe a všiml jsem si, že má přece jenom kosti potažené kůží. To jeho křídová bledost způsobovala, že vypadal jako mrtvola.

Jeho mrtvolnou bledost ještě podtrhoval tmavěmodrý hábit s kapucí, do kterého byl zabalený. Pak jsem si povšiml

vrásčité tváře s krátkým pronikavě bílým plnovousem a došlo mi, že návštěvníkem není kostlivec, ale velmi, velmi starý muž.

Vypadalo to, že každým okamžikem omdlí. Křečovitě svíral podivně pokroucenou tmavou berlu, která byla asi jedinou věcí, jež ho držela na nohou. Prohlížel si nás ale pronikavými očima a na tváři mu hrál sebevědomý úsměv.

"Slyšel jsem vás dobře, hoši?" zeptal se křaplavým hlasem.

"Prosím?" zaškaredil se na něj Brockhurst.

Vetchý stařec se zašklebil a zesílil hlas.

"Řek sem 'Slyšel jsem vás dobře, hoši?!' zařval. "Co se děje? Ste hluchý?"

"Och... promiň, skočil jsem mu honem do řeči. "Než ti odpovíme, musíme vědět, o čem myslíš, že jsme mluvili."

Stařec se na okamžik zamyslel a zaškubal hlavou na souhlas.

"Ti, řeknu, máš pravdu!" zaskřehotal. "Si pěkně mazanej hošan."

Začal se naklánět, málem že neupadl, ale ustál to.

"Bych řek si říkal tady Růžounovi, že hledáte lidi do armády," oznamoval pečlivě a palcem přitom škul k Brockhurstovi.

"Jmenuju se Brockhurst a žádnej Růžoun!" vztekal se Imp.

"V pořádku Bratwurst," kývl stařík. "Nemusíš se hned štětit."

"Řekl jsem Brockhurst!"

"Slyšel jsi správně," skočil jsem jim do řeči, protože jsem doufal, že čím dříve bude jeho zvědavost uspokojena, tím dříve se ho zbavíme.

"Dobrá," oznámil. "Počítejte se mnou! Já a Blackie jsme si už hezky dlouho pořádně nezabojovali."

"Kolipak asi století?" ušklíbl se Brockhurst.

"Bacha na pus, Bratwurst!" varoval ho stařík. "Možná, že jsme trochu postarší, pořád tě ale můžeme naučit pár věcí o tom, jak vyhrát válku."

"Kdo je Blackie?" zeptal jsem se a předešel tak Brockhurstově ostré odpovědi.

Namísto odpovědi se stařec napřímil... tedy skoro napřímil a poklepal na svou berlu.

"Tohle je Blackie!" prohlásil pyšně. "Nejlepší luk, co kdy na Lukle byl. A že je tam spousta vynikajících luků!"

S údivem jsem viděl, že podivná berla je opravdu luk. Nenapjatý, s kolem dokola omotanou tětivou. Nepodobal se žádnému luku, co jsem zatím viděl. Byl pokroucený a hrbolatý, ale vyblýskaný tak, že to vypadalo, že z něj probleskuje vnitřní oheň.

"Počkej, počkej!" Brockhurst byl náhle plný zájmu. "Říkal jsi, že jsi z Lukly?"

"Tak jest," stařec se zazubil. "Ajax se jmenuje a boj miluju. Ste ještě neviděli bitvu, která by starýho Ajaxe dostala. A že jsem bojoval ve spoustě bitev."

"Ehm... mohl bys nás na chvilku omluvit, pane?" usmál se omluvně Brockhurst.

"Jistě, synu," přikývl Ajax, "žádnej spěch."

Nechápal jsem, proč ta náhlá změna v Impově chování. Vypadal tak rozčileně, a tak když mi pokynul hlavou, naklonil jsem se k němu, abych si ho poslechl.

"Najmi ho, šéfe!" zasyčel mi do ucha.

"Cože?" vydechl jsem, nevěřiv vlastním uším.

"Říkám, abys ho najal!" opakoval Imp. "Kromě rady ti toho moc nabídnout nemůžu. A ta rada teď zní, abys ho najal."

"Ale vždyť je..."

"Je z Lukly!" nenechal mě Brockhurst domluvit. "Šéfe, v téhle dimenzi lukostřelbu vynalezli! Nenatrefíš na moc rodilých Lučištníků a nezáleží na tom jak starých, které by šlo najmout. Jestli ti ta válka opravdu dělá těžkou hlavu, tak ho najmi. Mohl by docela dobře zvrátit poměr sil v náš prospěch."

"A můžeme si ho dovolit, když je tak dobrý?" zašeptal jsem.

"Jeden zlaták bude tak akorát," usmál se široce Ajax, který mezi nás strčil hlavu. "V tom případě to беру."

"Skvělý!" rozzářil se Brockhurst.

"Počkejte," vykřikl jsem zoufale, "mám partnera a ten..."

"Já vim, já vim," zarazil mě rukou Ajax. "Slyšel jsem, jak's to povídal tady Bratwurstovi."

"Já jsem Brockhurst," zabručel, tentokrát s úsměvem, Imp.

"Esli partner nikoho nenajde, tak's nás najal!" zasmál se stařík a pokyvoval hlavou. "Je to sice trošku divný, ale panujou divný časy."

"Taky bych řekl," zamumlal jsem.

Docházelo mi, že jsem předtím asi mluvil s Brockhurstem až příliš hlasitě.

"Měl bys ale vědět ještě jednu věc, mládenče," špitl mi spiklenecky Ajax. "Někdo nás pronásleduje."

"Kdo?" zeptal jsem se.

"Přesně to nevím," připustil. "Eště sem to nezjistil. Je to ten drobný modrej člobrda v koutě za mnou."

Natáhl jsem krk, abych se tam podíval. V koutě nikdo nebyl.

"Jaký člobrda? Totiž člověk?" opravil jsem se.

Ajax se ohlédl s rychlostí, kterou bych při jeho křehkém vzhledu neočekával.

"Hernajs!" zaklel. "Zase zmizel. Proto, mládenče, nemůžu zjistit, co je zač."

"Ach... jasně, Ajaxi," s vážností jsem odvětil. "Chytneš ho příště."

Nádhera! Jeden Imp, co nemá sílu, a starý Lučištník, co má vidiny.

Úvahy mi přerušilo jemné poklepání na rameno. Otočil jsem se a uviděl nad sebou chrliče.

"Objednávka je hotová, pane," řekl s neměnným úsměvem.

"Objednávka?"

"Ano, kdybys mě následoval..."

"To musí být nějaký omyl," začal jsem, "já si nic..."

Chrlič už byl ale pryč, valil se zpátky k pultu. Chtěl jsem ho nechat být, ale pak jsem uvážil, jak je velký a neoblomný. Rozhodl jsem se tohle nedorozumění napravit co nejzdvořileji.

"Omluvte mě," řekl jsem svým společníkům. "Hned budu zpátky."

"S námi si nedělej starosti, šéfe," mávl rukou Brockhurst.

Moc mě to nepřesvědčilo.

K pultu se mi podařilo dorazit, aniž bych mečem do něčeho či někoho břítkl. Poprvé za odpoledne se mi lehce zvedlo sebevědomí. Takto posílen jsem se obrátil na chrliče.

"Já si... ehm... nevzpomínám, že bych si něco objednal," sdělil jsem mu zdvořile.

"Nemáš se vůbec za co omlouvat," zamručel s tím svým věčným úsměvem. "Nejde mi do hlavy, jak někdo nebo něco může pozřít i jediné sousto toho, co tu máme."

"Ale..."

"To bylo proto, abych tě dostal od tamtěch dvou," omluvně pokrčil rameny. "Já se stydím to udělat, víš."

"Co se stydíš udělat?"

"Požádat tě o práci, samozřejmě!"

Rozhodl jsem se v budoucnu mluvit hezky potichu. Vypadalo to, že moje tichá rozmluva s Brockhurstem upoutala půl Bazaru.

"Podívej... ehm..."

"Gus!" doplnil chrlič.

"Ano, jasně, Gusi, ale já vlastně nenajímám..."

"Já vím. To tvůj partner," přerušil mě. "Ale ty tady jsi a on ne. Tak mě napadlo, že bys měl znát naši nabídku, než bude soupiska úplně hotová."

"Aha," řekl jsem, nevěda, co jiného bych na to měl říct.

"Jak já to vidím," pokračoval, "tak bychom vám mohli být dost užiteční. Jsi Tulpan, že jo?"

"Jsem z Tulpu," oznámil jsem koženě.

"No, pokud mi paměť dobře slouží, tak tam zbraně nejsou moc vyvinuté."

"Máme kuše a katapulty," sdělil jsem mu. "Tedy protivník je má."

"Vždyť to říkám," přikývl Gus. "Primitivní. Všechno, co je třeba k zastavení armády, je podpora ze vzduchu s nevelkou ohňometnou palebnou silou. My vám můžeme poskytnout obojí a nebylo by to drahé. Oba dohromady za jeden zlatý." Ted' už mi bylo jasné, že jsem tržní hodnotu zlatého podcenil. Odměna jednoho zlatáku pořád lákala.

"Když já nevím, Gusi," řekl jsem opatrnicky. "Tamhle Ajax je prý vynikající Lučištník."

"Lukostřelci," usklíbl se chrlič. "Já mluvím o skutečné ohňometné síle. O takové, jakou vám může poskytnout můj parťák."

"Kdo je tvůj partner?" zeptal jsem se. "Není náhodou drobný a modrý?"

"Kdepak," řekl a ukázal do vzdáleného kouta. "To je Gremlin. Přišel s Lučištníkem."

"Gremlin?" podívil jsem se a sledoval jeho prst.

Opravdu, na stoličce v koutě seděla malá elfi postavička. S tichým pozdravem na mě kývla. Čtverácké oči jí přitom v bleděmodré tvářičce jenom hrály. Zamyšleně jsem jí s úsměvem na pozdrav odpověděl. Ajaxovi jsem zjevně dlužil omluvu.

"Já si myslel, že Gremlinové nejsou," prohodil jsem stranou ke Gusovi.

"Spousta lidí si to myslí," souhlasil chrlič. "Ale jak sám vidíš, jsou."

Nebyl jsem si tím tak jistý. Ve zlomku vteřiny, kdy jsem z něho spustil oči, když jsem mluvil s Gusem, se beze stopy vytratil. Lávalo mě jít se po něm podívat, ale Gus pokračoval.

"Počkej chvíli, představím ti svého parťáka. Je někde tady."

Ještě nedomluvil a již se začal šacovat v podpaží a záhybech kůže.

Zvědavě jsem přihlížel, ale moji pozornost upoutala ještěrka, která mu vylezla ze záhybu složeného křídla a ted' na mě strnule zírala z jeho pravého ramene. Byla asi jenom tři palce dlouhá, ale zářila jasně oranžovou barvou. Na kůži jí k tomu jako živé hrály červené skvrny. Celkový dojem byl přenádherný.

"To je tvoje ještěrka?" zeptal jsem se.

"Tady je!" zvolal Gus triumfálně a sundal si plazu z ramene a položil si ho na dlaň. "Seznam se s Berfertem. To je parťák, o kterém jsem ti říkal."

"Nazdar, Berferte," usmál jsem se a natáhl prst, abych ho pošimral.

Chrlič okamžitě zareagoval a rychle s ním ucukl z mého dosahu.

"Hej, opatrně," varoval mě. "Takhle bys moh lehce přijít o prst."

"Nechtěl jsem mu ublížit," vysvětloval jsem.

"Ne, on málem ublížil tobě!" objasnil mi Gus. "Berfert je salamandr, pochodující zápalná puma. Jsme spolu, protože jsem široko daleko jediný, kdo se ho může dotknout, aniž by mě to spálilo na škvarek."

"Aha," došlo mi náhle. "Takže když jsi říkal ohňometnou sílu..."

"Tak jsem myslel opravdovou ohňometnou sílu," dokončil Gus. "Berfert je smete z povrchu a já je zpracuju ze vzduchu. Tak, co ty na to? Dohodneme se?"

"Já si... ehm... musím promluvit se svým partnerem," namítl jsem.

"Bezva," zaduněl Gus. "Jdu se balit."

Zmizel dřív, než jsem ho mohl zarazit.

Opřel jsem se o pult. Zoufale jsem si přál, aby se Aahz vrátil. Jako by to slyšel, rozrazil dveře s Tandou v patách.

Pozdrav se mi zadrhl v krku, když jsem spatřil jeho zachmuřenou tvář. Nebyl v dobrém rozmaru.

"Myslel jsem, že jsem ti řekl, že máš čekat venku," zařval na mě.

"Zchladni, Aahzi," klidnila ho Tanda. "Myslela jsem, že by to bylo pro něj pohodlnější, kdyby počkal tady a on je tady. Nic se nestalo."

"S Dably jsi neobchodoval?" zeptal se podezřívavě.

"S žádným jsem ani nepromluvil," protestoval jsem.

"Dobrá!" prohlásil, poněkud uchlácholen. "Tak to máš ještě naději, mladej."

"Říkala jsem ti, že to dokáže," usmála se Tanda vítězoslavně. "Že je to tak, fešáku?"

Ať jsem se snažil sebevíc, nedokázal jsem jí na to odpovědět.

Kapitola patnáctá

"Tenhle problém si nechám na zítra."

- S. O'Hara

"Ehm... žoldnéři čekají venku?" vypravil jsem ze sebe konečně.

"Ještě jsi, hochu, neodpověděl na otázku," poznamenal Aahz a znovu se na mě s podezřením podíval.

"Nevykrut' si krk, fešáku. Stejně žádný svoje vojsko neuvidíš," poradila mi Tanda. "Žádný totiž není. Vypadá to, že náš vynikající vyjednávač narazil na sobě rovné."

"Ti banditi!" vybuchl Aahz. "Dokážete si představit, kolik by to stálo, kdybych přistoupil na to, že součástí smlouvy bude i zaplacení jejich útraty v hospodě? Říkají si, že jsou nevýdělečná skupina. To bych jim teda rád dělal účetní uzávěrku."

Mé naděje na záchranu klesly ke dnu.

"Ty jsi je nenajal?" zeptal jsem se.

"Ne, nenajal," zaškaredil se Aahz. "A tak jsme tam, kde jsme byli. Takže si tu musíme někoho najmout."

"A zkusil jsi..." začal jsem.

"Hele," přerušil mě Aahz vztekem, "dělal jsem, co jsem mohl, a nikam jsem se nedostal. To bych rád viděl, jak bys pořídil ty."

"Už pořídil!" oznámil "Brockhurst, který se mezitím zvedl ze židle. "Zatímco jsi mařil čas, Skeeve tady najal celou údernou skupinu."

"Cože udělal?" otočil se k němu a zařval Aahz. "Brockhurste! Co tady děláš?"

"Čekám na rozkazy a jsem připraven vyrazit," nevinně odvětil Imp.

"Kam vyrazit?" zrudl Aahz.

"Na Tulp, samozřejmě," zarazil se Brockhurst. "Ty's mu to ještě, šéfe, neřekl?"

"Šéfe?" zahřměl Aahz. "Šéfe?"

"Nemusíš tak řvát," zabrumlal Ajax a obrátil se k našemu shromáždění. "Už sis nastěžoval dost."

"Ajaxi!" vyjekla nadšeně Tanda.

"Tando!" vykřikl stařec.

Skokem byla u něj, ale on se elegantně zaštitil lukem.

"Pomálu, děvče," rozesmál se. "Žádný to tvoje silácký vítání. Nejsem už tak mladej, jak jsem bejval, víme?"

"Ty starej lišáku!" dobírala si ho Tanda. "Všechny nás přežiješ."

Ajax s vážnou tváří pokrčil rameny. "To visí na tom, jak dobrý generál tady mládenec je," poznamenal.

"Tak, mladej," procedil Aahz mezi zuby, "chci si s tebou promluvit! A to hned teď!"

"To znám, tuhle náladu!" prohlásil Gus, který se vynořil z kouta.

"Gusi!" vykřikl Aahz.

"Jsem to já sám, z kamene vytesán!" potvrdil mu to chrlič. "Ty budeš také v téhle výpravě? To šéf neřikal, že v tom jede i Pervers."

Namísto odpovědi klesl Aahz těžce na židli a složil hlavu do dlaní.

"Tando!" zaúpěl. "Ještě mi někdy pověz, že tenhle cápek se dokáže dostat do maléru."

"Ehm... Aahzi," řekl jsem opatrně, "nemohl bych s tebou chvilku mluvit o samotě?"

"Nu, myslím, že to je znamenitý nápad... šéfe," řekl.

Z jeho úsměvu mi do smíchu nebylo.

"Hochu, hochu!" zasténal, když jsem domluvil. "Kolikrát ti to mám říkat? Tohle je Bazar na Pakle! Musíš si dávat pozor, co a komu říkáš. Obzvlášť když jsou v tom peníze."

"Ale já jim říkal, že to není definitivní, dokud neuvidíme, jestli jsi nenajal někoho jiného," namítl jsem.

"Ale já nikoho nenajal, takže dohoda platí," povzdechl Aahz.

"Nemůžeme se z toho nějak vyvléknout?" zadoufal jsem.

"Na Pakle se vyvléknout z dohody?" Aahz zavrtěl hlavou. "To by nás z Bazaru hnali svinským krokem. Nezapomeň, že Bazar je řízen Kupeckým sdružením."

"Říkal jsi ale, že potřebuješ nějakou další pomoc," nedal jsem se.

"No, nečekal jsem ale, že to dojde až tak daleko," ušklíbl se. "Jeden Imp, senilní Lučištník a chrlič."

"A jeden salamandr," dodal jsem.

"Gus se pořád ještě tahá s Berfertem?" zeptal se s jistým ulehčením. "Aspoň něco."
"Jedinou neznámou je ten Gremlin," pronesl jsem zamyšleně.
"Jak jsi přišel na tohle?" vyjevil se.
"No, přišel s Ajaxem. Otázkou je proč? A jestli s námi půjde na Tulp."
"Chlapče," prohlásil vážně, "Vždyť jsem ti to už říkal. Nic takového jako Gremlinové neexistuje."
"Ale já ho viděl Aahzi."
"Nedělej si z toho hlavu," řekl soucitně. "Po takovém dni, jako je tenhle, bych se vůbec nedivil, kdybys měl halušky."
"Co to jsou..."
"Už jste se domluvili?" zeptala se Tanda, která se k nám přidala.
"O tom, o čem to šlo, tak jo," povzdechl Aahz. "Jestli však chceš slyšet můj názor, tak s takovouhle bandou jsme zralí jít spíš do ZOO než do války."
"Aahz má trochu připomínky k mému výběru," sdělil jsem jí.
"Co tě žere, Aahzi?" podivila se. "Myslela jsem, že jste s Gusem staří kumpáni."
"Gus mi nevadí," pospíšil si Aahz. "Ani Berfert. Ta ještěrka to s ohněm umí dokonale."
"A já zase ručím za Ajaxe," ujistila ho Tanda. "Nesud' ho podle stáří. Byla bych radší, kdyby mě kryl on, než celá armáda rádoby lukostřelců."
"Opravdu je z Lukly?" zapochyboval Aahz.
"Tak to říká, co ho znám," pokrčila Tanda rameny. "A až ho uvidíš střílet, tak o tom nebudeš pochybovat. Proč?"
"Ještě jsem neviděl opravdového Lučištníka," řekl. "Jeden čas jsem si skoro myslel, že ta dimenze je jenom legenda. No, jestli umí jenom z poloviny střílet tak, jak se to o Lučištnících říká, tak mít ho v týmu nemusí bejt vůbec špatný."
Hned mi bylo líp. Aahz si však naneštěstí mého úsměvu povšiml.
"Ten Imp je ale něco jinýho," pravil nesmlouvavě. "Já vůbec nejsem žhavý dělat s Impy, ale najmout Impa bez Síly, to jsou vyhozené peníze."
"Nezapomeň, že to je Zabiják," upozornila ho Tanda. "Vsadím se, že nám bude co platný, ať má Sílu nebo ne. Když jsem si před chvílí povídala s Gremlinem, tak..."
"Nezačínej s tím zase!" zavrčel Aahz.
"S čím nemám začínat?" podivila se.
"S tím Gremlinem," zaškaredil se Aahz. "každej hlupák ví, že nic takovýho jako Gremlinové neexistuje."
"Nechceš mu to říct?" usmála se Tanda. "Já ti ho zavolám, je támhle... a sakra! Už je zase pryč."
"Jestli jsi skončila, tak bysme mohli jít," zavrčel Aahz a zvedl se ze židle. "Čeká nás boj, víš."
"Je mi to jasný, neměl jsem tak..." povzdechl Aahz.
"Tady!" zvolala a vylovila mně povědomý předmět.
Bylo to kovové žezlo asi osm palců dlouhé a dva palce tlusté s knoflíkem na jednom konci.
"D - hoplá!" vykřikl jsem. Hned jsem to udělátko poznal.
"To je ten, co's dal Is'tvanovi," usmála se Tanda pyšně. "Štípala jsem mu ho, když jsme se trhli. Nejdřív ho ale uveďte do původního stavu, co?"
"Jenom jestli si to dobře pamatuju," zachmuřil se Aahz, ale oči z něho nespustil.
"Myslela jsem, že by se mohl hodit, kdybysme nebyli zrovna spolu a potřebovali jste se vypařit," pokrčila rameny Tanda.
"To opravdu oceňuju!" chytil ji Aahz s úsměvem okolo ramen.
"A to mě tedy budeš moct naučit, jak se cestuje dimenzemi?" zeptal jsem se s nadějí.
"Teď ne," zašklebil se Aahz. "Musíme do boje, copak jsi zapomněl?"
"Aha! No jasně."
"Tak seber svoje vojsko a vyrazíme," nakázal mi.
"Tak jo," souhlasil jsem a vstal ze židle. "Jdu ke Glípovi a... moment! Řekl jsi moje vojsko?"
"Ty's je najal, ty je povedeš," usmál se můj učitel.
"Ale ty jsi..."
"Samozřejmě, že já budu tvůj vojenský poradce," pokračoval nenuceně. "Ale role Neohroženého vůdce patří tobě. Nezapomeň, že ty jsi dvorní čaroděj."
Těžce jsem polkl. Nějak mi to zatím na mysl ani nepřišlo.
"Ale co mám dělat?" zeptal jsem se zoufale.
"Nóó," vychutnal si to Aahz. "Nejdřív bych ti radil, abys je odsud dostal ven, abychom mohli všichni pohromadě vyrazit na Tulp... tedy pokud bys tu nechtěl nechat toho svého draka.
Na tohle nemělo ani cenu odpovídat. Otočil jsem se k své jednotce a přehlédl ji, jak jsem se domníval, dostatečně pánovitým pohledem, který měl okamžitě upoutat jejich pozornost.
Nějak to nezabralo. Dál byli zabrání do živého hovoru.
Hlasitě jsem si odkašlal.
Zase nic.
Uvažoval jsem, jestli bych neměl vylézt na stůl.
"Tak poslouchejte!" zařval náhle Aahz. Málem mě tím k smrti vyděsil.
Hovor ustal, jako když utne, a všechny hlavy se otočily ke mně.
"Aah..." začal jsem sebevědomě. "Takže vyrazíme. Všichni ven. Počkejte na mě u draka."
"Jasně, šéfe!" zvolal Brockhurst a vyrazil ke dveřím.
"Hned tam budu, mládenče," zasípal Ajax a začal se ztěžka zvedat.

"Tady Grampe," řekl mu Gus. "Dej mi ruku, pomůžu ti."
"Nemenuju se Gramp, ale Ajax!" zamračil se Lučištník.
"Chtěl jsem ti jenom pomoci," omlouval se Gus.
"Si vstanu sám," trval si Ajax na svém. "Že sem starej, eště neznamená, že sem bezmocnej."
Koukl jsem se po Aahzovi, aby mi pomohl. Oba s Tandu už ale mířili ven.
Když jsem se otáčel zpátky k Ajaxovi, měl jsem dojem, že jsem zahlédl vyklouznout ze dveře malou modrou postavičku.
Snad to byl Gremlin. Když se ale konečně dostal na ulici, nikde jsem ho neviděl.

Kapitola šestnáctá

"Dezinformace jsou jednou z nejhlavnějších příčin válek!"

- A. Hitler

Armáda byla naštěstí pořád tam, kde byla, když jsme vyrazili na Paklu. Naštěstí proto, že, jak zdůraznil Aahz, mohli za naší nepřítomnosti pokračovat v postupu. Kdyby k tomu došlo, mohli jsme se při návratu klidně octnout za nepřátelskými liniemi, jestli zrovna ne uprostřed jejich ležení.
Samozřejmě, že tohle mi řekl, až když jsme se na Tulp vrátili. Aahz měl v zásobě spoustu takových pikantních informací. Jeho volbě o vhodnosti a načasování jejich sdělení by se dalo ale leccos vytknout.
Ajax po našem příjezdu neztrácel čas. S mrštností, kterou by u něho, vzhledem k jeho letům nikdo nečekal, natáhl na luku tětivu a začal si prohlížet vzdálené ležení.
"Tak, mládenče," zeptal se a nespustil přitom z nepřátelských jednotek oči, "copak bude první sadou cílů?"
Jeho dychtivost mě trochu zarazila, ale Aahz za mě báječně zaskočil.
"Nejdřív musíme konečně uspořádat válečnou poradu," prohlásil důležitě.
"Nečekali jsme, že tě budeme mít s sebou," dodala Tanda. "To, že máme na naší straně roditelýho Lučištníka, znamená, že musíme výrazně přepracovat svý válečný plány."
"Nedělejte si se mnou starosti," pokrčil rameny Ajax. "Sem jenom chtěl, abyste viděli, že sem připravenej si na sebe vydělat. Dělejte, co je třeba. Už sem viděl spoustu válek, co se sepsuly, protože si nikdo s nějakým plánováním hlavu nedělal. Kdyby vám to nevadilo, dal bych si zatím malýho šlofika. Kdybyste potřebovali něco střílet, stačí houknout."
"Aha... tak jo, Ajaxi," souhlasil jsem.
Bez dalších řečí se Ajax svalil na zem a těsněji se zabalil do svého pláště. Za pár minut už lehce pochrupoval, ale jak jsem si všiml, luk nepustil.
"Tak tohle je opravdu ostřílenej voják," poznamenal Aahz. "Jakmile to jde, usne kdekoliv a kdykoliv."
"Nechceš šéfe, abych udělal malý průzkum?" zeptal se Gus.
"No..." zaváhal jsem a střílel pohledem k Aahzovi.
Ten jej zachytil a neznatelně kývl.
"Ovšem, Gusi," dokončil jsem. "Počkáme tady na tebe."
"Já vyrazím na výzvědy druhým směrem," nabídl se Brockhurst.
"Dobrá," přikývl jsem. "Aahzi, mohl bys jim předtím podat stručný přehled?"
Snažil jsem se to hodit Aahzovi na krk, ale on se zapojil do hovoru tak hladce, jako kdybychom si to předem nacvičili.
"Je tu pár věcí, o kterejch toho potřebujeme vědět víc," řekl důležitě. "Za prvé, je to bitevní pole. Potřebujeme, aby nebylo velký a tu a tam byl nějakej porost. Na to se podíváš ty, Gusi. Víš, co hledat. Brockhurste, ty se podíváš, co je novýho v nejbližších třech táborech."
Oba zvědové rázně přikývli.
"A oba si dejte pozor, ať vás nezblejsknou," varoval je Aahz. "Informace nám budou nanic, když se nevrátíte."
"Ale no tak, Aahzi," napomenul ho Gus. "Co by asi tak museli mít, aby mohli pošramotit starý balvan?"
Názorně to předvedl, když praštil předloktím do stromku. Ten padl a chrličovo předloktí nedoznalo nejmenší úhony.
"To nevím," připustil Aahz. "A ani to vědět nechci. Jsi jedna z našich tajnejch zbraní. Ztratila by smysl, kdyby byli předem varovaný. Rozumíš, co mám na mysli?"
"Rozumím," přikývl Gus a odkolébal se pryč.
"Hned jsem zpátky," řekl Brockhurst, mávl rukou a vyrazil opačným směrem.
"Teď, když máme chvíli," zamumlal jsem k Aahzovi, když jsem zamával Brockhurstovi na pozdrav, "nevadilo by ti, kdybys mi řekl, jaký je náš konečný plán? Nevím totiž ani, jaké byly ty předchozí plány."
"To je jednoduchý," odvětil Aahz. "Ještě ho nemáme... zatím."
"A kdy ho teda dáme dohromady?" zeptal jsem se s hranou trpělivostí.
"Nejspíš až na bitevním poli," zívł Aahz. "Do tý doby to nemá smysl. Je v tom hodně proměnných."
"Nebylo by špatný, kdybychom měli aspoň obecnou představu, co budeme dělat, než vpochodujeme do bitvy?" naléhal jsem. "Hodně by to udělalo pro klid mé mysli."
"Ach, obecnou představu, co budeme dělat, už máme," přiznal Aahz.
"Není rozkošnej?" zašklebila se Tanda. "A co kdyby ses, Aahzi, o ní s námi podělil? Jedeme v tom taky, víš?"
"No tak jo," spustil líně, "ta hra se jmenuje zdržování a demoralizace. Došel jsem k tomu, že přesilu mít nebudeme. Není nás ani dost na to, abysme to zkusili."
Spolkl jsem jízlivou poznámku a nechal ho pokračovat.
"Ale zdržovat a demoralizovat, na to bysme stačit měli," usmál se Aahz. "Už do začátku máme v tomhle druhu boje na své straně dvě velký zbraně."

"Ajaxe a Guse," dodal jsem snaživě.

"Strach a byrokracii," opravil Aahz.

"Co má zas tohle znamenat?" zamračila se Tanda.

"Tando, děvče zlatý," usmál se Aahz, "to tvoje skotačení po všech možných dimenzích tě dočista zkazilo. Zapomněla's jak myslí obyčejný lidi. Průměrná osoba v jakýkoli dimenzi nemá o magii ani ponětí a o jejích omezeních už vůbec ne. Kdyby jim tady mladej řek, že dokáže zastavit slunce nebo zařídít, aby stromy rostly obráceně, tak mu uvěří. Obzvlášť, když má na důkaz svých schopností a Síly kolem sebe zástup tolika pochybných zjevů. A musíš uznat, že tahle parta, kterou má s sebou tentokrát, pořádně podivná je."

"Co je to byrokracie?" zeptal jsem se, když jsem se konečně dostal ke slovu.

"Úřední šiml... systém," sdělil mi Aahz. "Organizace, která dělá věci tak, aby nikdy hotovy nebyly. V tomto případě se tomu říká poslušnost velení. Armáda takové velikosti, jako máme před sebou, musí fungovat jako dobře naolejované stroj, jinak začne škobrtat o svoje vlastní nohy. Vsadím se, že když hodíme pár hrstí písku do toho jejich soukolí, tak stráví víc času rozbroji mezi sebou než honěním se za námi."

Tohle bylo jednou z mála, kdy Aahz opravdu vysvětlil to, co řekl. Byl bych raději, kdyby to neudělal. Byl jsem ještě víc zmatený než předtím.

"Ehm... jak tohle všechno uděláme?" zeptal jsem se.

"To budeme vědět líp po tvým prvním válečným jednání," pokrčil Aahz rameny.

"Copak nejednáme teď?"

"Já myslím s nepřitelem," zaškaredil se Aahz. "Zanedlouho se usadíš s nějakým jejich velitelem, abyste se dohodli, jak se bude bojovat."

"Já?" zamrkal jsem.

"Ty jsi velitel obrany, nezapomněl's?" zazubil se Aahz.

"To patří k práci, fešáku," potvrdila Tanda.

"Počkej chvíli," zarazil jsem je. "něco mě zrovna napadlo. Myslím, že mám lepší nápad."

"To si musím poslechnout," ušklíbl se Aahz.

"Zmlkni, Aahzi," nařídila mu Tanda a dloubla ho do žeber. "Tak co máš, fešáku?"

"Máme mezi sebou přece pár vycvičených Zabijáků, ne?" poznamenal jsem. "Tak proč je prostě nenechat pracovat?"

Kdyby se odpravilo dost důstojníků, tak by byly jejich šance mizivé. Nebo snad ne?"

"To nepůjde, chlapče," zarazil mě Aahz rovnou.

"Proč ne?"

"Můžeme pravidla trochu překroutit, ale nemůžeme je porušit," vysvětloval. "Ve válce mezi sebou bojujou vojska. Odpravit oficíry a neutkat se s vojskem, to je proti pravidlům. Pochybuju, že by i naši byli pro. Starý válečníci jako je Ajax, ty by se k něčemu takovému nepropůjčili."

"Má pravdu," potvrdila Tanda. "Zabijáci berou jednotlivé zakázky v osobních sporech, ale ne proti vojákům v armádě."

"Bylo by to ale jednodušší," naléhal jsem.

"Podívej se na to takhle," poznamenal Aahz. "kdybys to chtěl, tak to udělají. Teď se ale věci mají tak, že jsi mimo moc Zabijáků. Opravdu bys chtěl, aby se to změnilo?"

"Jak mám vést vyjednávání?" zeptal jsem se.

"Řeknu ti to, až bude čas," ujistil mě Aahz. "Teď si musíme naplánovat jiné věci."

"Jako třeba co?" zeptala se Tanda.

"Jako třeba co podniknout s těma signálníma věžema," prohlásil Aahz a hlavou pokynul k jedné z těch vzdálených konstrukcí.

"Dost času na rozluštění jejich kódu mít asi nebudem, takže nejlepší bude nějak rušit jejich signály. Ty jsi říkala, že jsi na Bazaru sehnala pár maličkostí pro zvláštní efekty. Máš něco, co by se nám hodilo na ty věže?"

"Nejsem si jistá," zamračila se Tanda. "Kdybys tak něco řekl předtím, než jsem šla nakupovat."

"A co Ajax?" navrhl jsem.

"A co s ním má být?" nechápal Aahz.

"Jak blízko musí být, aby tam něco s lukem dokázal?"

"To nevím," pokrčil rameny Aahz. "Proč se nezeptáš jeho?"

Byl jsem celý dychtivý uplatnit svůj nápad, a tak jsem si dřepl vedle dřímající lukostřelce.

"Ehm... Ajaxi," zavolal jsem tiše.

"Je něco potřeba, mládenče?" zeptal se stařec, který se ihned probudil.

"Vidíš ty signální věže?" zeptal jsem se ho a ukázal na ně.

Ajax vstala a zadíval se tím směrem. "Jasně že jo," přikývl.

"Nás... ehm... mě by zajímalo," vysvětloval jsem, "jestli bys jim mohl svým lukem nějak překazít ty signály."

Namísto odpovědi vytáhl zpod pláště šíp, vložil ho do luku, a než jsem ho mohl zastavit, tak ho vypustil.

Štřela zmizela směrem k nejbližší věži. S tlukoucím srdcem jsem se snažil zachytit její let.

Na plošince nahoře na věži stál muž, praporec měl opřený vedle sebe o zábradlí. Ten se náhle skácel, přeražený vejpuř.

Muž sebou trhl a jen taktak stihl zachytit spodní část žerdě. Zmateně si prohlížel přeražený konec.

"Nějakej další cíl?" zeptal se Ajax.

Nedbale se opíral o luk, věž měl za zády. Ani se neobtěžoval sledovat, jestli jeho štřela zasáhla cíl.

"Ehm... teď zrovna ne, Ajaxi," ubezpečil jsem ho. "Jdi si znova lehnout."

"U mě dobrý, synku," usmál se, když se ukládal. "Zítra bude terčů spousta."

"Jak jsi na to přišel?" zeptal jsem se.
"Podle, signálů, co sem jim přerušil," zazubil se. "Armáda se chystá zejtra vyrazit."
"Ty dokážeš číst jejich signály?" zamrkal jsem.
"Jistě," přikývl. "Armády používají asi osm různých kódů a ty já znám všechny. Mám to ve smlouvě."
"A zítra vyrazí?" naléhal jsem.
"Jó, to sem přece řekl." Střelec se zamračil. "Co se děje? Si hluchej, nebo co?"
"Ne," ujistil jsem ho honem. "Jenom to mění naše plány. Jdi zase spát."
Vrátil jsem se na naši malou konferenci, kde jsem zastihl Aahze a Tandu s Brockhurstem.
"Špatný zprávy, hochu," sdělil mi Aahz. "Tady Brockhurst říká, že se zítra pohnou."
"Já vím," řekl jsem. "Zrovna jsem se to dozvěděl od Ajaxe. Umiš taky číst praporové signály, Brockhurste?"
"Kdepak," přiznal Imp. "Ale Gremlin jo."
"Jaký Gremlin?" vycenil zuby Aahz.
"Před minutkou tady byl," Brockhurst se zamračene rozhlížel kolem.
"Tak, fešáku," vzdychla Tanda a zamrkala na mě, "řekla bych, že už není čas na plánování. Bude lepší, když zavoláš draka. Zítra se bude nejspíš hodit každá pomoc."
Glíp vyrazil do okolí hned, jak jsme se vrátili. Občas jsme ho ale zaslechli, jak se prodírá křovím.
"Pro draka dojdeš ty, Tando," nařídil Aahz. "I když mi uniká, jak by nám mohl bejt nějak ku pomoci. Já tady se 'šéfem' musím probrat jeho zítřejší vyjednávání."
Veškeré sebevědomí, které jsem nabral díky Aahzovu předchozímu velkolepému plánu, mě opustilo. Tanda měla pravdu. Moc času nám nezbyvalo.

Kapitola sedmáctá

"Diplomacie je vybroušenou zbraní civilizovaného válečníka."
- Hun, A.T.L.

Trpělivě jsme čekali na naše první válečné vyjednávání. Byli jsme dva, Aahz a já. Proti nám celá armáda. Byl to samozřejmě Aahzův nápad. Kdyby záleželo jenom na mně, nedostal by mě sem ani pár volů. Snažil jsem se na to nemyslet. Odkášlal jsem si a koutkem úst jsem procedil k Aahzovi.
"Aahzi?"
"Copak je, hochu?"
"Jak dlouho tady budeme stát?"
"Dokud si nás nevšimnou a něco nepodniknou."
Náhle. Buď tady zapustíme kořeny, nebo si z nás někdo udělá terč pro svoje šípky.
Stáli jsme asi dvacet yardů od jednoho z táborů. Děčila nás od něj jenom holá louka. Bez potíží jsme viděli ruch v táboře. Teoreticky mohli stejně tak dobře vidět i oni nás. Proto jsme tam i stáli, abychom na sebe upozornili. Bohužel si nás dosud nikdo ani nevšiml.
Bylo rozhodnuto, že tuto první akci podnikneme s Aahzem sami, abychom zatajili sílu naší jednotky. Napadlo mě, že stejně tak zatajíme její slabost. Cítil jsem ale, že by nebylo taktické tohle příliš zdůrazňovat.
Brockhurst nejdříve prosazoval, že by bylo výhodnější, kdyby místo Aahze šel se mnou on. Tvrdil, že ve vyjednávání je jako Imp zkušenější než Pervekt. Aahz ho až snad poněkud příliš rázně upozornil na to, že v tomto případě nesmlouváme o skleněné korálky nebo polštářky, co písknou, když na ně sedne, ale že půjde o válečné vyjednávání... a pokud by snad chtěl Imp Aahzovi tvrdit, že se ve válčení vyzná lépe, tak...
Netřeba zdůrazňovat, že to Brockhurst vzdal. Bylo to lepší, protože mi to ušetřilo otevřené odmítnutí jeho nabídky. Možná nepatřím mezi nejučenlivější, ale pořád si docela jasně pamatuji, že když se naposledy utkali ve smlouvání, Aahz Brockhursta obral.
A kromě toho, chtěl jsem mít svého učitele po ruce, abych v tom nebyl sám, kdyby se jednání mělo nějak zvrtnout. Takže jsme tam stáli, vydáni napospas nepříteli, protože jsme u sebe neměli k obraně ani meč. To byl další z Aahzových skvělých nápadů. Tvrdil, že když půjdeme neozbrojení, splní to trojí účel. Za prvé nepřítel uvidí, že jdeme jednat a ne bojovat. Za druhé to předvede naši důvěru v mé čarodějnické schopnosti, že náš ubrání. Za třetí to naše nepřátele vybidne k tomu, aby nás napodobili a dostavili se také beze zbraně.
K tomu poznamenal, že mezi stromy za námi bude s napjatým lukem a založeným šípem schovaný Ajax, což by nás mělo, v případě, že by to šlo šejdrem, ochránit daleko lépe, než by to dokázaly naše dva meče.
V tom měl pravdu, ale nijak mě to, jak jsme tam tak čekali, neuklidnilo.
"Bacha, hochu," zamumlal Aahz. "Budeme mít společnost."
A opravdu. Přes louku si to k nám rázoval podsaditý chlapík.
"Mladej!" zasyčel Aahz náhle. "Tvoje proměna!"
"Co je s ní?" šeptl jsem.
"Žádná není! Zazněla odpověď."
Měl pravdu! Pečlivě jsem sice vyvedl jeho 'pochybný vzhled', ale na svůj jsem úplně zapomněl. To, že naše nesourodá parta respektovala moje vedení, způsobilo, že jsem jaksí přehlédl fakt, že jako Tulpan stěží zapůsobím stejně jako démon.
"Neměl bych teda..." začal jsem.
"Už je pozdě!" zavrčel Aahz. "Vykašli se na to."

Voják k nám už skoro dorazil, takže mi neušlo, jak na svém znuřeném obličejích vyloudil úsměv.

"Lituju, lidičky," zvolal s navčičenou autoritou. "Musíte se odsud klidit. Brzy vyrazíme a vy nám stojíte v cestě."

"Zavolej svého dozorčího!" zahřměl na něj Aahz.

"Koho?" zamračil se voják.

"Dozorčího, výkonného důstojníka, velitele nebo jak říkáte tomu, kdo vám velí," vysvětloval Aahz. "Někoho, kdo tomu tady velí, protože jestli ty jsi lampasák, tak to já jsem královna ze Sáby."

Ať už voják Aahzovu bonmotu rozuměl nebo ne (já ne), smysl mu došel.

"Jo, někdo takovej tady velí," zavrčel a celý se nějak trochu zachmuřil. "Ale zrovna teď má spoustu práce na to, a by se vybavoval s nějakými civilisty. Naše armáda se chystá vyrazit na pochod, takže si, vážený pane, seberte svého syna a klidte se z cesty. Pokud se chcete na vojáky dívat, tak se držte stranou, dokud se dnes večer neutáboříme."

"Máš vůbec ponětí, s kým právě hovoříš?" zeptal jsem se až překvapivě mírně.

"Synku, ani zbla mě nezajímá, kdo je tvůj táta," odsekl voják. "Chystáme se..."

"Já nejsem žádný 'synek', já jsem Skeeve!" přinutil jsem se jen zasyčet. "Dvorní čaroděj království Possiltského, jež byl pověřen jeho obranou. A teď ti radím, abys zavola svého velitele... a nebo se snad chceš zítra ráno probudit pod kytičkama?"

Voják se zarazil, o krok couvl a podezřívavě si mě měřil.

"Myslí to vážně?" zeptal se pochybovačně Aahz.

"Jak asi budeš chutnat červům?" usmál se na něj Aahz.

"Chceš říct, že on opravdu..."

"Hele," zarazil ho Aahz, "já tomuhle mladičkovi nesloužím proto, že je to skvělá osobnost, jestli mi rozumíš."

"Chápu... ehm..." Voják začal obezřetně couvat zpátky k táboru. "Přivedu... ehm... přivedu svého velitele."

"Počkáme si tu," ujistil ho Aahz.

Voják přikývl a doporučil se se značně větší rychlostí, než kterou předvedl, když k nám mířil.

"Zatím je to dobrý," zazubil se můj učitel.

"Jak je to s tou mou osobností," zaútočil jsem.

Aahz si povzddechl. "Později, hochu. Teď koukej, ať vypadáš důstojně a povzneseně. Dobrá?"

Dobrá nedobrá, nic jiného mi nezbylo, protože jsme čekali, až se objeví velitel.

Zpráva o nás se očividně rozšířila po táboře v rekordním čase, protože se na jeho okraji seběhl dav vojáků dávno předtím, než se objevil důstojník. Vypadalo to, že alespoň prozatím byly veškeré přípravy k pochodu odloženy, protože vojáci tam jen tak stáli a civěli na nás.

Způsobit takové pozdvižení, to nebyl špatný pocit. Aspoň než jsem si všiml, že mnoho z nich, předtím, než se přidali k ostatním, si vzalo zbroj.

"Aahzi!" šeptl jsem.

"Copak?"

"Myslel jsem, že to má být mírové jednání."

"To taky je," ujistil mě.

"Ale oni jsou ozbrojení!" upozornil jsem.

"Klid," zašeptal. "Nezapomínej, že nás kryje Ajax."

Snažil jsem se na to usilovně myslet. Pak jsem spatřil bezpochyby důstojníka v doprovodu dalších dvou vojáků, jak k nám míří. Uviděl jsem ovšem také, že všichni mají meče.

"Aahzi!" sykl jsem.

"Klid, chlapče," poradil mi. "Nezapomeň na Ajaxe."

Nezapomněl jsem. Nezapomněl jsem však ani na to, že jsou v obrovské přesile.

"Vyrozuměl jsem dobře, že pánové jsou possiltskými posly?" otázal se důstojník, když se před námi zastavil.

Ztuhl jsem přikývl. Doufal jsem jenom, že si tento trhaný pohyb vyloží spíš jako projev zlosti než strachu.

"Fajn," spokojeně se zašklebil. "Pak tedy jako první představitel Říše, který se setkal s představiteli Possilta, mám to potěšení vyhlásit oficiálně vašemu království válku."

"Jak se jmenujete?" zeptal se Aahz nenuceně.

"Klaudus," odvětil. "Proč se ptáte?"

"Dějepisci mají rádi detaily," pokrčil rameny Aahz. "Takž jako první představitelé Possilta, kteří se za válečného stavu setkali s představitelem vaší Říše, máme to potěšení žádat vaši bezpodmínečnou kapitulaci."

To důstojníka rozesmálo.

"Kapitulovat?" chechtal se. "Před mrzákem a děckem? Museli jste se zbláznit. I kdybych měl právo něco takového udělat, neudělal bych to."

"Ale ovšem, pravda," potřásl Aahz káravě hlavou. "Mělo nás to napadnout. Ten, kdo velí trénu, nebude mít v takovéhle armádě asi moc velkou pravomoc, co?"

Tuto jednotku jsme si vybrali právě proto, že byla jenom zásobovací, což znamenalo, že byli jen lehce vyzbrojeni a s největší pravděpodobností nešlo o elitní jednotku.

Aahz trefil do černého. Důstojník se přestal smát a sáhl po meči. Přistihl jsem se, že opět myslím na Ajaxovu ochranu.

"Mám pravomoc dostatečně velkou, abych se s vámi dvěma vypořádal," zasyčel.

"Pravomoc možná," zívá jsem. "Ale popravdě řečeno, pochybuji, že budeš mít dost sil se nám postavit."

Ani zdaleka jsem se necítil tak sebevědomě, jak to znělo. Jeho doprovod ho napodobil, takže všichni tři protivníci byli hotovi tasit.

"Tak dobrá," zavrčel Klaudus. "Varoval jsem vás. Takže tudy projedou naše povozy. A když tu budete, až sem

dojedeme, můžete klást vinu jenom sobě."

"Dohodnuto!" pospíšil si Aahz. "Řekněme zítra v poledne?"

"Zítra?" zamračil se důstojník. "A proč ne hned?"

"Ale no tak, no tak, Klaude," nabádal ho Aahz. "Vždyť tu mluvíme o prvním střetnutí za nového tažení. Určitě uvítáš nějaký čas k naplánování taktiky."

"Taktiky?" zopakoval Klaudus zamýšleně.

"... a stačíš informovat své nadřízené, že provedeš otevřené střetnutí," pokračoval Aahz, jako by se nechumelilo.

"Hmm," zabrumlal důstojník.

"... a shromáždit posily," dodal jsem. "Pokud ovšem nechceš získat veškerou slávu pro sebe."

"Slávu!"

To bylo ono. Klaudus na to slovo zabral jako Dabel na zlaták. Aahz měl pravdu, když tvrdil, že týloví důstojníci moc často boj neviděli.

"No... totiž... nemyslím, že nějaké posily dostaneme," mumlal nezřetelně.

"Opravdu?" posmíval se Aahz. "Vždyť máš převahu sotva sto ku jedné."

"Ale on je čaroděj," usmál se Klaudus. "Dobrý velitel není nikdy dost opatrný. Ale, pravda, nemělo by to smysl zapojit moc jiných velitelů... eh... chci říct vojáků do bezvýznamné šarvátky."

"Klaude," prohlásil Aahz s těžko skrývaným obdivem, "vidím, že jako voják nemáš konkurenci. Ať už vyhraje kdokoliv z nás, těší mě, že mým protivníkem budeš zrovna ty."

"Nápodobně," odvětil důstojník stejně obřadně. "Takže v poledne."

"Budeme zde," přikývl Aahz.

Na to se důstojník otočil a rázně odpochodoval do tábora i s celým doprovodem, který se držel poslušně za ním.

Když jsme dorazili mezi stromy, zasypali nás naši druhové otázkami.

"Tak je to domluvený, šéfe?" ptal se Brockhurst.

"Šlo to bez potíží?" naléhala Tanda.

"Jako na drátku," vychloubal se Aahz, "vid', hochu?"

"No," připustil jsem nesměle, "trochu mě vylekalo, když sáhli po mečích. Asi by mě to vyděsilo víc, kdybych nevěděl, že Ajax... kde je vlastně Ajax?"

"Je tamhle v křoví," řekl Gus a mohutným palcem ukázal na zelenou houštinu na kraji lesa. "Už by tu měl být."

Když jsme Ajaxe našli, tvrdě spal, omotaný okolo luku. Museli jsme s ním několikrát pořádně zatřást, než jsme ho vzbudili.

Kapitola osmnáctá

"Těsně před bitvou jsem myslel hlavně na tebe, matko..."

- Sonny Barker

Ze tmy na mne zaútočil dlouhý slizký jazyk doprovázený závanem smradu, který mohl mít jenom jeden zdroj.

"Glípe!"

Už už jsem ho chtěl odehnat, ale pak jsem si to rozmyslel.

"Ahoj, ty blboune," usmál jsem se a podrbal ho za ušima. "Je ti smutno?"

Na to se můj drobek svalil vedle mě na bok, až to zadunělo. Jeho hadovitý krk byl dost dlouhý na to, že to dokázal, aniž by musel vyprostit hlavu z mého objetí a já tak přestat s drbáním.

Pousmání, které ve mně vyvolala jeho oddaná náklonnost, bylo prvním, které přerušilo mé osamělé bdění. Na mou nespavost to bylo jako pohlazení.

Seděl jsem opřený o strom a pozoroval ohně v nepřátelském táboře. Ačkoliv mě události dnešního dne vyčerpaly, nemohl jsem usnout. Byl jsem plný strachu a očekávání zítřejšího střetnutí. Nechtěl jsem, aby bylo vidět, jak mi je, a tak jsem se odplížil, abych byl sám.

Snažil jsem se vykrást nepozorovaně, ale Glípovi to stejně neuniklo a rozhodl se ke mně připojit.

"Ach jo, Glípe," zašeptal jsem, "copak si počneme?"

Odpověděl mi tím, že se ke mně přitulil ještě víc a položil mi hlavu do klína, dožadujíc se tak dalšího podrbání. Vypadalo to, že má neochvějnou důvěru, že si dokážu poradit v každé situaci. Z celého srdce jsem si přál s ním tuhle důvěru sdílet.

"Skeeve?" zazněl zprava tichý hlas.

Otočil jsem hlavu a zjistil, že vedle mě stojí Tanda. Není špatné mít za přítele Zabijáka, ale někdy vadí, že se dokážou pohybovat tak potichu.

"Můžu si s tebou chvilku promluvit?"

"Jasně, Tando," odpověděl jsem a ukázal jí vedle sebe. "Sedni si."

Nesedla si, kam jsem jí ukázal, ale se zkříženýma nohama se usadila opodál.

"Jde o Ajaxe," začala váhavě. "Nechci ti přidělovat starosti, ale nelíbí se mi."

"Proč ne?"

"Všichni si z něj utahují, jak dneska usnul, když vás měl krýt," vysvětlovala. "A on si to moc bere."

"Taky jsem z toho nebyl moc odvázaný," poznamenal jsem s hořkostí. "Není to moc příjemné pomýšlení, že jsme tam byli opravdu sami. Kdyby se to zvrtilo, mohli nás rozsekat na kousky, zatímco my bychom s klidem čekali, až náš ostromřelec zasáhne!"

"Já vím." Nebylo jí skoro slyšet. "A nezazlívám ti, že to tak bereš. Zazlívám to sama sobě."
"Sama sobě?" podivil jsem se. "A co?"
"Zaručila jsem se za něj, Skeeve," šeptala. "Vzpomínáš si?"
"To ano, jistě," připustil jsem. "Nemohlas ale vědět, že..."
"Měla jsem to vědět," přerušila mě s hořkostí v hlase. "Mělo mi to dojít, jak už je starý. Tohle pro něj už není, Skeeve. Proto jsem se tebou o tom chtěla mluvit, abys s tím něco udělal."
"Já?" vytřeštil jsem se. "Co chceš, abych udělal?"
"Pošli ho zpátky," naléhala. "Není to fér vůči tobě, aby tím bylo tvoje tažení ohroženo, a není to fér vůči Ajaxovi, zatahnout ho do takový kaše."
"Takhle jsem to nemyslel," zavrtěl jsem hlavou. "Myslel jsem, proč to říkáš mě? Proč s tím nejdeš za Aahzem? Toho bys měla o tom přesvědčit."
"To se ale pleteš, Skeeve," upozornila mě. "Tady to nevede Aahz, ale ty."
"Protože to tak řekl na Pakle? Ale no tak, Tando. Znáš přece Aahze. To jenom neměl zrovna náladu. Vždyť sis musela všimnout, že je tady všechno po jeho."
Měsíční svit se jí zatřpytil ve vlasech, jak zavrtěla hlavou.
"Jasně, že Aahze znám. A líp než ty," prohlásila. "Posloupnost velení, to je jeho. Když řekl, že tu velíš ty, tak tu velíš ty."
"Ale..."
"Kromě toho," pokračovala přes mé protesty, "Aahz je jenom jedním z členů jednotky. Důležitý je, že i všichni ostatní na tebe spoléhají. Na tebe, ne na Aahze. Najal's je ty, a dokud v tom jednou, šéfem jsi tady ty."
Nejhorší bylo, že měla pravdu. Zatím jsem o tom moc nepřemýšlel, ale všechno, co řekla, byla pravda. Měl jsem plno jiných starostí a tohle mi ušlo. Teď, když jsem si uvědomil plnou tíhu své zodpovědnosti, zaplavila mě další vlna pochybností. Moc jsem si nevěřil ani jako čaroděj, a jako velitel...
"Budu si to muset promyslet," snažil jsem se z toho vykrotit.
"Moc času na to nemáš," upozornila mě. "Zítra vypukne válka. Musíš to naplánovat."
Naši rozmluvu přerušilo zapraskání vlevo v křoví.
"Šéfe?" ozvalo se Brockhurstovo tiché zavolání. "Máš čas?"
"Moc ne," šeptem jsem zavolal zpátky.
"Nebude to dlouho trvat."
Než jsem na to mohl něco odpovědět, oddělily se od křoví dvě postavy a sunuly si to k nám. Jednou byl Brockhurst a tou druhou Gus. Podle hluku mě mohlo napadnout, že je tam s Brockhurstem i chrlič. Stejně jako Tanda, uměl se i Imp pohybovat jako duch.
"Mluvili jsme zrovna o Ajaxovi," informoval mě Brockhurst a sedl si na bobek, aby se k nám připojil.
Chrlič následoval jeho příkladu.
"Jo," potvrdil Gus. "My tři ti chceme něco navrhnout."
"Správně," přikývl Brockhurst. "Gus, já a Gremlin."
"Gremlin?" zeptal jsem se.
Imp natáhl krk a rozhlédl se okolo.
"Musel zůstat v táboře," pokrčil rameny.
"O Ajaxovi," připomněla Tanda.
"Myslíme si, že bys ho měl vyšoupnout z týmu," oznámil Gus. "Pošli ho zpátky na Paklu, pryč z první linie."
"Není to kvůli nám," honem vysvětloval Brockhurst. "Je to kvůli němu. Je to skvělejší stařík a neradi bychom viděli, kdyby se mu něco stalo."
"Je už dost starej," zamumlal jsem.
"Starej!" zvolal Gus. "Šéfe, Gremlin tvrdí, že to spolu táhnou přes dvě stě let... dvě stě let! Podle něj byl Ajax starej už tehdy, když se poprvé potkali. To ho nezabije, když bude v jedné válce chybět, ale mohlo by ho zabít, kdyby v ní bojoval."
"A proč to s ním vlastně Gremlin táhne?" zeptal jsem se.
"Už jsem ti říkal, mladej," zahřmělo mi ucha, "že Gremlinové neexistují."
Po tomhle prohlášení si Aahz dřepel mezi mě a Tandu. Napadlo mě, když jsem se snažil uklidnit zběsile tlukoucí srdce, že mezi přáteli mám těch tichošlápků až moc.
"Ahoj, Aahzi," pozdravil jsem a snažil se vyloudit úsměv, "zrovna jsme mluvili..."
"Já vím, slyšel jsem," zarazil mě. "A pro změnu souhlasím."
"Souhlasíš?" zamrkal jsem údivem.
"Jistě," zívá. "To je jasné porušení smlouvy. Najal sis jeho služby lukostřelce a v první akci, do které jsi ho vyslal, se doslova položil."
Byla to ve skutečnosti druhá akce. Náhle se mi Ajax vybavil, jak jemným plynulým pohybem natáhl luk, střelil a přerazil signální praporec, který byl na tu dálku stěží vidět.
"Radím ti, abys ho poslal zpátky," pokračoval Aahz. "Pro klidné svědomí mu můžeš vyplatit poměrnou mzdu a dát mu dobré doporučení. Stejně ale už nebude nikomu nic platný."
Možná, že za to mohlo Tandino ponaučení, ale povšiml jsem si, že Aahz pečlivě formuloval svůj návrh jako 'radu' a ne jako rozkaz.
"Bacha šéfe," zamumlal Brockhurst. "Máme společnost."
"Sledoval jsem jeho pohled a spatřil, jak k nám klopýtá Ajax. Ze tmy svítila jeho přízračná bledost, takže vypadal... inu,

jako přízrak. Napadlo mě, že to, co začalo jako chvilka samoty, se změnilo v pěknou tlačenicí.

"Brej večír, mládenče," pozdravil. "Nechtěl jsem rušit, ale nevěděl sem, lidičky, že tu máte sraz."

"No... ehm... jen tak jsme klábosili," vysvětloval jsem a bylo mi najednou trapně.

"Je mi jasný, o čem asi," vzdechl Ajax. "Myslel jsem, že bysme to probrali jenom sami dva, ale řek bych, že to ostatní taky můžou slyšet."

"Co probrat, Ajaxi?" zeptal jsem se.

"Nechat toho," pravil. "Po tom, co se stalo dneska, se mi zdá, že to je jediná slušná věc, do čeho můžu udělat."

"To by se mohlo stát každému," pokrčil jsem rameny.

"To je sice hezký, že to říkáš, mládenče," usmál se Ajax, "ale už vidím ty nápisy po zdech. Jsem prostě už moc starý a nejsem už nikomu nic platný. Zrovna tak čas, abych si to přiznal."

Povšiml jsem si jak pokleslá měl ramena, jak byl celý ochablý, bez zájmu. To nebylo, jako když jsme se poprvé potkali na Pakle.

"S placením si starosti nedělej," pokračoval. "Nic jsem neudělal, tak mi nic nedlužíš. Kdyby mě někdo mohl hodit zpátky na Paklu, já si pudu po svejch. Vy pak budete bojovat, jak se patří."

"Nu, Ajaxi," vstal s povzdechem Aahz a natáhl ruku, "budeš nám chybět."

"Tak moment!" pronesl jsem ke svému překvapení chladně. "Chceš mi snad říct, že rušíš naši smlouvu?"

Ajax zvedl hlavu.

"Od roditelů Lučistníka jsem toho teda čekal víc," uzavřel jsem.

"Nenazýval bych to zrušením smlouvy, mládenče," opravil mě starý lukostřelec opatrně. "Spíš ukončením po vzájemný dohodě. Jsem prostě už moc starý..."

"Starej?" přerušil jsem ho. "Že jsi starej, to jsem přece věděl, když jsem tě najímal. Věděl jsem to, když jsem plánoval strategii pro zítřejší boj, kde jsem počítal s tebou a tvým lukem. Věděl jsem, že jsi starej, ale nevěděl jsem, že jsi zbabělec!"

Kdosi se oště nadechl, ale neviděl jsem, kdo to byl. Sledoval jsem pouze Ajaxe. Už to nebyl zlomený skleslý stařec.

Když se teď ke mně náhle sklonil, byl to pyšný rozzuřený válečník.

"Synáčku," zahřměl, "teď vidím, že sem opravdu starý, protože kdybych byl mladý, tak bych tě za to, co's řekl, zabil. V životě jsem z boje neutek a nikdy sem neporušil smlouvu. Esli pro mě máš na zejtra nějakou střelčku, tak do toho jdu. A pak uvidíš, co to znamená, mít na své straně roditelů Lučistníka!"

Na to se na patě otočil a rozzlobeně odpochoďoval do tmy.

Riskoval jsem to sice záměrně, ale přesto, když jsem se střetl se starcovým hněvem, polil mě studený pot. Zjistil jsem, že zbytek skupiny na mě hledí v tichém očekávání.

"Předpokládám, že se divíte, proč jsem to udělal," řekl jsem s úsměvem.

Doufal jsem v nějakou odpověď, ale ticho trvalo dál.

"Oceňuji všechny vaše rady a doufám, že mi je budete poskytovat i v budoucnu. Ale tuhle jednotku vedu já a konečné rozhodnutí tak přísluší mně."

Koutkem oka jsem zahlédl, že Aahz pozvedl obočí, ale přešel jsem to.

"Každý tvrdil, včetně Ajaxe, že se nic nestane, když ho nechám jít, když ho pošlu zpátky na Paklu. S tím nesouhlasím. Připravilo by ho to o jedinou věc, kterou léta nepoznamenala... jeho hrdost. Potvrdilo by to jeho nejhorší obavy, že je z něj nepotřebný stařík."

Přehlédl jsem své posluchače. Nikdo z nich se mi nepodíval do očí.

"Tak ho možná zabijou. No a co? To riskoval v každém boji. Raději bych ho poslal do boje, i kdybych s jistotou věděl, že v něm padne, než bych ho odsoudil k pomalému umírání jako odrovnaného zoufalce. Takhle má šanci a já si myslím, že mu ji jako jeho zaměstnavatel dlužím."

Přestal jsem, abych se nadechl. Teď už mě sledovali, čekali, co řeknu dalšího.

"A ještě jednu věc," zavrčel jsem. "Nechci už víckrát slyšet, že je k ničemu. Ten starý muž vládne lukem nejlépe, jak jsem kdy viděl. A pokud nenajdu způsob, jak by mohl být užitečný, je to chyba mé taktiky a ne chyba jeho! Mám svoje chyby, ale nebudu je svádět na Ajaxe, stejně jako je nebudu svádět na nikoho z vás."

Panovalo pořád ticho, ale mně to bylo jedno. Svoje jsem si řekl a necítil jsem potřebu žvanit jen tak, abych to ticho vyplnil.

"No, šéfe" odkašlal si Brockhurst a vstal, "myslím, že půjdu."

"Já taky," přidal se Gus a vstal také.

"Jenom ještě jedno." Imp se odmlčel a pevně se mi zahleděl do očí. "Otevřeně tady prohlašuji, že dělat pro tebe je potěšení."

Chrlíč to kývnutím potvrdil a poté oba dva zmizeli ve křoví.

Ucítil jsem jemné políbení na tvář, ale než jsem otočil hlavu, byla Tanda pryč.

"Řeknu ti, hochu," prohlásil Aahz, "že jednou z tebe bude opravdu dobrý vůdce."

"Díky, Aahzi," zamrkal jsem.

"... pokud se toho dožiješ," dokončil.

Ještě chvíli jsme vedle sebe tiše seděli. Glíp nejspíš dřímá, protože jak jsem ho dál drbal, tiše pochrupoval.

"Nechci být dotěrný," zeptal se Aahz konečně, "ale co to máš na zítra za mistrovský plán s Ajaxem?"

S povzdechem jsem zavřel oči.

"Žádný nemám," přiznal jsem. "Doufal jsem, že ty budeš mít pár nápadů."

"Obával jsem se, že tohle řekneš," zabručel Aahz.

Kapitola devatenáctá

"Co když se vyhlásí válka a jenom jedni do ní vytáhnou..."

- Lucifer

"Budiček, mladej!"

K vědomí mě přivedly silné šfouchance od země do boku, za které nejspíše mohla špička nohy mého učitele.

Když jsem se odsunul z jejího dosahu, sebral jsem veškerou energii a zvedl hlavu.

"Aahzi," prohlásil jsem důležitě, "jako velitel této jednotky jsem dospěl k jinému řešení. Propříště chci, aby mě budila Tanda."

"Ani náhodou," usmál se potůchle Aahz. "Je na výzvědách na pravém křídle. Buď já, nebo drak."

To mám teda výběr. Náhle jsem si uvědomil, že už je jasný den.

"Hej!" zvolal jsem. "To už je tak pozdě?"

"Hádám, že máme asi minutu, než to vypukne," prohodil Aahz nedbale.

"Kolik že máme?" vydechl jsem.

Aahz sraštil čelo, jak se snažil vybavit, co řekl. Tulpská časomíra mu pořád dělala potíže.

"Hodinu!" usmál se vítězoslavně. "Jo, tak je to. Hodinu."

"To už je lepší," oddechl jsem si a znovu zaujal horizontální polohu.

"Vstávej, mladej!" nařídil mi Aahz. "Nechali jsme tě spát tak dlouho, jak to jen šlo. Teď ale musíš udělat nástup jednotky."

"Všem jsi to vysvětlil?" zazíval jsem a posadil se. "Takže plán je jasný?"

"Tak jasný, jak je to jen možný, když uvážíme okolnosti," pokrčil rameny Aahz.

"Dobrá," odvětil jsem a vyskočil. "Tak jdeme. Cestou mi řekneš, jak věci pokročily."

Byli jsme s Aahzem vzhůru skoro celou noc a dávali dohromady plán na dnešek. Teď jsem dychtil vidět, jak to dopadne.

"Buď rád, že nestojíš na druhé straně," uchechtl se Aahz, když jsme vyrazili, abychom se přidali k ostatním.

"Starej Klaudus bezezbytku využil čas, co jsme mu dali."

"Pořádně je proháněl, co?" usmál jsem se.

"Od slunce východu," potvrdil Aahz samolibě. "Buzerace, ostření mečů. Tohle ještě určitě Říšská armáda nezažila."

Aahzovo nadšení, že nepřítel strávil spoustu času ostřením mečů, mě nijak nenadchlo. Starosti s odpovědi mi naštěstí ušetřil Gus, který se k nám přikolébál.

"Zrovna jste přišli o Brockhurstovu zprávu," sdělil nám. "Na levým křídle pořád nic."

"Nemohli bychom se z jejich signálů dozvědět, jestli nejsou na cestě posily?" zeptal jsem se.

"Pokud se dá jejich signálům věřit," namítl Aahz. "nebylo by to poprvé, co by armáda vysílala falešné zprávy, když zjistila, že nepřítel rozluštil její kód."

"Aha," pronesl jsem moudře.

"Když už mluvíme o signálech," zazubil se Aahz. "víš, co vysílali včera? Myslím to o 'setkání s minimálním odporem'?"

"Jo, pamatuju se," přikývl jsem.

"Vypadá to, že se Klaudus rozhodl zvýšit sázku, aby z toho vytloukl povýšení. Přes noc jsme se stali 'ozbrojeným odporem, který musí být rozhodným způsobem potlačen!' Paráda, co?"

Ztěžka jsem polkl.

"Znamená to, že dostanou posily?" zeptal jsem se rádoby nedbale.

"To ani náhodou," zamrkal lišácky Aahz. "Klaudus odmítl každou nabídku na pomoc. Trval na tom, že to zvládne se svojí jednotkou sám."

"Řek bych, že ho to bude stát hlavu," poznamenal Gus.

"Kde je Ajax?" zeptal jsem se, abych změnil téma.

"Dole na kraji lesa si vybírá palebný postavení," odpověděl Gus. "Bez obav, šéfe. Je vzhůru."

Po pravdě řečeno, Ajax mi vůbec starosti nedělal. V duchu jsem totiž pořád viděl jeho hněv, když jsem ho minulou noc nazval zbabělcem.

"Raničko, mládenče," pozdravil lukostřelec, který se vynořil z houští. "Řek bych, že sem nám vybral pěkný místečko."

"Nazdar, Ajaxi," odpověděl jsem. "Hele... ehm... kdybys měl chvilku, rád bych si s tebou promluvil o včerejší noci."

"Pusť to z hlavy," ujistil mě s ušklíbnutím Ajax. "Na to jsem už zapomněl."

Záblesk v jeho očích svědčil o opaku, ale pokud byl ochoten brát to tak, že se nic nestalo, byl jsem zatím pro.

"Nerád vám do toho skáču," skočil nám do řeči Aahz, "ale vypadá to, že se náš přítel Klaudus chystá vyrazit."

Byla to pravda. Tábor se změnil v pochodový tvar. Všechno bylo sbalené na ručně tažených kárách, které stály seřazené za sebou. V čele a po stranách byli ozbrojení vojáci. Signální věž, i když na to nevypadala, se dala také přemísťovat. Na konci formace jí táhlo několik zpocených vojáků.

"Pozdě, pozdě," zašklebil se Ajax. "Teda řeknu ti, mládenče, armády jsou ve všech dimenzích stejné."

"Tak, hochu, pusť se do toho," ukončil to rázně Aahz. "Je načase zaujmout své postavení."

Přikývl jsem a zavřel oči, abych se mohl soustředit. Několika tahy štětce jsem v duchu změnil Guse tak, že vypadal jako moje přesná kopie.

"To vůbec není špatný," poznamenal uznale Ajax, když si mě s Gusem měřil.

Zopakoval jsem to ještě jednou, abych Aahzovi vrátil jeho 'pochybný vzhled'.

"Tak, jdeme," zvolal Aahz. "Vzhůru zmást nepřítele!"

Dnes měl za mě podle plánu zaskočit Gus. Smysl to mělo ten, že kdyby se něco zvrtno, tak nejenže by jeho kamenné tělo nedošlo k úhoně, ale navíc poslouží jako štít pro Aahze.

Moc mi to nebylo, zůstat vzadu v relativním bezpečí a do nebezpečí poslat za sebe někoho jiného. Napadlo mě, že jsem možná včera v noci, když jsem mluvil s Ajaxem, označil za zbabělce nesprávnou osobu.

Vypadalo to, ale že lukostřelec přijal tohle řešení bez připomínek.

"Tak za mnou, mládenče," zaskřehotal. "Nechci o nic přijít!"

Na to se otočil a zmizel ve křoví, takže mi nezbylo nic jiného než vyrazit za ním.

Místo, které Ajax vybral, nebylo naštěstí moc daleko. Zjistil jsem, že navzdory svému věku nasadil pořádné tempo.

Než jsem k němu dorazil, tak stihl napnout do luku třetivu. Teď seděl na bobku a v radostném očekávání se tiše pochechtával.

Usadil jsem se vedle něj a v rychlosti jsem se porozhlédl po siločarách, po tom neviditelném zdroji energie pro čaroděje. Hned nedaleko byly dvě pořádné. Jedna ve vzduchu, druhá na zemi. To bylo vynikající. I když mě Aahz učil, jak využívat vnitřní energii, pro tu spoustu věcí, kterou jsme měli na dnešek naplánováno, jsem chtěl mít tolik Síly, kolik to jenom šlo.

Viděli jsme Aahze a Guse, jak důstojně pochodují na místo střetnutí. Nepřítel je bez hlesu pozoroval, než tam dorazili.

Na chvíli všechno ztuhlo.

Pak se Klaudus otočil ke svým vojákům a vyštěkl na ně rozkaz. Z útvaru vyběhl půltucet lučištníků a rozvinul se po obou stranách formace. Rozvázně natáhli luky, nasadili šípy a pak je namířili na dvě postavy, které jim stály v cestě.

Soustředil jsem veškerou energii.

Klaudus na naše kamarády něco zakřičel. Ti se ani nepohnuli.

Soustředil jsem se.

Lučištníci vypustili šípy. Gus pozvedl v dramatickém gestu ruku.

Šípy se ve vzduchu zarazily a spadly k zemi.

Lučištníci se na sebe zmateně podívali. Klaudus na ně vyštěkl další rozkaz. Rozechvěle luky natáhli a vypustili další salvu.

Ta byla ještě nesladnější než ta první, ale podařilo se mi ji také zarazit.

"Pěkná práce, mládenče," prohlásil potěšeně Ajax. "Tohle jim dá za vyučenou."

Vypadalo to tak. Uspořádané řady vojáků se zavlňily, jak si muži začali mezi sebou šeptat. Klaudus si toho povšiml a nařídil svým střelcům, aby se zařadili.

První kolo jsme vyhráli!

Radost mi ale nevydržela dlouho. Vojáci tasili meče. Obě skupiny, které chránily boky útvaru, vyrazily kupředu.

Zformovaly tak dvě křídla, která vypadala, že naše partáky pohltní. Jako další důkaz své nervozity rozkázal Klaudus mužům, kteří táhli káry, aby opustili své pozice a posílali střed.

Na to jsme čekali.

"Teď, Ajaxi!" sykl jsem. "A střílej je vysoko."

"Já vím, chlapče." zašklebil se. "Řekni mi, kdy mám pálit."

Počkal jsem, až pozvedl luk a pak jsem několik palců před jeho lukem soustředil silný proud energie.

Bylo to jako včiení s rozžháním svíčky. Fungovalo to stejně dobře, jako když jsme to zkoušeli včera v noci.

Každý šíp vypuštěný Ajaxem vzplanul a letěl dál.

Znovu a znovu s neuvěřitelnou rychlostí vysílal Ajax skrz zápalný bod syčící šípy. Udržovat potřebný proud energie a občas jím pohnout podle toho, kam cílil, to vyžadovalo veškeré mé soustředění.

Konečně spustil luk dolů.

"Tak, mládenče, to bysme měli," zašklebil se spokojeně. "Koukni."

Udělal jsem, jak mi řekl. V dálce, za řadami vojáků, stoupaly z vozů tenké proužky dýmu. V několika chvílích bude Klaudova zásobovací jednotka bez zásob.

Kdybychom tak získali několik chvil! Viděli jsme, jak muži začali postupovat k Aahzovi a Gusovi, meče se jim na slunci blyštěly.

"Asi bysme s tím měli něco udělat!" zamumlal Ajax a opět pozvedl luk.

"Počkej chvíli, Ajaxi!" nařídil jsem mu a nespustil ze vzdálených postav oči.

Aahz s Gusem se o něčem krátce radili, pak chrlič trochu ustoupil a začal okolo Aahze divoce šermovat rukama.

Chvilku mi to trvalo, ale konečně jsem to pochopil. S pousmáním jsem zavřel oči a poměnil Aahze zpátky do jeho pravé podoby...

Zavládl bláznivec. Když se vojáci v předních řadách octli tváří v tvář démonovi, couvli, až málem porazili muže za sebou.

Jak se zvěst mezi nimi šířila, zavládl zmatek, i když pochybuji, že ti vzadu věděli, co se děje.

Možná, že si už někdo hořících vozů všiml, ale zatím se nikdo k ničemu neměl.

"Jupíí!" zvolal Ajax a plácal mě po zádech. "A je to. Koukej, jak běží. Řek bych, že ti chlápci nikdy předtím Perverse neviděli."

"No, to asi ne," poznamenal jsem a snažil se promnout si rameno, aby se mi do něj vrátil alespoň nějaký cit.

"Ty, hele," ozval se lukostřelec ležérně a zašilhal na to divadlo před námi, "dostal sem nápad. Ti chlápci zdrhají tak rychle, že zapomněli signalizovat zprávu ostatním. To bysme mohli za ně zařídit, co říkáš?"

"Jak?" zeptal jsem se.

"No," zašklebil se, "já znám signály a ty si čaroděj. Kdybych ti říkal, co signalizovat, dovedl bys to zařídit, i kdyby těma prapora má nikdy nemával?"

"Jasně že jo," potvrdil jsem. "Co budeme signalizovat?"

"Si musím rozmyslet," zamračil se. "To máme lebku, párek červených hadrů a černou kouli a..."
"Počkej, Ajaxi," zrazil jsem ho rukou. "Myslím, že budou rozumět jednoduššímu signálu. Sleduj."
Vyslal jsem další záblesk energie a plošinka na věži vzplanula.
"Myslíš, že jim tahle zpráva dojde?" usmál jsem se.
Ajax chvilku zíral na hořící věž.
"Ty si fakt dobřej, hochu," zamumlal konečně. "Vrhnout oheň na takovou dálku."
"No," spustil jsem nafoukaně, "my čarodějové můžeme..."
"Jasně," pokračoval, "když dokážeš tohle, tak's mě a Blackieho vlastně na ty káry nepotřeboval, co?"
Pozdě mi došlo, že jsem udělal chybu.
"Ajaxi, já..."
"Je to divný, ale všechny ty skopičiny děláš jenom proto, aby's mě přesvědčil, že nejsem k ničemu."
"To není pravda," neudržel jsem se. "To, že občas nejsi potřeba, ještě neznamená, že jsi k ničemu. Možná jsem mladěj, ale jsem dost starej na to, abych tohle věděl."
Ajax si mě chvilku měřil a pak se náhle usmál.
"Se propadnu, jestli nemáš pravdu, mláden... Skeeve," smál se. "Si piš, sem to věděl, ale ňák sem na to na moment zapomněl. Pod', dáme si víno z toho soudku, co visí na tvym drakovi. Rád bych ti moc poděkoval, že's mi to připomněl."
Do tábora jsme zamířili společně.

Kapitola dvacátá

"Posloupnost velení je páteří organizace armády a musí se striktně dodržovat."
- F. Christian

Nálada v táboře byla pochopitelně skvělá. Ovšem veškeré naděje, že budu taky slavit, mi zmařil Aahz, který na mě okamžitě zavolal.
"Tady, sem, chlapče!" zamával. "Musíme toho ještě spoustu naplánovat."
"To je druhá strana toho bejt generál, mládenče," zabrumlal soucitně Ajax. "Depak jenom proslovy a sláva. Tak se do toho dej. Já se puďu s hochy napít."
Hlavou ukázal na Guse a Brockhursta, kteří už seděli u vína. Tanda na mě čekala s Aahzem. To mi rozhodování trochu usnadnilo.
"Tak jo, Ajaxi," usmál jsem se. "Já se k vám přidám za chvíli."
"Gratuluju, fešáku!" zamrkala na mě Tanda, když jsem k nim došel. "Tak slušnou práci jsem už dlouho neviděla."
"Díky, Tando," zrudl jsem.
"Viděl jsem, že si zase Ajaxem rozumíte," řekl Aahz a tázavě se na mě podíval. "To vůbec není špatný. Jak's to udělal?"
"No... ehm... měli jsme spolu dlouhou řeč," odpověděl jsem neurčitě. "Říkal jsi, že máme spoustu plánování?"
"Jo, to teda jo," potvrdil Aahz. "Tady Tanda má s sebou pár věcíček, co dokážou být zajímavý věci. Měl bys o nich něco vědět."
Úplně jsem zapomněl na Tandino zařizování, kvůli kterému mě na Bazaru na Paklu opustila. Teď, když mi to připomněli, jsem zvědavostí jen hořel.
"Co to je, Tando?" dychtivě jsem se zeptal.
"Nic ohromujícího," pokrčila rameny. "Věděla jsem, že všechno obstará Aahz, takže nám moc peněz nezbyde, a tak jsem se omezila jen na to nejnnutnější."
"Tak mu to už ukaž, jo?" zavrčel Aahz. "Ušetři nás zbytečnejch komentářů."
Vyplázla na něj jazyk. Z opasku ale vylovila malý plátěný sáček.
"Tak za prvé," začala, "myslela jsem, že by se nám hodila troška magnéziového prášku. To na burany vždycky zabere."
"Magnéziový prášek," pronesl jsem opatrně.
"Zapálíš ho," doplnil Aahz, "vmžiku shoří a máš tu oblak dýmu."
"Mám toho tady asi tucet malých balíčků," pokračovala Tanda a ukázala mi obsah sáčku. "Různých barev i síly."
"Můžu si to vyzkoušet?" žadonil jsem. "Nikdy jsem něco takového neměl v ruce."
"Jasně," řekla Tanda. Se zazubením otevřela sáček. "Jsou ti k dispozici, jak uznáš za vhodné. Stejně bys měl vědět, co to dokáže."
Sáhl jsem po sáčku a opatrně z něj vytáhl jeden malý balíček.
"Lepší bude, když to hodíš na zem," upozornil mě Aahz. "Někdy to dokáže sice odpálit v ruce, ale to chce praxi. Kdybys to teď takhle zkoušel, mohl bys taky přijít o pár prstů."
Poslušně jsem balíček hodil na zem několik stop daleko. Pozorně jsem ho sledoval a soustředil na něj proud energie. Jasně se zablesklo, a udělalo to tiché puf. Zamrkal jsem a koukal na místo, kde byl balíček. Ve vzduchu tam visel oblak zeleného dýmu a pomalu ho rozfoukával větřík.
"To je paráda," vykřikl jsem a znovu hrábl do sáčku.
"Jen se uklidni," mímil mě Aahz. "Tolik toho zase nemáme."
"Aha! Jasně, Aahzi," odvětil jsem a trošku jsem se zastyděl. "Máš ještě něco Tando?"
"No," protáhla s úsměvem, "řekla bych, že tohle bude pièce-de-résistance."
Mluvila a zároveň jakoby zezadu zpod opasku něco vytahovala. Říkám 'jakoby', protože jsem nic neviděl. Podle toho, jak stála, to vypadalo, jako by držela nějakou tyč asi tři stopy dlouhou. V ruce ale přitom neměla nic.
"Co to je?" ze zdvořilosti jsem se zeptal.

Místo odpovědi se zazubila a to, co držela, ať už to byl cokoliv, podržela před sebou. Pak sevřeno ruku otevřel a zmizela.

"Neviditelnost!" zvolal Aahz. "Plášť neviditelnosti!"

"Na ten jsem neměla," ozval se odněkud před námi Tandin hlas. "Musela jsem se spokojit s tímhle."

Ukázalo se, že 'tohle' byl plát neviditelnosti. Byl to plát z tužšího materiálu asi tři krát sedm stop. Tanda ho měla srolovaný a zmizela, když ho rozvinula.

Spolu s Aahzem si nadšeně vykládali o jejím novém příspěvku, takže jsem měl možnost zdokonalit své znalosti na poli neviditelnosti.

Jak to vypadalo, pláty neviditelnosti byly vyrobeny ze zhruba stejného materiálu jako plášť neviditelnosti. Protože se nosily a ne oblékaly, nebylo třeba, aby byly měkké a poddajné tak, jak to bylo nezbytné u pláště. Proto také byly značně levnější než plášť.

Fungovalo to na způsob jednosměrně propustného skla. Když jste byla na správné straně neviditelného pláště, dokonale jste viděli cokoliv nebo kohokoliv na stran druhé. Oni ale neviděli vás.

Pořád jsme ještě probírali možné užití nového kousku naší výzbroje, když k nám spěchal Brockhurst.

"Hej, šéfe!" volal. "Máme společnost!"

"Koho? Kde?" zeptal jsem se nevzrušeně.

"Dole na louce," ukázal. "Gremlin říká, že se tam sbírá nějaký houf."

"Co, Gremlin?" ušklíbl se Aahz.

"Ale, Aahzi," křikla v běhu Tanda. "Jdem to skouknout."

Na louce byl opravdu houf. Samí říšští vojáci. Podivná ale byla jejich činnost, tedy vlastně nečinnost. Vypadalo to, že tam jen tak postávají a na něco čekají.

"Co to dělají, Aahzi?" zašeptal jsem, když jsme se skrývali pod stromy pozorovali.

"Postávají a čekají," sdělil mi.

"To vidím," řekl jsem. "Ale na co čekají?"

"Asi na nás," odvětil můj učitel.

Na nás?" vyjevil jsem se. "Proč?"

"Kvůli vyjednávání," zazubil se Aahz. "Jen se podívej, nedělají to samý, co my, když jsme chtěli jednat? Dokonce stojí na tom samém místě."

Poučen, prohlédl jsem si houfec znovu. Aahz měl pravdu! Nepřítel nás vyzýval k jednání!

"Ty si myslíš, že bychom tam měli jít?" nervózně jsem se otázel.

"Jistě," odvětil Aahz. "Ale ne hned. Necháme je chvíli podusit. Nás taky nechali prvně čekat, pamatuješ?"

Tohle bylo asi půl hodiny předtím, než jsme vykročili z lesa přes louku, kde na nás čekali vojáci. Ještě předtím jsem udělal bezpečnostní opatření a vyvedl Aahze v jeho 'pochybné podobě'. Sám jsem držel před sebou plát neviditelnosti, takže, i když jsem šel s Aahzem, vojákům se zdálo, že je sám.

Vojáků tam bylo tenkrát mnohem víc, než při našem prvním setkání s Klaudem. Dokonce i mému nezkušenému zraku bylo zřejmé, že mezi čestnou jednotkou je více než půltucet důstojníků.

"Přejete si vyjednávat?" zeptal se Aahz povýšeně, když se před houfem zastavil.

Mezi vojáky se rozšuměla rychlá debata. Nakonec jeden z nich, očividně velitel, postoupil kupředu.

"Přejeme si mluvit s tvým pánem!" oznámil obřadně.

"Teď je zrovna zaneprázdněný," zívá Aahz. "Ještě něco?"

Velitel zbrunátněl.

"Já jsem velitelem tohoto sektoru!" vyštěkl. "Žádám setkání se Skeevem, velitelem obrany, ne s jeho lokajem!"

K nohám jsem si hodil jeden z balíčků magnéziového prášku.

"Když na tom trváte," zabručel Aahz, "tak ho zavolám. Radost z toho ale mít nebude."

"Já tady taky nejsem proto, abych mu dělal radost," zařval velitel. "A teď se klid' pro něj."

"To není nutný," ušklíbl se Aahz potměšile. "On je čaroděj. Slyší a vidí to, co slyší a vidí jeho služebníci. Hned tu bude."

To byl signál pro mě. Spustil jsem plát neviditelnosti a zároveň jsem zapálil balíček magnéziového prášku.

Výsledek byl ohromný.

Vojáci s výjimkou velitele couvli několik kroků. Pro ně to vypadalo, jako kdybych se náhle zhmotnil v oblaku rudého dýmu.

Pro mě již dojem tak skvělý nebyl. Když balíček vzplanul, bylo mi jasné, že sledovat oblak kouře zpovzdálí, je něco naprosto jiného, než v něm stát.

Když mě zahalil šarlatový oblak, necítil jsem zrovna triumf, ale spíše nepřekonatelnou touhu pořádně si kýchnout a zakašlat.

Moje úsilí to zadržet mi zkroutilo obličej tak, že jsem vypadal jako Gusova nepodařená napodobenina.

"Pozor, Mistře!" upamatoval mě Aahz.

"Aahzi. Áách!" vydechl jsem.

"Nechť hněv nezastíní tvou moudrost," pokračoval honem můj učitel. "Oni netuší, s jak mocnými silami si zahrávají."

"Nepřál jsem si být rušen," podařilo se mi konečně ze sebe vypravit, když se kouř rozptýlil.

Navzdory všemu se velitel ani nepohnul. Byl jen trochu bledší a vyhlížel méně sebevědomě, než když měl co do činění jen s Aahzem.

"Ehm... omlouváme se, že vás rušíme," začal nejistě, "ale je zde několik záležitostí, které si neodkladně zasluhují naši pozornost... zejména válka, ve které se zrovna nacházíme."

Pozorně jsem si ho prohlížel. Vypadalo to, že je z jiného těsta než Klaudus.
"Obávám se, že jsem proti vám v nevýhodě, pane," pravil jsem rezervovaně. "Vypadá to, že vy mě znáte, já si ale nemohu vzpomenout, že bychom se my dva někdy setkali."
"Ještě jsme se nepotkali," odvětil zachmuřeně důstojník. "Kdyby tomu tak bylo, buďte si jist, že jeden z nás by tady nyní nebyl. Znáš vaši pověst a zvěsti o vás, zejména o vaší nynější snaze zabránit v postupu naší armády. Já jsem Antonus, velitel pravé skupiny levého křídla Říšské armády. Toto jsou moji důstojníci."
"Neurčitě máchl rukou k vojákům stojícím za ním. Jejich odpovědí bylo, že se ještě více napřímili a ještě arogantněji vysunuli brady.
Lehce jsem jim pokývl hlavou.
"Kde je Klaudus?" zeptal jsem se jakoby mimochodem. "nabyl jsem dojmu, že velícím důstojníkem tohoto úseku byl on."
"Máte úplnou pravdu," odsekl Antonus. "Byl. Nyní je ve vězení, dokud nebude postaven před vojenský soud... pro neschopnost!"
"Pro neschopnost?" ozval jsem se. "Ale jděte, pane. Nepřeháníte to trochu? Možná, že Klaudus trochu přecenil své schopnosti, ale že by byl neschopný, to bych neřekl. Musíte totiž vzít v úvahu, že měl co činit s nadpřirozenými silami."
Ještě jsem nedomluvil a už jsem dramaticky ukázal prstem na Aahze a proměnil ho do jeho pravé podoby.
Arogantní výraz důstojníků vzal za své, jak jim poklesly čelisti. Když se na ně Aahz zašklebil, ztěžka polkli, až jim pusy unisono cvakly.
S Antonem to nehnulo.
"Ano, ano," pravil rázně a zamával rukou, jako kdyby odháněl mouchy. "Máme zprávy, dokonce mnoho zpráv, o vašem spojení s démony. Klaudova neschopnost spočívá v neomluvitelném podcenění sil, které měl proti sobě. Buďte si jist, že já se té samé chyby nedopustím."
"Moc se na to, Toníku, nespolehej," ušklíbl se Aahz. "My démoni umíme bejt pěkný lišáci."
Velitel to ignoroval.
"No, nejsme tady kvůli planému vtipkování," prohlásil a tvrdě se na mě zadíval. "Předpokládám, že tu vyjednáme přechod přes tuhle píď země."
"Vyjednáme tu podmínky vašeho tažení přes Království possiltské," opravil jsem ho.
"Ach, ano, ovšem," zívł Antonus, "kdybyste nám chtěli zabránit vpadnout do Possilta, bylo by to nejlepší tady."
"Taky jsme si to mysleli," přítakal Aahz.
"Nenechte se mýlit, Antone," usmál jsem se. "Řekl bych, že jsme vás přinutili zarazit."
"Prozatím," usmál se. "Situace se zakrátko změní... řekněme několik hodin po rozednění? Zítřka?"
"Budeme tady," přikývl Aahz.
"Ještě chvíli," skočil jsem do toho. "Antone, připadáte mi jako muž se sportovním duchem. Co byste tomu řekl, kdybychom udělali naše zítřejší utkání trochu zajímavější? Co takhle malá sázka?"
"A o co?" zamračil se.
"Když budete zítřka poraženi," řekl jsem rozvážně, "tak uznáte, že Klaudův neúspěch nemá co dělat s jeho neschopností a zprostíte ho obvinění?"
Antonu se na chvíli zamyslel a pak kývl.
"Ujednáno," pravil. "Za normálních okolností bych měl obavy z reakce mých nadřízených, ale vítězstvím jsem si jist. Jsou věci, proti kterým ani démoni nic nezmohou."
"Jako třeba?" protáhl Aahz.
"To zítřka uvidíte," usmál se.
Otočil se a s důstojníky v patách odpochoval.
"Co si o tom myslíš, Aahzi?" zamumlal jsem.
"Co si o tom myslím?" zamračil se. "Myslím, že jsi měkkej. Nejdřív Brockhurst, teď Klaudus. Co tě to popadlo, tahle 'shovívavost k nepřítelům'?"
"Myslím o zítřku," upřesnil jsem honem.
"To nemám tušení," připustil. "Vypadalo to, že si je sakra jistě. Rád bych věděl, co to má v rukávu, co by mělo stačit na démony."
"No," povzdechl jsem si, "řekl bych, že to zjistíme zítřka."

Kapitola jednadvacátá

"Bojovat s obrem, to chce obra."
- H. Prym

Ani druhého dne nás trudnomyslnost neopustila.
Nepřítel určitě něco chystal, ale nevěděli jsme co. Tanda s Brockhurstem vyrazili v noci na výzvědy a vrátili se s několika matoucími novinkami. Říšští vojáci přitáhli nějaké těžké zařízení, které bylo ale ukryto ve velké bedně. Ať už bylo tou tajnou zbraní cokoliv, vše, co o ní naši zvědové mohli s jistotou říct, bylo to, že je velká a těžká.
Gus se nabídl, že by bednu přeletěl a mrkl se dovnitř. To jsme ale zamítlí. Bedna byla neustále obklopena vojáky, a tak by se mu to nemohlo povést bez rizika, že by si ho někdo všiml. Armáda byla, kam oko dohlédlo, takže i kdyby si vzal plát neviditelnosti, mohl by ho někdo zahlédnout. Zatím se nám podařilo utajit, že je s námi chrlíč, a chtěli jsme, aby to

tak zůstalo. I kdybychom ho proměnili v Aahze nebo mě, stejně by se tak prozradilo, že někdo z nás umí létat. A jak podotkl Aahz, bude to pěkně horké i bez toho, že bychom předem nepřítele zpravili o našich možnostech. Všechno to znělo věru hodně takticky a neochvějně logicky. Nijak mě to však neuklidnilo, když jsme tam s Aahzem stáli a čekali na Antona, až vyrazí do boje.

"Klid, hochu," zamumlal Aahz. "Vypadáš, jako bys byl nervózní."

"Já jsem nervózní," odsekl jsem. "Stojíme tady hezky na ráně, máme bojovat a ani nevíme s kým nebo s čím. Tak mi laskavě promiň, že jsem z toho trochu nervózní."

Bylo mi jasné, že jsem na svého učitele zbytečně příkrý. V záloze stáli Ajax a Gus a také Brockhurst s Tandou byli připraveni, jak se věci vyvinou. Jediným členem naší party, se kterým se dnes ráno nepočítalo, byl Gremlin. Považoval jsem ale za moudřejší ho Aahzovi nepřipomínat. Předpokládal jsem, že se náš nezastížitelný modrý přítel někam vypařil s Glípem, který také zmizel.

Udělal jsem všechno, co se dalo. Přesto mi ale zrovna do zpěvu nebylo.

"Podívej se na to takhle," pokusil se Aahz znovu. "Alespoň víme, proti komu bojovat nebudeme."

Koho jsme se skutečně obávat nemuseli, to byli vojáci. I když jich nedaleko postávala spousta, nevypadalo to, že by je někdo šikoval do boje. Jak se blížil dohodnutý čas střetnutí, bylo stále více jasné, že v nadcházející šarvátce budou patřit pouze mezi diváky.

"Raději bych měl co dělat s vojáky," pronesl jsem zachmuřeně.

"Bacha, hochu," odvětil Aahz a šťouchl mě loktem. "Ať už to má bejt, co chce, je to tady."

Bylo mi jasné, co má na mysli, a vůbec mi z toho nebylo do smíchu. Nebyl však čas o tom uvažovat. Právě se totiž objevil Antonus.

Vynořil se zpoza rohu mamutí bedny hluboce zobraň do rozhovoru s podezřele vyhlížejícím stvořením v plášti s kapucí. Pohlédl krátce naším směrem, usmál se a bujaře nám zamával.

My jemu nikoliv.

"Moc se mi to nelíbí," zabručel Aahz.

To mně také ne, ale nezbyvalo nám nic jiného než čekat. Antonus s neznámým domluvil, poodstoupil a založil si ruce na prsou. Neznámý máchnutím ruky odehnal pár přihlížejících vojáků a sám také ustoupil stranou. Pak se napřímil a začal podivně mávat rukama sem a tam. Po větru k nám dolehlo jeho mumlání a já si uvědomil, že čaruje.

"Aahzi!" vydechl jsem. "Oni mají vlastního čaroděje!"

"Jasně," ušklíbl se Aahz. "Ale podle toho, co slyším, tak blufuje, stejně jako ty před dvorem v Possiltu. Možná, že nemá o moc víc síly než já."

Aahz ještě nedomluvil, když se bok bedny obrácený k nám poroučel k zemi. Uvnitř byl drak!

Bedna to byla obrovská, více než třicet stop dlouhá a na dvacet vysoká, a ten drak tam byl pořádně namačkaný.

Byl totiž ohromný! Myslím tím doopravdy ohromný!

Ted' už si nebudu o Glípovi nic namlouvat. Jeho desetistopá délka byla možná dost velká tady na Tulpu, ale na Pakle jsem viděl draky, vedle kterých vypadal jako drobeček. Ale tenhle, kterého jsme měli před sebou, předčil všechno, co jsem zatím viděl.

Byl celý měňavě modrozelený a daleko víc hadovitě vlnitý, než jsem byl u draka zvyklý. Měl mohutná křídla, která hned, jakmile se vyškrábal ven z bedny, natáhl a rozeplal. Z očních důlků se mu stříbřitě blyštělo, takže vypadal tak trochu jako nějaká mašina, o čemž zase nesvědčily jeho údy pohybující se s nenuceným půvabem.

To nádherné představení, které na bitevním poli předvedl, mě málem přemohlo. Pak vztyčil hlavu a zařval a můj obdiv klesl pod bod mrazu.

Rozhlížel se tou velkou hlavou, až se jeho pohled zastavil na nás. Pak se pohnul kupředu.

"Nejvyšší čas osvědčit naši udatnost, chlapče," zatahal mi s šepem Aahz za rukáv. "Vypadneme odsud."

"Počkej chvíli, Aahzi!" vyhrkl jsem. "Vidíš to? To, co má ten chlápek v ruce?"

Upoutal mě záblesk zlata. Majitel draka, který pobízel zvíře kupředu, svíral v ruce zlatý přívěšek.

"Jó!" odpověděl Aahz. "No a co?"

"Takový přívěšek jsem už viděl!" vysvětloval jsem vzrušeně. "Tím ovládá draka!"

Dabel obchodující s draky, od kterého jsem získal Glípa, který měl podobný přívěšek. Ovládal s ním draky... tedy nedotčené draky, draky, co ještě k nikomu nepřilnuli. Draka, který již k někomu přilnul, mohl jeho vlastník ovládat jen, tak bez pomoci přívěsku. A draka si k sobě připoutáte, když ho nakrmíte. Takhle jsem přišel ke Glípovi, že jsem ho nakrmil. Tedy, dalo by se to taky tak říct, protože pořádným kusem mého rukávu si totiž ve skutečnosti posloužil on sám.

"No tak tu jenom tak nestůj," vytrhl mě ze snění Aahz. "Seber mu ho!"

Sáhl jsem po něm myslí a snažil se ho uchopit. Chlapík ucítil, co se děje. Sevřel ho ještě pevněji a začal se se mnou o něj přetahovat.

"Ne... nemůžu mu ho sebrat, Aahzi," křikl jsem. "Nepustí ho."

"Pak je nejvyšší čas prasknout do bot," zavelel můj učitel. "Běž a řekni Ajaxovi, ať vyřídí toho maníka. A Gusovi řekni, ať zůstanou s Berfertem raději pro všechny případy připravený. Já se zatím pokusím nějak zabavit toho draka."

Představil jsem si to. Sebe Skeeva, dvorního čaroděje, jak prchám do bezpečí, zatímco osamocený Aahz čelí drakovi. Něco se ve mně vzpřičilo.

"Jdi ty" poručil jsem rázně.

"Hochu, ale ty..."

"Tohle je můj boj a moje práce," zařval jsem. "A ted' už vyraž!"

S tím jsem se otočil k blížícímu se drakovi a ani za mák se nestaral, jestli Aahz udělal, jak jsem mu poručil. Jsem přece

Skeeve!

Ten drak byl ale příšerně velký!

Znovu jsem to zkusil s přívěskem. Skoro jsem toho chlapíka zvedl do vzduchu, takové úsilí jsem vynaložil! Držel ho ale pevně a neustále řval rozkazy, kterými draka řídil.

Nervózně jsem sledoval, jak se ke mně ta hrozivá obluda blíží. Kdybych se teď pokusil uniknout levitací, tak by jí stačilo jen...

"Pozor, hochu!" ozval se za mnou Aahzův hlas.

Pootočil jsem se a v tu chvíli se kolem něco přehnalo a zarazilo se to mezi mnou a blížící se hrozbou.

To něco bylo Glíp!

"Glípe!" zařval jsem. "Zmiz odsud!"

Můj drobeček mě vůbec nebral na vědomí. Jeho pán byl v nebezpečí. Takže to musel vzít do ruky a nehlédět na mé připomínky.

Už to nebyl ten poslušný, hravý kamarád. Zaštitil mě před tou příšerou, s divokým syčením sklonil hlavu k zemi a z tlamy mu vyšlehl plamen dlouhý na šest stop.

Bylo ohromné, jak to na obludu draka zapůsobilo. Zarazil se, až to s ním trhlo, a dřepl si na zem. Pak si s nakloněnou hlavou zvědavě prohlížel dráčka, který se mu postavil do cesty.

S tím, že protivníka zastavil, se však Glíp ani zdaleka nespokojil. Bez ohledu na to, že druhý drak byl víc jak čtyřikrát větší než on sám, bez zaváhání k němu vyrazil, aby se s ním utkal.

Drak zamrkal. Pohlédl za sebe, pak zpátky dolů na Glípa, až jeho dlouhý krk vytvořil veliký otazník.

Glíp se k němu neochvějně blížil.

Nerozuměl jsem tomu. I kdyby ta obluda nedovedla chrlit oheň, o čemž jsem pochyboval, tak by její naprostá fyzická převaha stačila, aby bez námahy mého drobka zašlápla. A přesto to neudělala a jenom se rozhlížela kolem sebe, jako by jí to bylo trapné.

Stál jsem strnulý hrůzou. Takhle to nemohlo zůstat. I kdyby nic jiného, Glíp se k ní dostal tak blízko, že si ho prostě nemohla nevšimnout. Každou chvíli prostě musela nějak reagovat.

Konečně se drak ještě jednou podíval na zoufalého majitele a udělal to. Se vzdechnutím máchl přední tlapou s drápy.

Dům by to zbořilo. Glípa úder zasáhl ze strany do hlavy, až sebou pleskl o zem.

Můj mazlík byl ale statečný a ihned se s námahou hrabal na nohy. Jenom potřásl hlavou, jako by si to v ní chtěl srovnat.

Než ale mohl znovu zaujmout výhružnou pozici, sklonil k němu velký drak hlavu, až je měli těsně u sebe, a začal mu bručet a mumlat do ucha. Můj dráček poslouchal s nakloněnou hlavou a pak odpověděl tichým "huf, huf".

A tak všichni tvorové okolo, lidi i nelidi, s ohromením sledovali, jak spolu uprostřed bitevního pole mezi obláčky dýmu konverzují dva draci.

Snažil jsem se posunout blíž, abych zjistil, co se přesně děje, ale velký drak po mně zlověstně zakoulel očima a šlehl ke mně plamenem, což mě přimělo zůstat v uctivé vzdálenosti. Ne že bych měl strach, samozřejmě, vypadalo to, že Glíp má zcela situaci v rukou... nebo spíš v rukávu. Pořád jsem Aahzovi říkal, že Glíp to s rukávy umí.

Nakonec se velký drak narovnal, otočil se a bez ohlednutí s hlavou majestátně vztyčenou odkráčel. Naprosto si nevšímal vzteklosti řevu vojáků, napochodoval do bedny a dřepl si tam, zády k vřavě venku.

Vztek jeho majitele však nebyl nic ve srovnání s vztekem Antona. Ten na něj celý brunátný řval a rozhazoval rukama, až si majitel vztekle strhl z krku přívěsek, podal mu ho a odpochodoval. Anton na přívěsek chvilku zíral, pak sním mrštil na zem a vyrazil za ním.

Přesně to jsem potřeboval. Myslí jsem sáhl po přívěsku a za okamžik se mi houpal v ruce.

"Aahzi!" začal jsem.

"Já tomu nevěřím," mumlal si můj učitel. "Viděl jsem to na vlastní oči a stejně tomu pořád nevěřím."

"Glíp!"

Můj drobeček se ke mně přihnál a radostí jen zářil.

"Nazdar, ty blboune!" zvolal jsem a nevšímav si jeho dechu, objal jsem ho kolem krku. "Co se tam vlastně stalo?"

"Glíp!" ucedil vyhýbavě a pozorně studoval mraky.

Bylo jasné, že očekávané odpovědi se nedočkám.

"Já tomu prostě pořád nemůžu uvěřit," opakoval Aahz.

"Podívej, Aahzi," řekl jsem a pozvedl přívěšek. "Teď už se tohle ani žádného jiného draka nemusíte bát. Vydělali jsme na tom!"

"Jo, to jo," zakabonil se Aahz. "Udělej mi ale laskavost, jo?"

"Jakou?"

"Kdyby snad nějaký drak měl cestu okolo našeho tábora, tak ho nekrmi! Už jednoho máme, a to je pro moje nervy tak akorát! Jasný?"

"Jasný, Aahzi," usmál jsem se.

"Glíp!" řekl můj mazlík a šťoucháním se dožadoval dalšího drbání. Dostalo se mu ho.

Kapitola dvaadvacátá

"Samo peklo nevládne takovým vztekem jako spálený démon."

- C. Mather

Ve srovnání s tímhle bylo minulé vyjednávání úplně nic. Dalo se totiž čekat, že budeme mít co do činění s vrchním velitelem celého levého křídla Říšské armády.

Setkání se konalo ve velkém stanu, který byl pro tento účel zvlášť postaven. Byl našlapán důstojníky, mezi kterými byl i Klaudus. Zdálo se, že Antonus slovo dodržel, i když sám přítomen nebyl.

Před takovým shromážděním jsme se rozhodli poodhalit své síly. Takže nás doprovázela Tanda s Brockhurstem, zatímco venku okolo čenichal Glíp. Gus a Ajax zůstali ještě v záloze. Gremlin se od potyčky s drakem zatím neukázal. Důstojník, se kterým jsme jednali, se mi vůbec nelíbil. Vadila mi jeho blazeovnost a úlisnost. Vzbuzoval ve mně silné podezření, že svého nynějšího postavení dosáhl nejspíše otrávením svých soků.

"Takže vy byste rádi, abychom se vzdali," pronesl zamyšleně a prsty bubnoval o stůl, který stál před ním.

"... nebo se stáhli či uhnuli stranou," poopravil jsem ho. "Abych řekl pravdu, je nám úplně jedno, co budete dělat dál, jenom když necháte Possiltum na pokoji."

"To právě máme v úmyslu," prohlásil velitel a pohodlně se opřel v křesle a prohlížel si střechu stanu.

"Tak proč pořád shromáždíte posily?" zeptal se kousavě Brockhurst.

"Ach, ujišťuji vás, že to je pouhá vnitřní záležitost," zabručel velitel. "Shromáždili se tu všichni mí důstojníci a mají obavy, aby si jejich jednotky udržely kázeň, kdyby nebyly pod jejich bezprostředním velením."

"Můj kolega má na mysli, že můžeme jen stěží uvěřit, že máte v úmyslu přistoupit na naše požadavky," podotkl Aahz.

"Proč ne?" pokrčil velitel rameny. "Za to jste přece bojovali, nebo snad ne? Občas nastane chvíle, kdy se musí velitel zeptat sám sebe, zda by ho bitva nestála mnohem víc, než kdyby se jí prostě vyhnul. A váš odpor s pomocí démonů a draků zatím ukázal, že bitva by to byla pořádná."

"Tam, odkud pocházejí, je jich mnohem víc," prohodil jsem, "takže by to mohlo být ještě horší, kdybyste nás k tomu donutili."

"To vidím," usmál se velitel a nedbale pokynul k Tandě a Brockhurstovi. "Čarodějky a ďáblové, to je vskutku úctyhodná posila."

Nepovažoval jsem za moudré ho upozornit, že Brockhurst je Imp a ne Dabel.

"Takže souhlasíte, že Possiltum necháte na pokoji?" zeptal se stroze Aahz.

"Souhlasím, že to proberu se svými důstojníky," objasnil velitel. "Jenom bych vás požádal, abyste tady nechal jednoho ze svých... ehm... společníků."

"K čemu?" zeptal jsem se. Vůbec se mi nelíbilo, jak si prohlížel Tandu.

"Přece aby vám sdělil naše rozhodnutí," pokrčil velitel rameny. "Do vašeho ležení by se totiž žádný z mých mužů neodvážil, i kdyby byl jako posel nedotknutelný."

Posměšný tón v jeho hlase se mi nelíbil.

"Já tu zůstanu, Skeeve," nabídl se Aahz.

Rozvažoval jsem to. Aah už tolikrát dokázal, že je schopen se sám o sebe postarat. Veliteli jsem ale vůbec nevěřil.

"Pouze za té podmínky, že jste ochoten předat nám jednoho vašeho důstojníka jako rukojmí," pravil jsem.

"Řekl jsem přece, že žádný z mých..." začal velitel.

"Nemusí do našeho tábora," vysvětloval jsem. "stačí, když bude na kraji lesa, vám na dohled. Já osobně zaručuji jeho bezpečnost."

Velitel se zamyšleně kousal do rtu.

"Dobrá," řekl. "Protože jste už projevil dost zájmu o Klaudovu kariéru, dám vám jako rukojmí jeho."

"Dohodnuto," souhlasil jsem. "Vyčkáme vašeho rozhodnutí."

Kývl jsem na své přátele a ti začali poslušně opouštět stan. Klaudus zaváhal a pak se připojil.

Chtěl jsem Aahzovi říct, aby byl opatrný, ale rozmyslel jsem si to. Nebylo by moudré před velitelem připustit, že by můj pobočník mohl být zranitelný. Místo toho jsem tedy odměřeně kývl na důstojníky a vyšel za kamarády.

Tanda a Brockhurst už mířili k lesu. Zato Klaudus čekal na mě, a když jsem vyšel ven, zařadil se vedle mě.

"Když teď máme chvíli," začal škrobeně, "rád bych vám poděkoval za přimluvu u mých nadřízených."

"To nestojí za řeč," zamumlal jsem nepřítomně.

"Ne, opravdu," trval na svém. "Rytířský protivník, to se dneska hned tak nevidí. Chci říct..."

"Hele, Klaude," zavrčel jsem, "poděkuj mému smyslu pro spravedlnost. Tebe rád nemám a neměl jsem, ani když jsme se setkali poprvé. To ale neznamená, že tě mám za neschopného. Nepříjemného snad, ale ne neschopného."

Řekl jsem to ostřeji, než jsem chtěl, ale měl jsem starost o Aahze.

Po mé nepříjemné poznámce se odmlčel a v nepříjemném mlčení setrval, dokud jsme nedorazili k lesu. Pak si odkašlal a zkusil to znovu.

"Ehm... Skeeve?"

"Co je?" odvětil jsem odměřeně.

"Já... ehm... chtěl jsem vám říct, že jsem vám vděčný a chtěl bych vám podle možnosti vaši laskavost přiměřeným způsobem oplatit."

I když jsem to nezamýšlel, jeho nabídka mi přišla vhod.

"Odpovědi na pár otázek, to by byl 'přiměřený způsob'?" zeptal jsem se jen tak mimochodem.

"Záleží na tom co by to bylo za otázky," odvětil obezřetně. "Jsem pořád voják a mám své předpisy, které jasně stanovují..."

"Tak to uděláme takhle," přerušil jsem ho. "Já řeknu ty otázky a ty se rozhodneš, na které půjde odpovědět. To je fěr, ne?"

"Řekl bych, že ano," připustil.

"Dobrá," začal jsem. "První otázka. Myslíš, že velitel opravdu Possiltum obejde?"

Důstojník uhnul očima, a pak rychle zavrtěl hlavou.

"Na tohle bych neměl odpovídat," řekl, "ale udělám to. Nemyslím si, že by velitel o tom vůbec vážně uvažoval, a ani žádný z důstojníků, co byli ve stanu. Říká se mu Brutus, a to dokonce i mezi jeho nejoddanějšími a nejostřílenějšími vojáky. A mohu vás ujistit, že to není proto, že by se vzdával nebo kapituloval, když má armádu kompletní, beze ztrát." "Tak proč se zrovna teď pustil do vyjednávání?" vyzvídal jsem dál.

"Aby získal čas," pokrčil rameny Klaudius. "Jak poznamenali vaši přátelé, čas využívá k tomu, aby shromáždil posily. Uznává jenom jednu zásadu - 'Vítězství za každou cenu'. A v tomto případě to vypadá, že tou cenou je jeho čest." Chvilku jsem o tom uvažoval. Pak jsem mu položil další otázku.

"Klaude," řekl jsem obezřetně, "stál jsi proti nám v boji a sám víš nejlépe, jaká je vaše armáda. Pokud by byl tvůj předpoklad správný a Brutus zaútočil silou, jakou bychom měli, podle tvého názoru, šanci na vítězství?"

"Nulovou," odvětil důstojník okamžitě. "Je mi jasné, že to vypadá jako nepřátelská propaganda, ale mluvím upřímně, věřte mi. Dokonce i s těmi posilami, které jste dneska večer předvedl. Když dá Brutus svým legiím rozkaz, tak vás převálcují. Být na vašem místě, tak bych využil noci a uprchl a vůbec bych se nebál, že budu označen za zbabělce. Vždyť před sebou máte nejmocnější armádu, která kdy vůbec byla shromážděna. Zachovat se takhle vůči takové armádě, to není zbabělost, to je pud sebezáchovy."

Věřil jsem mu. Otázkou ovšem bylo, co bych si měl s tou radou počít.

"Děkuji ti za tvé rady," řekl jsem zdvořile. "A tvá slova pečlivě uvážím. Teď, kdybys byl tak laskav a zůstal tady venku na dohled, tak, jak bylo domluveno. Já jdu na poradou ke svým."

"Ještě jednu věc," chytil mě za ruku. "Kdyby se vašemu pobočníkovi, který tam zůstal, cokoliv přihodilo, byl bych rád, abyste nezapomněl, že jsem byl tady s vámi a že jsem v tom neměl prsty."

"Nezapomenu," přikývl jsem a vymanol svou paži. "Jestli ale Brutus vztáhne na Aahze ruku, tak ručím za to, že si bude přát, aby to nikdy neudělal."

Když jsem se otočil, abych se přidal ke svým, přál jsem si, abych se cítil tak sebevědomě, jak jsem to říkal.

Tanda ke mně bez meškání pospíšila, jakmile jsem zachytil její pohled a pokynul jí, aby se od ostatních vzdálila.

"Co je Skeeve?" zeptal se, když jsme se uchýlili do stínu. "Máš strach o Aahze?"

To jsem měl, i když jsem si to nechtěl připustit. Noc už skoro končila a ze stanu dosud nepronikly žádné známky nějakého pohybu či činnosti. Pořád jsem se držel své důvěry v Aahze. Když to začalo selhávat, zaměstnal jsem mysl jinými cvičeními, abych se zbavil neplodných starostí.

"Aahze se o sebe dovede postarat," řekl jsem stroze "Chtěl bych znát tvůj názor na něco jiného."

"Na co?" zeptala se s nakloněnou hlavou.

"Jak jistě víš," spustil jsem důležitě, "já sám nevidím proměny, které jsem vyčaroval. Takže i když všichni ostatní jsou ošálení, já jako původce kouzla pořád vidím věci tak, jak opravdu jsou."

"To jsem nevěděla," poznamenala. "Ale pokračuj."

"Takže uvažuji o tom," vysvětloval jsem, "že když už musíme bojovat, tak bychom mohli využít naše posily. Mám nápad, ale potřebuji, abys mi řekla, jestli to funguje."

"Dobrá," kývla. "O co se jedná?"

Už jsem málem začal s proslovem, ale došlo mi, že to jenom zdržuji. Takže místo toho jsem zavřel oči a soustředil se v duchu na malý hájek před námi.

"Hej!" zvolala Tanda. "To je paráda!"

Otevřel jsem oči, ale dával jsem pozor, abych kouzlo neporušil.

"Tak co vidíš?" zeptal jsem se nervózně.

"Spoustu demonů... teda... chci říct Perversů," oznamovala rozjařeně. "Meče a oštěpy se to tam jen blyští. To je síla!" Fungovalo to. Měl jsem pravdu, když jsem si myslel, že proměňovací kouzlo by mělo působit na cokoliv živého, nejen na tvory.

"Nikdy jsem nic takového neviděla," žasla Tanda. "Můžeš udělat, aby se hýbali?"

"To nevím," připustil jsem. "Vždyť zrovna..."

"Šéfe! Hej, šéfe!" křičel Brockhurst a utíkal k nám. "Pojď honem! Pojď se podívat, to snad není možný!"

"Co se děje?" zavolal jsem, ale Imp už zahnul ke kraji lesa.

Náhle mě zaplavil strach.

"Jdeme, Tando," zamračil jsem se a vyrazil.

Když jsme doběhli k okraji lesa, všichni už tam byli a vzrušeně spolu hovořili.

"Co se děje?" vyštěkl jsem, jakmile jsme se k nim připojili.

Skupina zmlkla, nikdo se mi nepodíval do očí. Jen Brockhurst zvedl ruku a ukázal přes louku.

Velký oheň ozařoval Aahze. Visel na primitivní šibenici. Visel tam ochable, tělo bez života se pomalu točilo na konci provazu. U nohou mu stál dav vojáků, kteří nechtěli o takové představení přijít.

Ohromně se mi ulevilo a začal jsem se hystericky zajíkat smíchem. Pověsit ho! Kdyby tak věděli!

Můj tým v ohromném tichu sledoval mou reakci se zděšením v očích.

"Žádný strach!" vydechl jsem. "Je v pořádku!"

Už dřív, ne začátku soužití s Aahzem, jsem se přesvědčil, že demony nejde oběšením zabít. Mají na to příliš silné krční svaly. Mohou viset celý den bez známky únavy. O tom jsem se přesvědčil za jednoho perného dne, když jsme...

"Aspoň že mají tu slušnost a tělo spálí," zamumlal za mnou Klaudius.

Smích mi zamrzl v těle.

"Cože?" zařval jsem a otočil se.

Opravdu, vojáci odřízli Aahzovu 'mrtvolu' a odnesli ji k velkému ohni se zjevným úmyslem ho do něj hodit.

Oheň! To bylo ale něco jiného. Oheň byl jedním ze způsobů, jak Aahze zabít...
"Ajaxi!" zařval jsem. "Honem! Zaráž je...!"
Ale už bylo pozdě.
Vojáci ho rozhoupali a Aahz obloukem padl do plamenů. Zablesklo se a pak už nic.
Aahz je mrtvý! Můj Aahz!
Stál jsem a nevěřícně jsem na ty plameny zíral. Šok ve mně všechno přehlušil, zůstala jen prázdnota.
"Skeeve!" zavolala Tanda a položila mi ruku na rameno.
"Nechte mě o samotě!" vypravil jsem ze sebe.
"Ale armáda..."
Nedopověděla, ale stejně to zapůsobilo. Pomalu jsem začala zase vnímat svět kolem sebe.
Legie, poté co nám takto daly svou odpověď, vyrazily do bitvy. Bubny duněly, jako by oznamovaly východ slunce, které se odráželo na vyleštěných zbraních šikujících se proti nám.
Armáda. Oni to udělali!
Pomalu a uvolněně jsem se otočil ke Klaudovi. Pod mým pohledem sebou trhl strachem.
"Nezapomeňte!" vykřikl zoufale. "Já s tím neměl nic..."
"To jsem nezapomněl," řekl jsem chladně. "A jenom proto tě teď nechám jít. A radím ti, abys udělal cokoliv jiného, než se vrátit k armádě. Snažil jsem se s nimi vyjít, ale když chtějí válku, mají ji mít, jako že se Skeeve jmenuje!"

Kapitola třicetá

"Co to je, nějaké čínské protipožární cvičení?"
- Sun Cu

Neviděl jsem, kam Klaudus odešel, když jsem domluvil, a ani mě to nezajímalo. Teď jsem se díval na protivníka jinýma očima. Až dosud jsem myslel na to, jak se ubránit, jak přežít. Teď jsem začal přemýšlet, jak ho zničit.
Legie byly zformovány v těsných zástupech, vždy asi tři nebo čtyři šiky do hloubky a zhruba patnáct vedle sebe. Představovaly úctyhodnou, nezdolatelnou sílu, která se jen tak na ústup nedá.
To se mi hodilo. Přesto jsem se ale ještě potřeboval ujistit, že skutečně neustoupí.
"Ajaxi!" zavolal jsem, aniž jsem otočil hlavu.
"Zde, mládenče!" ozval se lukostřelec těsně vedle mě.
"Dokážeš s Blackiem vyslat šípy až za ty šiky?"
"Řek bych, že jo," protáhl.
"Skvělé," prohlásil jsem chmurně. "Takže to samé cvičení jako prve, jenomže tentokrát nemiř na vozy. Chci, aby měli v týlu ohnivý půlkruh."
Tak jako předtím se tětíva rozezvučela rytmičtým 'zang', jak lukostřelec vysílal střelu za stelou. Tentokrát ale vzplál každý šíp daleko jasněji než předtím.
"Zvolni, mladíku," zvolal Ajax, "nebo shoří dřív, než doletí."
Měl pravdu. Buď jsem stál přímo na siločáře, anebo můj vztek znásobil mou energii. Ať už to bylo jakkoliv, zjistil jsem, že vládnou ohromujícím množstvím Síly.
"Promiň, Ajaxi," křikl jsem a odpoutal část mysli od zápalného bodu.
"Tando!" zvolal jsem. "Běž zpátky a přiveď Glípa!"
"Rozkaz, Skeeve!" zazněla odpověď.
Tušil jsem, že než tenhle mejdan skončí, bude se můj drobek ještě hodit.
Přední řady legií začaly postupovat v rytmu bubnování. Nevšímal jsem si toho.
"Brockhurste!"
"Zde, šéfe!" odpověděl Imp a postavil se mi po boku. "Už jsi našel velitele?"
"Ještě ne," zaznělo roztrpčeně. "Je asi zahrabaný někde uprostřed šiků."
"Tak vylez na strom nebo někam a koukni, jestli ho nenajdeš," nařídil jsem.
"Rozkaz šéfe! Až ho najdu, chceš, abych po něm šel?"
"Ne!" odvětil jsem temně. "Dej mi vědět. Chci si to s ním vyřídit sám."
Přední řady stále postupovaly. Rozhodl jsem se s tím něco udělat. Máchl jsem myslí a louku před nimi zapálil. Šiky uprostřed formace před touto překážkou zarazily, ale šiky na levém i pravém křídle postupovaly dál.
"Glíp!" zazněl známý hlas doprovázený ještě známějším závanem smrdutého dechu.
"Už jsme zpátky!" oznámila zcela zbytečně Tanda.
Nevšímal jsem si jich a dál studoval situaci. Za říšskými šiky stoupaly proužky bílého dýmu, které svědčily o tom, že Ajax svůj úkol splnil dobře. Velmi brzy armáda zjistí, že nemá kam ustoupit. Nejvyšší čas zaútočit. K tomu jsem ale nejdříve potřeboval více informací.
"Gusi!" řekl jsem zamyšleně. "Chci, abys nad ně podnikl kratičký výlet a podíval se po nějakém místě, kam bys spustil Berferta a kde by mohl nadělat pěknou paseku."
"Rozkaz, šéfe," zarachotil chrlič a rozkolébal se kupředu.
"Počkej ještě," zarazil jsem ho, protože mě něco napadlo. "Tando, máš ještě pořád ten plát neviditelnosti?"
"Tady je!" zašklebila se.
"Dobrá," přikývl jsem. "Gusi, vezmi si ten plát. Drž ho před sebou tak dlouho, jak to bude jenom možné, dokud nenajdeš, co je třeba. Není za potřebí být v palbě, dokud to nebude nutné."

Chrlíč pokrčil rameny a vzal si plát.

"Když myslíš, šéfe," zamumlal. "Stejně mi ale nemůžou ublížit."

"Stejně si ho vem," nařídil jsem. "A teď už vraž."

Chrlíč se těžce zvedl do vzduchu a pomalými máchnutími křídel se rozletěl přes louku. Bylo k neuvěření, že by něco tak velkého vytesaného z kamene mohlo létat, ale viděl jsem to na vlastní oči. Možná, že levitoval.

"Hotovo, mládenče," přerušilo mé úvahy Ajaxovo zaskřehotání. "Co pro tebe ještě můžu udělat?"

"Zatím nic, Ajaxi," odpověděl jsem. "Buď ale připraven."

Byl jsem rád, že jsem mohl část své soustředěné energie uvolnit. Další kousek totiž vyžadoval veškerou energii, kterou jsem mohl dát do kupy.

Vmysli jsem se soustředil na trávu před postupujícím křídlem. Jako na důkaz účinnosti mého úsilí se jeho část rázem zastavila.

"Ty bláho!" vydechla obdivně Tanda. "To je senzace!"

Snažil jsem se trávu proměnit v armádu Impů, která by vyrostla ze země a postavila se armádě Říše. Zvolil jsem raději Impy namísto demonů, protože nejsou tak vysocí, takže na jejich iluzi bylo třeba méně energie.

Ať už jsem dosáhl čehokoliv, stačilo vidět, jak vojáci zareagovali. Důstojníci zařvali několik rozkazů a vojáci vrhli na trávu před sebou mračno oštěpů. Jejich účinek na iluzorního nepřítele byl ale samozřejmě nulový.

"Hele, mládenče," řekl Ajax a lehce mě šťouchl. "Nechceš, abych něco udělal s těmi šašky, co střílí na našeho chrlíče?"

Pootočil jsem se, abych zjistil, jak Gus pokročil. Letící postava byla nad středem vojsk, které držel v šachu oheň. Takže vojáci ho nyní mohli za plátem neviditelnosti spatřit a zareagovali až nepříjemně schopně a pohotově.

Lukostřelci byli teď plně zaměstnáni střelbou na tu divnou postavu, která se jim náhle objevila nad hlavami, zatímco jejich kamarádi dělali, co mohli, aby chrlíče zasáhl vrhanými oštěpy.

Tohle jsem zjistil mrknutím oka. Zjistil jsem ale i něco jiného.

"Počkej ještě, Ajaxi," nařídil jsem. "Koukni se na to!"

Množství střel, které byly vypuštěny vojáky uprostřed padaly mezi vojáky, kteří pořád ještě čekali na rozkazy vzadu.

Netřeba dodávat, že to ani trochu neuvítali, obzvláště, když ještě nemohli vidět cíl, na který jejich kamarádi vepředu stříleli. Muselo jim připadat, že jejich spojence posedlo nějaké zakletí či co, protože ti se náhle obrátili a stříleli na ně.

Lučištníci z několika šiků začali střelbu oplácet, zatímco ostatní se kryli štíty a s tasenými meči začali postupovat vpřed.

Výsledkem byl naprostý zmatek. Prostřední šiky totiž musely čelit útoku jejich vlastních posil.

Jasně, že takto jsem to neplánoval, ale vhodnou situaci dokážu bleskově využít. Napadlo mě, že jestliže chrlíč dokázal způsobit takovou vřavu, nebylo by špatné přispět další troškou do mlýna.

Několika tahy svého duševního štětce jsem trochu pozměnil Gusův vzhled. Teď měli co dělat s pořádně vzrostlým drakem, který se vznášel nad nimi. Výsledek byl ohromující.

Já jsem si ale nemohl dopřát ten přepych a jen se dívat. Něco jsem se v téhle šarvátce naučil a chtěl jsem si to vyzkoušet.

Nechal jsem armádu Impů zmizet a potom ji vytvořil znovu, ale ne před nimi, ale uprostřed nich!

To uvrhlo jejich šiky v naprostý chaos. Jak se vojáci snažili zastřelit nebo udeřit neexistující postavy, neřídka místo toho zasáhli své druhy.

Kdyby to vydrželo, plně by je zaměstnalo bojovat spolu, místo aby se starali o nás.

"Šéfe!" zvolal Brockhurst, když se vynořil vedle mě.

"Zmerčil jsem velitele!"

"Kde?" zeptal jsem se hrozivě, ale snažil jsem se, aby to nedovedlo mou pozornost od bitvy zuřící dole na louce.

Imp ukázal.

Jasně! Tam byl Brutus! Kráčel vztekale od šiku k šiku a snažil se ve svých jednotkách znovu nastolit pořádek.

Zaslechl jsem zrádný šepot napínané tětiny.

"Ajaxi!" vyštěkl jsem. "Nestřílej! Ten patří mě... jen mě!"

Domluvil jsem a nechal zmizet všechny Impy z Brutova okolí. Místo toho jsem jeho samotného proměnil tak, že vypadal jako Aahz.

Zmatení vojáci najednou mezi sebou uviděli démona hrozivě mávajícím mečem, který vypadal jako ten, o kterém věděli, že je možné ho zabít. Dál pobízet nepotřebovali.

Koutkem oka jsem zahlédl velitelovu zděšenou tvář, než se na něj vojáci vrhli a on zmizel pod záplavou uniforem.

"Úkol je splněn, šéfe!" oznámil Gus, který se objevil vedle mě. "Jaký bude další?"

"Co... to už jsi..." vykoktal jsem.

Zapomněl jsem, že ho i při návratu skryje před našimi zraky plát neviditelnosti. Proto mě vylekalo, když se tu náhle objevil.

"Berfert tu bude hned, jen co vyfídí jejich vrhací stroje," pokračoval Gus a mávl ruku směrem k nepříteli.

Podíval jsem se přes louku. Měl pravdu! Vrhací stroje, které byly seřazeny v řadě v týlu armády, stály v plamenech.

Pak jsem si všiml ještě něčeho jiného.

Vojáci už nebojovali mezi sebou. S úlekem jsem si uvědomil, že při vyřizování účtů s Brutem, když jsem ho proměnil v Aahze, jsem zapomněl udržovat armádu Impů!

Jakmile jim chyběl viditelný nepřítel, začali říšští vojáci přicházet k sobě a teď se motali dokola, jak se snažili obnovit ve svých řadách pořádek.

Brzy budou hotoví zaútočit znovu.

"Tak co podniknem teď, šéfe?" zeptal se dychtivě Brockhurst.

To byla správná otázka. Rozhodl jsem se z toho vykrotit, dokud na odpověď nepřijdu.

"Nakreslím vám plánec," řekl jsem sebevědomě. "Dejte mi někdo meč."

"Tady máš, chlapče. Vem si můj," zareagoval jako první Aahz a podal mi ho.
"Díky," odpověděl jsem nepřítomně. "Tak, tahle čára, to je jejich hlavní linie. Jestliže bychom... Aahzi!?"
"Vždy připraven!" zašklebil se můj učitel. "Omlouvám se, že jdu pozdě."
Byl to Aahz! Klidně tam stál se založenými rukama, jako kdyby se nechumelilo. Ostatní byli jeho zjevením překvapeni stejně jako já.
"Ale ty..., " vypravil jsem ze sebe. "Ten oheň..."
"Ach, tohle," pokrčil rameny Aahz. "Když mi došlo, k čemu se chystají, tak jsem použil D-hoplák, abych si odskočil do jiné dimenze. Potíž byla v tom, že jsem předtím nestihl opravit symboly na kontrolním prstenci, a tak jsem strávil spoustu času, než jsem se dostal zpátky sem na Tulp."
Ta rána, jak mi spadl kámen ze srdce, musela být určitě slyšet. Aahz žije! A co bylo ještě důležitější, byl tady! Naše vyhlídky v bitvě byly najednou mnohem růžovější.
"Co bychom měli udělat teď, Aahzi?" zeptal jsem se ho dychtivě.
"To teda nevím, proč se na tohle ptáš mě," odpověděl mi můj učitel s nevinným zamrknáním. "Vypadá to, že si dokážeš poradit docela dobře úplně sám."
Paráda! Teď, když potřebuju radu, dostanu poklonu.
"Hele, Aahzi," spustil jsem vážně, "jsme v bitvě, která..."
"Šéfe!" skočil mi do toho Brockhurst. "Támhle se něco děje!"
Srdce mi pokleslo. Otočil jsem se a znovu zkoumal situaci.
Na scéně se objevila nová postava, podle vzhledu důstojník. Rázně pochodoval podél předních linií a střídavě na ně řval a střídavě hrozivě šermoval rukama. V patách za ním pospíchal houf dalších oficírů, kteří si mezi sebou brumlali a potřásali hlavami.
"Co má tohle, k sakru znamenat?" zamumlal jsem si spíš sám pro sebe.
"Připrav se na nejhorší, chlapče," poradil mi Aahz. "Jestli slyším dobře, jsou to špatné zprávy."
"Ale no tak, Aahzi," povzdechl jsem si. "Jak by to mohlo být ještě horší než to je teď?"
"Snadno," odvětil Aahz. "Tohle je vrchní velitel celé Říšské armády. Přišel zjistit, proč jeho levé křídlo nepostupuje."

Kapitola čtyřicetá

"... a pak jsem si řekl, "Proč bych to měl od sebe oddělovat..."
- G. Mouser

Vojevůdce Říšské armády se jmenoval Julius Velký a byl naprosto jiný, než jak jsem si ho představoval.
Za prvé, když nás přišel vyzvat k vyjednávání, tak přišel on k nám. Doprovázen celým houfem důstojníků přešel přes louku až k okraji lesa, a neozbrojený. A co víc, všichni důstojníci byli také neozbrojení, nejspíše na jeho rozkaz.
Vypadalo to, že mu naprosto chybí arogance, kterou měli všichni důstojníci, se kterými jsme měli co do činní před ním.
Pozval nás do velkého stanu, který nechal na louce vztýčit pro toto setkání. Představil jsem mu celou svoji údernou skupinu. Všiml jsem si, že s každým jedná s velkým respektem a zdálo se, že ho opravdu těší, že se může s každým seznámit, a to včetně Glípa.
Při jednání jsme byli všichni. Bylo to proto, že jsme došli k závěru, že nastal čas demonstrovat naši sílu.
Aahz předvedl velkolepou ukázkou velkorysosti, když se chopil vína a všem nalil. Bylo mi to trochu podezřelé. Nebylo nad Aahze, když šlo o to využít víno, aby se vyhrálo. Když jsem ale zachytil jeho pohled a tázavě pozvedl obočí, odpověděl mi krátkým zavrtěním hlavou. Tentokrát to hrál poctivě.
Pak jsme se pustili do díla.
Julius Velký nás napjatě vyslechl. Když jsme domluvili, povzdechl a zavrtěl hlavou.
"Moc mě to mrzí," oznámil. "To ale opravdu nemohu. Musíme pořád postupovat, víte? Takhle to armády prostě dělají."
"A nemohli byste chvíli postupovat jiným směrem?" navrhl jsem s nadějí.
"Ach jo," prohlásil a rozhodil bezradně ruce. "S čímžpak myslíte, že pracuji, vy géniové? Tohle jsou vojáci. Ti pochodují přímo. Je vám jasné, co tím myslím?"
"A to musí pochodovat tak rázně?" zabrumlal Aahz. "Moc toho za nimi nezůstává."
"Co vám na tohle mám říct?" zavrtěl hlavou Julius Velký. "Jsou to správní hoši. Dělají jenom svoji práci. Občas se trochu odváží... jako třeba Brutus."
Doufám, že se řeči o Brutovi vyhneme, ale když na to přišla řeč, rozhodl jsem tomu neuhýbat.
"Řekněme... ehm... Jule," začal jsem.
"Jule Velký!" procedil koutkem úst jeden z důstojníků.
"Jule Velký!" opravil jsem se honem. "Ohledně Bruta. Ehm... byl trochu... no... chtěl jsem..."
"Ani to nevzpomínejte," máchl rukou Julius. "Chcete vědět pravdu? Prokázal jste mi tím velkou laskavost."
"Laskavost? Já?" zamrkal jsem údivem.
"Brutus mi dělal trochu starosti, jistě chápete, co mám na mysli?" pozvedl vojevůdce tázavě obočí. "Byl trochu moc ambiciózní."
"V tom případě..." usmál jsem se.
"Přesto..." pokračoval Julius, "vzalo to sním nepěkný konec. Být rozsekán vlastními muži. Nechtěl bych, aby se něco takového přihodilo mně."
"Měl jste sním nakrmit draka," plácl Aahz.
"Brutem?" zamračil se Julius. "Nakrmit draka? Proč?"

"Protože pak by měl dost!"

Bylo to zřejmě myšleno jako legrace, protože Aahz vybuchl smíchy, jak to obvykle nad svými vtipy dělal. Tanda obrátila zoufale oči v sloup.

Julus Velký byl očividně zmatený. Koukl se po mně, ale já jsem jen pokrčil rameny na znamení, že také nevím, co to mělo znamenat.

"Ten je divný," prohlásil Julus a ukázal na Aahze. "Proč se takový šikovný chlapík jako vy tahá s takovými podivnými stvořeními? Hah?"

"Taková už je válka," pravil jsem omluvně. "Víte, co se povídá o podivných společnících."

"Vypadá to, že si to dokážete zařídit!" zamrkal Julus a zašilhal po Tandě.

"Nechceš, abych to vyřídil, šéfe?" zeptal se hrozivě Brockhurst a postoupil kupředu.

"Tak hele!" vybuchl Julus. "Právě tohle mám na mysli. Takhle se války nevedou. Já vám něco řeknu. Co kdybych vám nabídl práci, co? Co byste tomu řekli?"

"A za jaký plat?" zareagoval okamžitě Aahz.

"Aahzi!" zamračil jsem se a obrátil se zpět k Julovi. "Lituji, ale my už práci máme... ubránit Possiltum. Oceňuji vaši nabídku, ale než začnu něco jiného, musím nejdřív to první dokončit."

"Co vám pořád říkám?" obrátil se Julus ke svým důstojníkům. "Všechno dobrý materiál je už fuč. Proč mi nepřivedete rekruty jako jsou tihle, no?"

Všechno to vypadalo jako velká zábava, ale já měl pořád v patrnosti účel našeho setkání.

"Ehm... Jule... totiž Velký Jule," pokračoval jsem. "K té obraně Possilta. Nemohl byste si najít nějaké jiné království, na které byste zaútočil? My s vámi opravdu nechceme bojovat."

"Tak vy nechcete bojovat?" vybuchl Julus jízlivě. "A vy si myslíte, že já bojovat chci? Vy si myslíte, že mě baví se takhle žít? Vy si myslíte, že moje chlapce pořád baví zabíjet a dobývat?"

"No ale..." snažil jsem se na to jít takticky.

Julus Velký ale neposlouchal. Vstal z křesla a pochodoval sem a tam a divoce přitom na potvrzení svých slov gestikuloval.

"A kdo si myslíte, že stojí o bojování?" zeptal se řečnický. "Vypadám snad jako blázen? Vypadají snad moji chlapci jako blázni? Všichni si myslí, že nás žene nějaká podivná vášně, abysme pořád bojovali. Všichni si myslí, že nechceme nic jiného, než pochodovat kolem světa v líbezném brnění a ostřit si meče na helmích jiných vojáků. Vy si to přece myslíte taky, nebo snad ne? Co? Není to tak?"

Poslední věty křičel přímo na mě. Už jsem toho měl plný zuby, aby se na mě křičelo.

"Jo!" zařval jsem vztekle. "Přesně tohle si myslím!"

"Tak jo," zaškaredil se Julus. "To se ale pletete, protože..."

"Myslím si to, protože kdyby se vám to nelíbilo, tak byste to přece nedělal!" pokračoval jsem a vstal.

"Jistě, vlastně to nic není!" zvolal jízlivě Julus. "Jenom zarazit a odpochodovat."

Obrátil se ke svým důstojníkům.

"On si myslí, že je to jen tak! Slyšeli jste to? Komu z vás se to nelíbí, prostě přestaňte bojovat. Co? Prostě jen tak."

V houfu jeho mužů to temně zahučelo. Navzdory mému předchozímu výbuchu vzteku jsem mu pomalu začínal věřit. I když se to zdálo být neuvěřitelné, Julovi a jeho mužům se vůbec nelíbilo být vojáky!

"Vy si vážně myslíte, že bysme toho nenechali, kdybysme mohli?" obrátil se Julus znovu ke mně. "Vsadím se, že se v celé armádě nenajde jediný muž, který by se na to nevykašlal, kdyby si myslel, že mu to projde."

Opět zaznělo od jeho důstojníků souhlasné zabručení.

"Tomu nerozumím," řekl jsem a zavrtěl hlavou. "Když vy bojovat nechcete a my bojovat taky nechceme, tak co tady děláme?"

"Slyšel jste někdy o lichvářích?" zeptal se Julus. "Víte něco o organizovaném zločinu?"

"O organizovaném zločinu?" zamrkal jsem.

"To je něco jako vláda, chlapče," dodal Aahz. "Jenomže efektivnější."

"To si pište, že 'efektivnější'," pokývl Julus. "proto jsme tady! Já, tady s chlapci, máme tolik hráčských dluhů, že byste tomu nevěřili. Musíme si je nějak odmakat, abysme je doma splatili. Je vám to jasný?"

"Ještě jste mi neodpověděl, na co jsme se vás ptal," upozornil jsem ho. "Proč toho prostě nenecháte?"

"Nechat toho?" Julus vypadal opravdu zklamaně. "Vy si snad děláte legraci. Kdybych toho nechal dřív, než všechno vyrovnám, tak mi zlámou nohy. Kapišto?" Jeho vlčí úšklebek nenechal nikoho na pochybách, že by ve skutečnosti šlo o něco mnohem horšího a bolestivějšího než jenom zlomení nohy.

"A to samé platí tady o chlapcích. Že jo, hoši?" Máchl rukou ke svým důstojníkům.

Odpovědělo mu rázné přikývnutí.

"A to byste měl vidět tu sbírku stvoření, která pro ně pracují. Chlapče, možná, že tam, odkud pocházíte, jste docela dobřej čaroděj. Ale tohle," otfásl se, "tohle bych vám nepřál vidět."

Věděl jsem, že Velký Julus je pěkně tvrdý, a tak jsme mu to věřil.

Vře se na mě usmál a objal mě okolo ramen.

"Proto mi to může zlomit srdce, že vás musím zabít, věříte?"

"No," začal jsem, "vždyť nemusíte... ZABÍT?"

"Správně," důrazně kývl. "Věděl jsem, že to pochopíte. Práce je práce, ať se vám to líbí nebo ne."

"Hola!" vložil se do toho Aahz a rukama naznačil písmeno T. "Zaražte! Neuniklo vám něco, Jule?"

"Jmenuje se Julus Velký," opravil ho jeden z oficírů.

"Pro mě za mě si může říkat třeba Děda Mráz!" ušklíbl se můj učitel. "Stejně mu ale něco uniklo."

"A co?" zeptal se Julus.

"My," usmál se Aahz a ukázal na naší skupinku. "Mimo drobného detailu, že tady Skeeve je čaroděj a že ho nejde tudíž tak snadno zabít, má ještě přátele. Co si myslíte, že uděláme my, zatímco vy to tady zkoušíte na našeho vůdce?"

Celý tým postoupil o trochu dopředu. Nikdo z nich se nesmál, dokonce ani Gus ne. I když to byli moji přátelé, které jsem znal a měl rád, musel jsem připustit, že vypadají hrozně. Byl jsem najednou rád, že jsou zrovna na mé straně. Na Velkého Julia to ale dojem neudělalo.

"Ve skutečnosti," usmál se, "očekávám, že zeníte spolu se svým vůdcem. Tedy, pokud nejste opravdu dobří v běhu."

"V běhu?" Gus se zamračil. "Stejně si pořád myslím, že vám něco uniklo. Když to tak počítám, tak máme přesilu. I kdybyste byli ozbrojeni..."

Vojevůdce ho přerušil smíchem. Byl to uvolněný, sebevědomý smích. Nikdo se k němu nepřidal. Pak zmlkl a s divokým výrazem ve tváři se naklonil kupředu.

"Tohle vám řeknu jenom jednou, tak pořádně poslouvejte. Julus Velký se nestal, čím je dnes, tím, že by mu něco uniklo. Tak vy si myslíte, že je vás přesila? Možná, že byste to měli znova přepočítat."

Aniž z nás spustil oči, rázně mávl rukou. Na toto znamení zatáhl jeden voják za šňůru a boční stěny stanu se spustily k zemi.

Venku stáli vojáci. Když jsme do stanu vcházeli, tak tam nebyli, ale zato teď ano. Bylo jich tam, až hrůza. Jejich řady obklopovaly stan kolem dokola, té nejbližší se šlo skoro dotknout nataženou paží. Ve třech předních řadách byli lučištníci. Stáli tam a s nataženými luky a založenými šípy mířili na nás.

Náhle mi s chladnou jasností došlo, že asi zemřu. Celé to jednání byla past, a to dobrá past. Tedy dost dobrá na to, abychom byli mrtví, jakmile bychom se pohnuli. Ani jsem si nesnažil namluvit, že bych mohl zarazit tolik naráz vypuštěných šípů. Tu salvu by mohl přežít Gus a ostatní by mohli včas zmizet o nějaké jiné dimenze, aby se zachránili. Ale abych mohl uniknout i já, na to jsem bylo od Aahze a D-hopláka příliš daleko.

"Myslel jsem... ehm... že teprve po válečném vyjednávání jsou stanovena jasná pravidla boje," prohlásil jsem opatrně.

"Já jsem se taky nedostal tam, kde jsem dneska, jenom čistou hrou," pokrčil Julus Velký rameny.

"Já vám teda řeknu," protáhl Aahz, "že na chlápka, co se mu nechce bojova, vedete pěkně hnusnou válku."

"Co mám na tohle říct?" rozpráhl vojevůdce paže v bezmocném gestu. "Taková je práce. Věřte mi, že kdyby tu byla nějaká jiná možnost, využil bych ji. Ale když je to takhle..."

Hlas mu poklesl, ale zato pozvedl paži. Uvědomil jsem si s hrůzou, že až ji pustí, tak spadne klec.

"Kolik času máme na to, abychom přišli na jinou možnost?" zeptal jsem se zoufale.

"Žádný," povzdychl Velký Julus.

"A TAKY ŽÁDNÝ NEPOTŘEBUJEME!" zařval náhle se škodolibostí Aahz.

Obrátily se k němu pohledy všech, včetně mého. Zešíroka se šklebil a přitom naslouchal Gremlinovi, který mu cosi šeptal do ucha.

"Co to má znamenat?" dožadoval se vojevůdce vysvětlení. "A odkud se tu vzal ten modrý pobuda? No?"

Upíral planoucí pohled na vojáky, kteří nás obklíčili, a ti zase v trapných rozpacích koukali jeden na druhého.

"Tohle je Gremlin," poučil ho Aahz a kamarádsky přitom svého společníka objal kolem ramen. "A řekl bych, že našel způsob, jak vyřešit naše problém. Všechny naše problémy. Je vám jasný, co tím myslím?"

"Co tím chce říct?" zamračil se na mě Julus.

"Pověz mu to, Aahzi," pokynul jsem mu sebevědomě, bez sebe zvědavostí, na jaké východisko z téhle šlamastyky asi můj učitel přišel.

"Velký Julku," usmál se Aahz, "co by asi zmoli ti tví lichváři, kdybys i s celou armádou jednoduše zmizel?"

A bylo po všem. Bylo to k neuvěření.

Bez jediného výstřelu, bez jediného výbuchu či bitky. Stejně náhle a bláznivě, jako to začalo. Stejně jako spousta věcí v mém životě.

Ted, když to skončilo, skoro jsem si přál, aby tomu tak nebylo.

Protože takhle jsem se musel rozloučit se svými parťáky.

Nikdy bych si nebyl pomyslel, že to bude tak těžké. Během celé té doby jsem totiž o tom, že bychom mohli zvítězit, ani nezavažoval.

I když mi na začátku dělali starosti, postupně mi všichni přirostli k srdci. Rád bych byl s nimi déle, to ale nebylo možné. Naším příštím cílem bylo totiž hlavní město, a tam bychom jen stěží vysvětlovali, co jsou zač.

A kromě toho, jak zdůraznil Aahz, nebylo by dobré pro morálku mužstva, kdyby zjistili, jak mizerně měli placeného velitele, obzvláště když to bylo v ohromném nepoměru k jejich výdělku.

Podle jeho rady jsem zaplatil každému osobně. Když jsem skončil, zjistil jsem, že se mi nedostává slov. A tak mi ještě jednou přispěchali na pomoc.

"Tak, šéfe," povzdychl si Brockhurst, "to bysme měli. Díky za všechno."

"Je to opravdu radost pro tebe dělat," přidal se Gus. "Ty peníze přijdou vhod, ale když se na to tak dívám, tak jsme ti s Berfertem dlužni za to, že jsi nás dostal od těch blivajzů. Kdykoliv budeš něco potřebovat, můžeš s námi počítat."

"Mládenče," odkašlal si Ajax, "jsem pořád na cestách, takže není tak snadný mě lapnout. Kdybys byl ale někdy v průšvihy a myslel by sis, že bych ti moh píchnout, tak se stačí na Bazaru jenom zmínit a hned tam budu."

"Nemyslel jsem, že nejsi na Bazaru tak častým hostem," namítl jsem překvapeně.

"Normálně ne," připustil náš lukostřelec. "Tedy ale budu... už jenom kvůli té zábavě."

Tanda vyhodila minci do vzduchu a nacvičeným pohybem jí chytila.

"Neměla bych si to brát," povzdychla. "Ale z něčeho děvče žít musí."

"Vydělala sis to," podotkl jsem.

"Jo, tak jo. No, my asi vyrazíme," řekla a mávla na ostatní. "Dej na sebe pozor, fešáku."

"A vrátíš se?" zeptal jsem se honem.

Zrozpačitěla.

"Neřekla bych," řekla kysele. "Kdyby nás Grimbale viděl spolu..."

"Já myslel vůbec," vysvětloval jsem.

Okamžitě se rozzářila.

"Jasně," zamrkala. "Mě se tak snadno nezbavíš. Rozluč se za mě s Aahzem."

"Rozluč se s ním sama," zabručel Aahz a vystoupil ze stínu.

"Tady jsi!" zazubila se Tanda. "Kde je Gremlin? Myslela jsem, že si spolu povídáte."

"To ano," potvrdil Aahz a rozhlédl se kolem. "Tomu nerozumím. Před chvílí tady byl."

"Jako kdyby ani neexistoval, že jo, Aahzi?" zeptal jsem se nevinně.

"Tak hele, mladej!" spustil můj učitel vztekla.

Celá parta propukla v smích. Otočil se k nim, aby je zpražil, ale už se jen zablesklo a byli pryč.

Chvilí jsme tam jen tak tiše stáli a koukali na to prázdné místo. Pak mě vzal Aahz okolo ramen.

"Byla to dobrá parta, chlapče," povzdech. "Ale teď se seber. Triumfujícím generálům slzy z očí netečou. To se nehodí."

Kapitola pětadvacátá

"Všichni spokojeni?"

- Machiavelli

Do hlavního města jsme s Aahzem vstoupili v čele davu radujících se possiltských občanů.

Dav nás natlačil před královský palác. Jásot nebral konce. Lidé na nás házeli nebo nám vrhali pod nohy květiny či jiné ne vždy rozpoznatelné předměty. Chůze se tak stávala značně nejistou a najednou jsem se bál, že upadnu a že mě ušlapou. Lidé ale vypadali opravdu nadšení, že nás vidí. Tohle všechno ale dělalo z našeho triumfálního pochodu záležitost pro naše životy a zejména končtiny mnohem nebezpečnější, než bylo celé válečné tažení.

Bože, jak se mi to líbilo.

Ještě nikdy nedělal kvůli mně tak velký dav tolik povyku. Bylo to úžasné.

"Bacha, chlapče," zamumlal Aahz a doprovodil to šťouchancem do žeber. "Přichází uvítací výbor."

Opravdu, z hlavních palácových vrat se vynořil jiný zástup. Byl menší než ten náš, ale co mu chybělo v počtu, to nahrazovala významnost jeho členů.

Vepředu uprostřed kráčel král, po bocích ho doprovázeli Grimbale a Badaxe. Kancleř zářil neskrývanou radostí. Naproti tomu generál byl hrozivě zachmuřený.

Badaxe přešel očima celý dav a pak je upřel na několik svých vojáků, kteří nás doprovázeli. Jeho zachmuřený výraz, který se ještě víc prohloubil, jim nevěstil nic dobrého. Řekl bych, že nejvíc ho zajímalo, jak to, že nesplnili jeho rozkaz zabránit nám za každou cenu v návratu.

Ať už si myslel cokoli, muselo to počkat. Král pozvedl paži a shromáždění poslušně ztichlo, aby vyslechlo jeho řeč.

"Mistře čaroději," začal, "věz, že jásot občanů possiltských je pouhou ozvěnou mých pocitů, které k tobě chovám za služby, jež jsi vykonal."

Odpovědí mu byl výbuch potlesku.

"Zvěsti o tvém vítězství tě předběhly," pokračoval. "A naši dějepisci již zapisují do nejmenších podrobností tvůj triumf... tedy alespoň to, co je známo."

Dav rozčeřila vlna smíchu.

"Nikdy jsme se nedovázili pochybovat o účinnosti tvých sil," prohlásil král, "ale výsledky hovoří za vše. Do vzduchu se i se zbraněmi vypařila mocná armáda nepřemožitelných válečníků. Jen výstroj a metací stroje poházené po bitevním poli svědčí o jejich tažení. Válka je vyhraná! Hrozba Possiltu je jednou provždy zažehnána!"

Nato dav explodoval. Vzduch opět zaplnily květiny a křik oťrásal zdi paláce.

Král se snažil ještě něco dodat, ale v tom jásotu to zaniklo. Nakonec pokrčil rameny a vykročil zpátky do paláce, když předtím ještě naposledy pokynul lidu.

Napadlo mě, že to byl pěkně laciný trik, přiživit se na naší slávě, jako kdyby byla jeho. Nechal jsem to ale plavat. Měli jsme totiž políceno na větší rybu.

Zachytil jsem pohled Badaxe i Grimbale a mávl na ně, aby přistoupili blíž.

"S vámi dvěma si musím promluvit," snažil jsem se rámus překlíčet.

"Nemohli bychom jít dovnitř, je tam přece jenom tišeji?!" zakřičel nazpátek Grimbale.

"Tady si promluvíme!" trval jsem na svém.

"Ale ten dav..." rozpřáhl kancleř.

Otočil jsem se a kývl na muže, který stál v jeho první řadě. Ten odpověděl zvednutím své paže. Na ten signál vytáhli muži stojící v první řadě zbraně a utvořili okolo nás kruh. Provedli to s vojenskou dokonalostí. Vmžiku tak vytvořili prostor, ve kterém byli oba rádcové, Aahz, Glíp, já a uprostřed něho stál osaměle muž, který dal signál.

"Tak počkat," zaburácel Badaxe a s podezřením se rozhlížel okolo sebe. "Co to má..."

"Generále!" pravil jsem a nasadil ten nejširší úsměv. "Rád bych, abyste se seznámil s novými občany Possilta."

Pořád s úsměvem jsem pokynul muži uprostřed, aby k nám přistoupil.

"Generále Badaxi," prohlásil jsem strojeně, "seznante se s Julem Velkým. Jule Velký, Hugo Badaxe!"

"Rád vás poznávám!" usmál se Julius. "Tady chlapec mi o vás všechno vyprávěl!"

Generál zbledl, když v něm poznal vojevůdce Říšské armády.

"Vy!" vypravil ze sebe. "Ale vy... vy jste..."

"Doufáme, že vám to nevádí, generále," prohlásil jsem uhlazeně, "ale dovolil jsem si Julovi Velkému nabídnout, aby zde pracoval jako... váš vojenský poradce."

"Vojenský poradce?" zopakoval Badaxe s podezřením v hlase.

"V čem je problém?" zakabonil se Julus. "nebo si snad myslíte, že na to nejsem vhodný?"

"Ale ne, ovšemže jste," pospíšil si generál honem. "Jenomže... no..."

"O něčem jsme se zmínit zapomněli, generále," vložil se do toho Aahz. "Tady Julus Velký odešel do výslužby. Takže rozhodně nestojí o to, aby velel possiltské armádě namísto vás a rozhodně souhlasí s tím, že poskytovat rady bude, jen když o to bude požádán."

"Tak jest," rozzářil se Julus. "Já si prostě chci užívat, popíjet víno a sem tam poplácat pěkný zadeček, chápete?"

"Ale král..." vysoukal ze sebe Badaxe.

"... vůbec nestojí o to, abychom ho s tím obtěžovali," zabručel Aahz. "Tedy pokud nepovažujete za nezbytné seznámit ho se zdrojem svých nových bitevních plánů."

"Hmm," zamyslel se Aahz. "A opravdu se s tím takto spokojíte, Jule?"

"Naprostě!" přikývl Julus rozhodně. "nestojím o slávu, nestojím o zodpovědnost a ani o peníze. Toho jsem měl až nad hlavu, když jsem pracoval pro Říši, jak jistě chápete. S chlapci jsme to probrali a rozhodli jsme se..."

"S chlapci?" zamračil se Badaxe.

"Ehm... ještě na jednu věc jsme, generále, zapomněli," usmál jsem se. "Julus Velký není jediným novým občanem possiltským."

Hlavou jsem pokynul ke kruhu mužů, kteří zadržovali dav.

Generál po nich bleskl očima a potom se rozhlédl a zjistil, že mnohem více je jich ještě roztroušeno v davu. Zbledl. Zřejmě mu došlo, jak a kam zmizela Říšská armáda, tak i to, proč se jeho mužům nepovedlo překazit nám návrat do města.

"Chcete mi snad říct, že..." začal Badaxe.

"Všichni to jsou šťastní občané Království possiltského, generále!" prohlásil Aahz a pak snížil hlas do důvěrného tónu: "Řekl bych, že až si zase někdy budete muset naverbovat armádu, tak zjistíte, že tihle občané budou vycvičený o poznání dřív než vaši vesnický burani."

Bylo jasné, že to generálovi došlo. Při pomyslení, že může mít na povel další schopné muže, se mu v očích zablesklo. Už jsem ho viděl, jak se v duchu třese na příští válku.

"Jule Velký!" pronesl se širokým úsměvem. "Budte v Possiltu srdečně vítáni, vy a vaši... ehm... chlapci. Dovolte, abych vám jako první poblahopřál k vašemu novému občanství."

"Ještě chvíli!" usklíbl se kancléř. "Ty vaše plány mají malou chybu. Mám totiž v úmyslu navrhnout králi, aby possiltskou armádu rozpustil..."

"Cože?" zařval Badaxe.

"Já to vyřídím, generále," uklidnil ho Aahz. "Gimble, pročpak byste chtěl udělat takovou pošetilost?"

"Proč? Přece proto, že tu máme čaroděje," podivil se kancléř. "Předvedli jste, že je schopen ubránit království bez pomoci armády, takže nevidím jediný důvod, proč bychom si ji měli dál vydržovat."

"Nesmysl!" zaškaredil se Aahz. "Vy si vážně myslíte, že velký čaroděj Skeeve nemá nic lepšího na práci, než vám střežit hranice? Vy opravdu chcete drahého čaroděje nechat dělat to, na co stačí levní vojáci?"

"No..." Gimble se zakabonil.

"A kromě toho," pokračoval Aahz, "Skeeve se během tažení nadále pilně věnoval studiu, což samozřejmě znamená, že vzrostla poptávka po něm i jeho cena. A kdo jiný než armáda bude strážit království, když bude pryč?"

"Ale náklady na..." zakňoural Gimble.

"A kdyby nic jiného," pokračoval Aahz, aniž by zareagoval na kancléřovy protesty, "myslel bych si, že teď, když se hranice vašeho království značně prodloužily, armádu spíše zvětšíte."

"Cože?" zamrkal údivem Gimble. "Cože se stalo s našimi hranicemi?"

"Myslel jsem, že je to jasné," řekl Aahz nevinným tónem. "Noví občané se musí někde usadit... a na severu je spousta půdy, jen po ní sáhnout, pokud můžu soudit, tak je v tuto chvíli neobydlená a nehlídaná. Takže Possiltum se nemusí ani namáhat, stačí se tam jen nastěhovat a osídlit to tam. To ale předpokládá, že máte silnou armádu, abyste to území, když už ho jednou máte, také udrželi."

"Hmm," pronesl kancléř a zamyšleně si mnul bradu.

"A k tomu," zamumlal honem Aahz, "noví občané budou platit daně, a to spolu snovým územím znamená nezanedbatelný přínos královské pokladnici."

"Jule Velký!" rozzářil se Gimble. "Vítejte se svými muži v Possiltu!"

"První jsem ho přivítal já!" zahřímal Badaxe. "Je to můj poradce."

Přitom sáhl po rukojeti své sekery, což kancléři neuniklo.

"Ale ovšem, generále," uznal Gimble s nuceným úsměvem. "Počkám, než skončíte. Musím tady s našimi novými občany projednat několik maličkostí."

"Když už tu čekáte, Gimble," pousmál se Aahz, "je tu několik maličkostí, které si musíme probrat my s vámi."

"Jako co?" zamračil se kancléř.

"jako třeba plat dvorního čaroděje!" prohlásil můj učitel.

"Samozřejmě," rozesmál se Gimble. "Až to tady dokončíme," půjdeme dovnitř a já mu vyplatím gáži za první měsíc."

"No, víte," pravil Aahz rozvážně, "právě o jejím zvýšení si chceme promluvit."

Kancleř se přestal smát.

"Máte na mysli prémie, že ano?" zeptal se s očekáváním. "Jsem si jist, že to nějak půjde, zejména, když uvážíme..."

"Mám na mysli zvýšení platu!" opravil ho rozhodně Aahz. "Přestaňte, Grimble. Království je teď větší. To znamená, že i čaroděj má více práce, což zasluhuje i větší plat."

"Nejsem si jist, zda s tím mohu souhlasit," odpověděl kancleř rezervovaně.

"Vzroste vám příjem z daní," nepovolil Aahz, "takže si myslím, že si můžete dovolit..."

"No, buďme opatrní," oponoval Grimble. "S vyššími příjmy stoupnou i naše výdaje. Takže bych nebyl vůbec překvapen, kdyby..."

"Tak, Glípe," zabručel jsem ke svému drobečkovi, "jdi se podívat za Pryskeřníkem."

Měl jsem pocit, že debata přestává mít smysl.

Kapitola šestadvacátá

"Konec dobrý, všechno dobré."

- E. A. Poe

Byl jsem ve své skvělé komnatě v paláci a trávil příjemné odpoledne chytáním lelků.

Licitace mezi Aahzem a Grimblem pro nás dopadla dobře. Nejenže jsem měl výrazně vyšší plat, ale také jsem byl nyní ubytován v komnatě, která byla jen o málo menší než Grimblova, a ta byla druhá největší po králově komnatě. A co víc, měla velké okno. To bylo skvělé, i když byl z něho výhled na stáje. Na tom Aahz trval a přitom chmurně poznamenal, že možná budu v noci přijímat okřídlené návštěvníky. Řekl bych, že to vyděsilo víc mě než Grimbla, nicméně okno jsem měl.

Když jsem chtěl, mohl jsem z něj občas mrknout dolů do ohrady na Glípa a Pryskeřníka. Spolu s nimi tam byl i nešťastný čeledín, který měl za povinnosti uspokojit jejich veškeré potřeby. To bylo také v naší smlouvě, i když na tom jsem trval daleko víc než Aahz.

Aahz bydlel ve vedlejší komnatě, která byla také pěkná, i když menší než moje. Králův architekt dostal za úkol probourat ve společné zdi dveře. Když to udělali, nabyl jsem dojmu, že se místnost pořádně zmenšila. No, alespoň na chvíli jsem si užil nezvyklého soukromí.

Teď zrovna mě však samotná komnata moc nezajímala. To, co mě zajímalo, byl Garkinův kotlík. Celé odpoledne jsem se snažil přijít na jeho tajemství, ale vůbec se mi to nedařilo. Nehybně trčel uprostřed podlahy, kam jsem ho postavil, a tvrdošijně měmu úsilí odolával.

Seděl jsem na parapetu a zachmuřeně si ho prohlížel. Mohl bych ho snadno levitovat, ale o to mi nešlo. Chtěl jsem ho oživit, aby mě následoval tak, jako kdysi Garkina.

Hlavou mi bleskl nápad. Vypadal hloupě, ale nic jiného nezabralo.

Zamračil jsem se a bez toho, že bych na něj soustředil energii, jsem ho v duchu oslovil.

"Pojď sem!" pomyslel jsem si.

Kotlík jakoby na chvíli zaváhal a pak se ke mně rozkolébal a zahnutými nožkami přitom klapal po podlaze.

Fungovalo to! I když to byla vlastně hloupost, díky poslušnosti kotlíku jsem se tak nějak cítil víc jako čaroděj.

"Hej, mládeji!" zvolal Aahz, který ke mně bez zaklepání vpadl. "Nemáš vývrtku?"

"Co je to vývrtka?" zeptal jsem se automaticky.

"Nevadí," povzdechl můj učitel. "Pomůžu si sám."

Pak pozvedl láhev vína, kterou držel v pravé ruce, a do zátky zabodl dráp ukazováku první ruky. Pak ji snadno vytáhl.

Tiše to mlasklo a už letěla do kouta, kam ji nedbale odhodil. Zhluboka se napil.

"Ááá," vydechl. "Skvělý buket!"

"Ehm... Aahzi?" pravil jsem nesměle, seskočil z parapetu a přistoupil ke stolu. "Musím ti něco ukázat."

"Nemohl bys mi nejdřív poskytnout jednu odpověď?"

"Na co?"

"Proč za tebou ten kotlík cupitá po pokoji?"

Rozhlédl jsem se a s údivem zjistil, že má pravdu. Kotlík po mém boku odcupital od okna ke stolu. Nejpodivnější na tom bylo, že jsem mu to nepřikázal.

"No... to jsem ti právě chtěl ukázat," přiznal jsem. "Přišel jsem na to, jak ho přimět, aby ke mně přišel sám... a bez levitace nebo něčeho podobného."

"Fajn," zabručel Aahz. "Nemohl bys ho teď zastavit?"

"No... to neumím," řekl jsem a rychle se posadil na židli.

Nechtělo se mi to přiznat, ale během toho, co jsme spolu hovořili, jsem na kotlík v mysli vyzkoušel několik rozkazů, aby toho nechal, ale nezabralo to. Budu na to muset přijít sám, až Aahz odejde.

"Hele, Aahzi," řekl jsem nedbale a hodil si nohy na stůl, "nenalil bys mi trochu vína?"

Aahz lehce pozvedl obočí a pak ke mně pomalu přistoupil.

"Hochu," pravil mírně, "rád bych, aby ses teď okolo sebe opravdu pořádně rozhlédl. Vidíš tady kromě sebe a mě ještě někoho jiného?"

"Ne," připustil jsem.

"Takže jsme v soukromí a ne na veřejnosti... je to tak?" usmál se.

"Je," připustil jsem.

"Tak si to víno naliž sám, učedníku!" zařval a podkopl mi židli.
Nebylo to tak zlé, jak to vypadalo. Než jsem dopadl na zem, zapojil jsem mysl a bez úhony se zarazil a trčel ve vzduchu.
Odtud jsem myslí sáhl po lahvi, vzal ji Aahzovi z ruky a podal si ji.
"Když myslíš," pravil jsem ležérně a pořádně si přihnul přímo z láhve.
"Ty si myslíš, kdovíjak nejsi chytřej, co!?" zavrčel a pak se zazubil. "No, řekl bych, že docela jo. Zvládl's to obstojně... na amatéra."
"Profesionála," opravil jsem ho s úšklebkem. "Placeného profesionála."
"Jasně," zašklebil se na oplátku Aahz. "Na amatéra jsi docela dobřej. Ale aby ses stal profesionálem, to se musíš ještě moc učit."
"Ale no tak, Aahzi!" zaprotestoval jsem.
"No, pro dnešek to může počkat," připustil Aahz. "Klidně si oddychni a dobře se bav... jestli chceš."
"Co to má znamenat?" zamračil jsem se.
"Nic!" zatvářil se nevinně. "Vůbec nic!"
"Počkat, Aahzi, počkat," řekl jsem rázně a vyskočil. "Jsem teď dvorní čaroděj, nebo ne?"
"Správně, Skeeve," můj učitel přikývl.
"A dvorní čaroděj, to je přece ta práce, o které jsi mě pořád přesvědčoval, jaká je to legrace, je to tak?" naléhal jsem.
"Opět správně, chlapče," usmál se a kývl ještě důrazněji.
"Tak co se děje? Něco vážného?" zeptal jsem se se strachem.
Aahz sáhl po lahvi, a než mi odpověděl, pořádně si z ní přihnul.
"Jen hezky přemejšlej," zašklebil se. "Ušetří ti to spoustu bezesnejsch nocí."
"Ale no tak, Aahzi," zažadonil jsem. "Jsi přece můj učitel. Jestli jsem udělal chybu, tak mi to řekni, jinak se nic nenaučím."
"Velmi dobře, učni." Usmál se a oslovení až příliš zdůraznil. "Je tu opravdu pár věcí, který jsi přehlédl."
"Jakých?" zeptal jsem se a z jeho úsměvu mě až zamrazilo.
"Jako třeba poslat Guse, Ajaxe a Brockhursta bez jakéchkoliv pokynů."
"Pokynů?" podivil jsem se.
"O Tandu se bát nemusíme, ale ti tři..."
"Počkej, Aahzi," zarazil jsem ho, než zase příliš odbočí. "Jakých pokynů?"
"Jako třeba nemluvit o naší malé šarvátce tady" vysvětloval mi Aahz roztržitě. "Tanda dokáže držet pusou zavřenou, ale ostatní ne."
"Myslíš, že o tom budou povídat?"
"Copak žába odolá vodě?" pravil řečnický.
"Co je to žába?" zeptal jsem se.
"Kapsy plné peněz, plní dojmů z úspěšného tažení proti mnohonásobné přesile... ovšemže si to nenechají pro sebe!" zahřměl. "Vyklopí všechno každému, kdo bude jenom trochu ochoten naslouchat. A co víc, každý další vyprávění si trochu vyšperkuje, takže to za chvíli bude vypadat, že jsou nejlepší bojovníci ze všech a ty že jsi ten nejlepší vojevůdce od dob Gronka!"
"A co je na tom špatného?" vyzvídal jsem se skrytým potěšením. Nevěděl jsem sice, kdo to byl Gronk, ale to, co Aahz říkal, to mi vůbec nebylo proti srsti.
"Vůbec nic," odvětil nevinně. "Kromě toho, že teď budeš všechny zajímat, kdo jsi, kde jsi a co zrovna děláš... jestli jsi volnej nebo jestli máš nějakou práci. A jestli je nějaké místo ze všech dimenzí, kde se tohle všechno můžou domáknout, tak je to Bazar na Pakle."
I když si to můj učitel myslí, zas tak pomalu mi to nemyslí. Rázem mi došlo, co to znamená, a taky jsem to hned vyjádřil.
"Takže nás bude otravovat spousta cizích lidí, aby nám nabídli práci nebo sebe. No a co? Aspoň se pocvičím říkat 'Ne'! Kdoví, třeba to tady trochu pozvedne mou prestiž, až se rozkřikne, že mě vyhledávají podivní tvorové z jiných světů."
"Ovšem," poznamenal Aahz temně, "vždycky je tu totiž možnost, že se někdo na Bazaru dozví, že tě chce druhá strana najmout a rozhodne se jim to překazít. Může to bejt takhle, nebo se objeví nějaký mladěj pistolník, kterej si bude chtít udělat jméno tím, že odpraví neporazitelného čaroděje, o kterým všichni mluví."
Snažil jsem se nadat najevo, jak mě jeho chmurné proroctví vyvedlo z míry. Pak mě napadlo, že toho asi nenechá, dokud neuvidím, jak se potím. Po pravdě řečeno, už jsem se potil... a viditelně.
"Na to jsem nepomyslel, Aahzi," přiznal jsem. "Řekl bych, že jsem opravdu něco přehlédl."
"A pak je tu Grimble s Badaxem," pokračoval Aahz, jako by mě neslyšel.
"Co je s nimi?" zeptal jsem se nervózně.
"Odhaduju, že ti dva," zívá, "jsou schopni spolu vyjít, jedině když mají společného protivníka. A jak to tak dál odhaduju, nejlepším kandidátem na roli 'společného protivníka' jsi ty!"
"Já?" pípl jsem.
"Svoje jsi už udělal, hochu," pokrčil rameny můj učitel. "Než jsi se objevil na scéně, bojovaly tu dvě strany o to, který z nich bude král naslouchat. Pak jsi se do toho zapletl ty. Nejenže jsi zachránil království, ale také se díky tobě rozrostlo obyvatelstvo, zvětšilo území a zvedl příjem z daní. To z tebe udělalo nejoblíbenější a tím i nejvlivnější osobu na královském dvoře. Možná, že se pletu, ale neřekl bych, že se s tím Grimble s Badaxem jen s povzdechem smíří. Řekl bych, že vytvoří 'společný tým' a budou napadat po stránce vojenský nebo finanční cokoliv, co řekneš nebo uděláš, takže pak ani nepostačíš ty rány počítat."
"Dobrá, dobrá. Takže jsem přehlédl dvě věci," řekl jsem. "Kromě toho ale..."
"A potom tu máme samozřejmě Velkýho Julka s jeho hochy, kteří jsou pořádně zadlužený," poznamenal Aahz

zadumaně. "Zajímalo by mě, jak dlouho to potrvá ,než tady začnou jejich lichváři čenichat a hledat nějaký vysvětlení, kam se celá armáda poděla. A ještě víc by mě zajímalo, co asi bude zač ten, kdo bude hledat někoho, kdo by to mohl vysvětlit."

"Aahzi?"

"Jo?"

"Nevadilo by ti, kdybych si dal trochu toho vína?"

"Jen si chlapče posluž. Je ho tu dost."

Nemohl jsem se zbavit dojmu, že tohle je ta nejlepší zpráva, jakou jsem za dlouhou dobu slyšel.

(Pozn. překladatele: slovní hříčka - pátý = fifth, v jednom z dalších významů fifth = v USA často užívaná míra alkoholických nápojů (pětina galonu = 0.757 l), přeneseně láhev alkoholu o tomto objemu.)

(Pozn. překladatele: walla Washington lze i přeložit jako ouřada, bafuňář z Washingtonu).